

**НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ імені ІГОРЯ
СІКОРСЬКОГО»**

**Факультет лінгвістики Кафедра теорії, практики та перекладу
англійської мови**

«На правах рукопису»
УДК 811.111'25'42:32](043.3)

«До захисту допущено»

Зав. кафедри
М. П. Колісник

«__» _____ 20__ р.

**МАГІСТЕРСЬКА ДИСЕРТАЦІЯ
на здобуття ступеня магістра
зі спеціальності 035 «Філологія»**

**на тему: «Синтактико-стилістичні засоби впливу в сучасних
англомовних політичних інтерв'ю: перекладацький аспект»**

Виконала: студентка 6 курсу, групи ЛА-341мп
Олішевська Вікторія Вікторівна _____

Науковий керівник:

Кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови Карачун Юлія Геннадіївна _____

Рецензент:

Кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови Гаман Ірина Анатоліївна _____

Засвідчую, що у цій магістерській дисертації
немає запозичень з праць інших авторів без
відповідних посилань

Студентка _____

Київ - 2025

Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Факультет Лінгвістики

Кафедра теорії, практики та перекладу англійської мови

Рівень вищої освіти – другий (магістерський)

Спеціальність (спеціалізація) – 035 Філологія (035.041 Германські мови та літератури (переклад включно), перша – англійська)

ЗАТВЕРДЖУЮ

Зав. кафедри

М. П. Колісник.

«___» _____ 20__ р.

ЗАВДАННЯ

на магістерську дисертацію студенту

Олішевській Вікторії Вікторівні

1. Тема дисертації «Синтактико-стилістичні засоби впливу в сучасних англійських політичних інтерв'ю: перекладацький аспект», науковий керівник дисертації: Карачун Юлія Геннадіївна кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови.
2. Термін подання студентом дисертації: 1 грудня 2025 р.
3. Об'єктом дослідження є англійські політичні інтерв'ю.
4. Предмет дослідження є перекладацький аспект синтактико-стилістичних засобів впливу в сучасних англійських політичних інтерв'ю.
5. Перелік завдань, які потрібно зробити:
  - Визначити поняття «інтерв'ю», «політичне інтерв'ю»;
  - Окреслити структурно-стилістичні особливості, класифікації та функціональне призначення політичного інтерв'ю;
  - Виявити роль синтаксичних засобів у реалізації мовленнєвого впливу в політичних інтерв'ю;
  - Дослідити лексико-стилістичні прийоми, що використовуються в політичних інтерв'ю;

- З'ясувати специфіку та основні складнощі перекладу англомовних політичних інтерв'ю українською мовою;
  - Проаналізувати перекладацькі трансформації, що застосовуються для відтворення синтактико-стилістичних засобів впливу в політичних інтерв'ю.
6. Орієнтовний перелік ілюстративного матеріалу: 164 реплік з англомовних політичних інтерв'ю взятих з платформи Youtube
7. Орієнтовний перелік публікацій:
- Olishevskaya V. Syntactic and stylistic means of influence in modern English-language political interviews / V. Olishevskaya, Y. Karachun // *Advanced Linguistics*. – 2025. – No. 16.
8. Дата видачі завдання:

Календарний план

№ з/п	Назва етапів виконання магістерської дисертації	Строк виконання етапів магістерської дисертації	Примітка
I етап	Вступна та теоретична частини (I і II розділи)	10.11.2025-22.11.2025	Виконано
II етап	III розділ	24.11.2025-29.11.2025	Виконано
III етап	Перша редакція всієї роботи	24.11.2025-29.11.2025	Виконано
IV етап	Кінцевий варіант роботи та подання на перевірку на наявність текстових збігів, відгук наукового керівника	01.12.2025-10.12.2025	Виконано
Рецензування	Рецензування готової роботи та надання рецензій секретарям ЕКЗ Електронна версія роботи у .pdf форматі розміщується на сайті кафедри та роздрукована робота подається на кафедру у твердій або термо-палітурці	22.12.2025-31.12.2025	Виконано

Студентка _____ Вікторія ОЛШЕВСЬКА
 Науковий керівник дисертації _____ Юлія КАРАЧУН

РЕФЕРАТ

Олішевська В. В. «Синтактико-стилістичні засоби впливу в сучасних англomовних політичних інтерв'ю: перекладацький аспект».

Дисертація на здобуття ступеня магістра зі спеціальності 035 «Філологія» КПІ ім. Ігоря Сікорського, Київ, 2024.

У кваліфікаційній роботі здійснено комплексний лінгвістичний аналіз сучасного англomовного політичного інтерв'ю. У ході дослідження було обґрунтовано теоретичні засади вивчення політичного інтерв'ю, визначено його структурно-композиційні особливості та функціональне призначення. У роботі було проаналізовано синтаксичну організацію мовлення політиків та систематизовано стилістичні засоби впливу. А також, визначено специфіку та складнощі перекладу англomовних політичних інтерв'ю українською мовою та узагальнено основні способи відтворення синтактико-стилістичних засобів впливу.

Наукова новизна роботи полягає у встановленні кореляції між вибором синтаксичних структур та цілями мовця в сучасному політичному інтерв'ю, а також у проведенні кількісного аналізу ефективності відтворення засобів мовленнєвого впливу при перекладі українською мовою. У роботі вперше на матеріалі актуальних інтерв'ю вибудовано чітку ієрархію стилістичних засобів, що формують імідж політика та впливають на масову свідомість, а також визначено закономірності застосування перекладацьких трансформацій для збереження персуазивного ефекту оригіналу.

Практичне значення одержаних результатів визначається можливістю застосування зібраного фактичного матеріалу та проаналізованих прикладів на практичних заняттях з перекладу та стилістики англійської мови. Матеріали дослідження можуть бути застосовані при написанні курсових та дипломних робіт, а також у практичній діяльності перекладачів, що працюють у сфері суспільно-політичної комунікації.

Апробація результатів дослідження. Основні положення та результати дослідження було висвітлено у фаховій статті «Syntactic and stylistic means of

influence in modern english-language political interviews» (у співавторстві з Ю. Г. Карачун) в спеціальному випуску фахового журналу “Advanced Linguistics” у публікації Випуску № 16 (Категорія «Б»).

Ключові слова: *політичне інтерв'ю; мовленнєвий вплив; синтаксичні структури; стилістичні прийоми; перекладацькі трансформації.*

ABSTRACT

Olishivska V. “Syntactic and stylistic means of influence in contemporary English-language political interviews: the translation aspect.”

Master's thesis in the field of 035 ‘Philology’ at Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute, Kyiv, 2024.

The thesis provides a comprehensive linguistic analysis of contemporary English-language political interviews. The study substantiates the theoretical foundations for studying political interviews and identifies their structural and compositional features and functional purpose. The thesis analyses the syntactic organisation of politicians' speech and systematises stylistic means of influence. It also identifies the specifics and difficulties of translating English-language political interviews into Ukrainian and summarises the main methods of reproducing syntactic and stylistic means of influence.

The scientific novelty of the work lies in establishing a correlation between the choice of syntactic structures and the speaker's goals in contemporary political interviews, as well as in conducting a quantitative analysis of the effectiveness of reproducing means of speech influence in translation into Ukrainian. For the first time, the work uses material from current interviews to construct a clear hierarchy of stylistic means that shape the image of politicians and influence mass consciousness, and also identifies patterns in the use of translation transformations to preserve the persuasive effect of the original.

The practical significance of the results obtained is determined by the possibility of applying the collected factual material and analysed examples in practical classes on translation and English stylistics. The research materials can be used in writing coursework and theses, as well as in the practical activities of translators working in the field of socio-political communication.

Approbation. The main provisions and results of the research were highlighted in the article ‘Syntactic and stylistic means of influence in modern English-language political interviews’ (co-authored with Y. Karachun) in a special issue of the professional journal ‘Advanced Linguistics’ in Issue No. 16 (Category ‘B’).

Keywords: *political interview; linguistic influence; syntactic structures; stylistic devices; translation transformations.*

ЗМІСТ

ЗМІСТ	5
ВСТУП.....	7
РОЗДІЛ 1: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ	
ПОЛІТИЧНОГО ІНТЕРВ'Ю.....	11
1.1 Поняття політичного інтерв'ю у сучасних лінгвістичних студіях	11
1.2. Структурно-стилістичні особливості політичного інтерв'ю.....	15
1.3 Класифікації політичних інтерв'ю.....	22
1.4 Функційне призначення політичного інтерв'ю в сучасному медіапросторі....	26
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1.....	31
РОЗДІЛ 2: СИНТАКТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСОБІВ ВПЛИВУ	
В СУЧАСНИХ АНГЛОМОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ІНТЕРВ'Ю.....	32
2.1 Роль типів речень у реалізації впливу в політичних інтерв'ю.....	32
2.2. Стилістичні прийоми як засоби мовленнєвого впливу в політичних інтерв'ю	
.....	49
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2.....	82
РОЗДІЛ 3: ОСНОВНІ СПОСОБИ ПЕРЕКЛАДУ СИНТАКТИКО-	
СТИЛІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ ВПЛИВУ.....	84
3.1 Специфіка та складнощі перекладу англійських політичних інтерв'ю	
українською мовою.....	84
3.2 Особливості перекладу синтактико-стилістичних засобів впливу в політичних	
інтерв'ю.....	89
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3.....	113
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ.....	115
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	118
ДОДАТКИ	135
ДОДАТОК А	135
ДОДАТОК Б	193
ДОДАТОК В	194
ДОДАТОК Г.....	195

ДОДАТОК Г	196
ДОДАТОК Д	197

ВСТУП

У сучасному світі політична комунікація відіграє ключову роль у формуванні громадської думки та впливі на масову свідомість. Політичне інтерв'ю як один із найпоширеніших жанрів медіадискурсу стало потужним інструментом формування іміджу політичних діячів та донесення їхніх ідей до широкої аудиторії.

Політики активно послуговуються різноманітними синтактико-стилістичними прийомами для досягнення максимального впливу на аудиторію: вони свідомо вибудовують синтаксичні конструкції, застосовують риторичні фігури, використовують емоційно забарвлену лексику та комбінують ці засоби для формування бажаного образу та переконання слухачів у правильності своєї позиції. Ці мовленнєві стратегії не є випадковими – вони ретельно продумані та підпорядковані конкретним комунікативним завданням: переконати, маніпулювати, викликати довіру чи емоційний відгук. Саме тому синтактико-стилістичні засоби впливу становлять особливий інтерес для дослідження, адже вони є ключем до розуміння механізмів політичної риторики.

В умовах глобалізації та інформаційних війн особливого значення набуває адекватне відтворення політичних сенсів у перекладі. Специфіка перекладу англійських політичних інтерв'ю українською мовою полягає у необхідності збереження не лише змісту, а й прагматичного потенціалу висловлювання — його переконливості, емоційності та маніпулятивного ефекту. Недостатня вивченість комплексної взаємодії синтаксичних та стилістичних засобів впливу в діалогічному політичному мовленні, а також способів їх відтворення у перекладі, зумовлює актуальність даного дослідження.

Питання політичного дискурсу, зокрема жанру інтерв'ю, та питання його відтворення іншою мовою є предметом уваги багатьох сучасних науковців. Теоретичні та методологічні засади вивчення інтерв'ю як особливого жанру мовлення викладені у працях таких вітчизняних та зарубіжних науковців, як Дж. Герітедж, С. Клейман, О. Глазовою, О. Голуб. Вони розглядають інтерв'ю як специфічну форму інституційної взаємодії з чіткою структурою та умовно-

нормативними правилами. Особливості політичних інтерв'ю, їх функціональне навантаження та класифікація детально досліджені Н. Кондратенко, М. Екстремом, В. Дрешпаком та іншими, які зосередилися на її ролі у формуванні іміджу політиків та впливі на масову свідомість. Науковий доробок цих учених став фундаментом для комплексного розуміння цієї проблеми.

Об'єктом дослідження слугують англомовні тексти політичних інтерв'ю.

Предметом дослідження є перекладацький аспект синтактико-стилістичних засобів впливу в сучасних англомовних політичних інтерв'ю.

Мета роботи полягає у проведенні комплексного аналізу синтактико-стилістичних засобів впливу, що функціонують у сучасних англомовних політичних інтерв'ю та встановленні особливостей їх відтворення при перекладі українською мовою.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань:

Визначити поняття «інтерв'ю» та «політичне інтерв'ю» у сучасному мовознавстві.

Окреслити структурно-стилістичні особливості, класифікації та функціональне призначення політичного інтерв'ю.

Виявити роль синтаксичних засобів у реалізації мовленнєвого впливу.

Дослідити стилістичні прийоми, що використовуються політиками для маніпуляції та переконання.

З'ясувати специфіку та основні складнощі перекладу англомовних політичних інтерв'ю українською мовою.

Проаналізувати перекладацькі трансформації, що застосовуються для відтворення синтактико-стилістичних засобів впливу в політичних інтерв'ю.

Методи дослідження. Для розв'язання поставлених завдань та досягнення мети роботи використано комплекс загальнонаукових та спеціальних лінгвістичних методів. Зокрема, методи аналізу та синтезу застосовано на етапі опрацювання теоретичних джерел для визначення та систематизації підходів до вивчення політичного інтерв'ю. Метод суцільної вибірки дозволив сформувати джерельну базу з текстів англомовних інтерв'ю та їхніх українських перекладів.

Для виявлення домінантних синтаксичних моделей та класифікації типів речень залучено структурно-синтаксичний аналіз, тоді як лінгвостилістичний аналіз уможливив ідентифікацію тропів і фігур мови, що формують персуазивний потенціал висловлювань. Важливу роль відіграв порівняльний аналіз оригіналів і перекладів, який у поєднанні з методом перекладацького аналізу дозволив виявити специфіку відтворення засобів впливу та класифікувати застосовані трансформації. На завершальному етапі кількісний аналіз забезпечив встановлення частотності вживання виявлених мовних одиниць і перекладацьких прийомів.

Матеріалом дослідження слугували тексти політичних інтерв'ю провідних політичних діячів США та Великої Британії. Загальний обсяг вибірки становить 219 речень для синтаксичного аналізу та 411 випадків використання стилістичних засобів, а також 494 випадки застосування перекладацьких трансформацій.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у встановленні кореляції між вибором синтаксичних структур та комунікативними цілями мовця в сучасному політичному інтерв'ю. У роботі вперше на матеріалі актуальних інтерв'ю вибудовано чітку ієрархію стилістичних засобів, що формують імідж політика, а також визначено закономірності застосування перекладацьких трансформацій для збереження персуазивного ефекту оригіналу.

Практичне значення одержаних результатів. Матеріали дослідження, зібраний фактаж та проаналізовані приклади можуть бути використані у викладанні курсів з теорії та практики перекладу, стилістики англійської мови, політичної лінгвістики, а також при написанні курсових та кваліфікаційних робіт студентами-філологами.

Апробація. Основні положення та результати дослідження було висвітлено у статті «Syntactic and stylistic means of influence in modern English-language political interviews» (у співавторстві з Ю. Г. Карачун) у фаховому журналі «Advanced Linguistics» (Випуск № 16, 2025 р.).

Магістерська дисертація складається зі вступу, трьох розділів, висновків до кожного розділу, загальних висновків, списку використаних джерел та додатків. Повний обсяг роботи становить 197 сторінок.

РОЗДІЛ 1: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АНГЛОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ІНТЕРВ'Ю

1.1 Поняття політичного інтерв'ю у сучасних лінгвістичних студіях

Протягом останніх десятиліть поняття інтерв'ю стало об'єктом пильного аналізу для науковців із різних галузей. Такі дослідники, як Дж. Херітейдж, С. Клейман, О. Голуб, О. Глазова, Ю. Казімова, К. Серажим, Ю. Кушнір, зробили значний внесок у його вивчення. Попри таку увагу, ані універсального визначення, ані єдиної методики проведення інтерв'ю на сьогодні не існує, що зумовлено широким спектром його застосування та функціонального навантаження.

В академічному та професійному дискурсі існує кілька підходів до визначення сутності інтерв'ю, кожен з яких акцентує увагу на різних аспектах цього процесу. Розгляд ключових дефініцій дозволяє сформулювати комплексне уявлення про даний феномен.

О. Глазова зазначає, що термін “інтерв'ю” походить від англійського *interview*, що буквально означає “зустріч, бесіда” і складається з компонентів *inter* (“між”) та *view* (“погляд, думка”). Первинне етимологічне значення вказує на процес обміну поглядами, фактами та відомостями між учасниками комунікації (інтерв'юером та респондентом) [11, с. 1]. Ця ідея взаємності та діалогу закладена в самій основі поняття.

Інтерв'ю як жанр має чітку конвенційну структуру, що передбачає суворий розподіл ролей: журналіст формулює суспільно значущі запитання, тоді як політик надає на них відповіді. Інтерв'ю у сучасному науковому дискурсі описується як особливий різновид “мовленнєвої події” або “керованої розмови”, що ґрунтується на постановці запитань та отриманні відповідей. Водночас воно не може розглядатися як звичайна повсякденна розмова, оскільки в контексті якісних досліджень набуває значно складнішого змісту [115, с. 30].

Зокрема, Л. Коен наголошує, що інтерв'ю — це особлива форма дослідницької взаємодії, яка вимагає ретельної підготовки, терпіння та практики,

адже воно спрямоване на проникнення у світ респондента та розуміння його інтерпретації реальності [115, с. 30].

Дж. Херітейдж і С. Клейман описують інтерв'ю як особливу форму мовлення, що характеризується суворим дотриманням формату “запитання-відповідь” і чіткою черговістю реплік. На відміну від більш вільної та непередбачуваної повсякденної розмови, від інтерв'юера очікується збереження позиції нейтрального спостерігача, тоді як мовні можливості інтерв'юйованого зводяться до відповідей на поставлені запитання [87, с. 3].

Зокрема, Т. Реплі розглядає інтерв'ю не просто як техніку збору даних, а як соціальну взаємодію між двома сторонами — інтерв'юером та респондентом. У межах цієї взаємодії відбувається не пасивна передача, а активне конструювання знання [156, с. 43]. Такий підхід підкреслює динамічний та двосторонній характер процесу, де сенс і інформація народжуються у діалозі.

У свою чергу, Ю. Казімова, аналізуючи інтерв'ю в контексті журналістики, проводить чітку межу між ним та звичайною бесідою. Вона визначає його як безпосереднє або опосередковане опитування респондента, яке, на відміну від розмови, підпорядковане певному плану та меті, що вказує на його структурованість та цілеспрямованість [20, с. 3].

Дослідниця О. Голуб також розглядає інтерв'ю як журналістський матеріал, ключовою метою якого є розпитування особистості (відомої чи анонімної) для отримання унікальної інформації, пояснень чи позиції. Важливим аспектом у її визначенні є те, що цінність отриманих даних нерозривно пов'язана з особистістю мовця. Кінцевим продуктом цього процесу є передача зібраної інформації аудиторії, найчастіше у формі "питання-відповідь" [35, с. 10].

Схожий погляд демонструє Ю. Кушнір, який характеризує інтерв'ю як метод одержання необхідної інформації. Він визначає його як безпосередню цілеспрямовану бесіду між інтерв'юером та респондентом, що підкреслює прагматичний характер взаємодії, орієнтованої на конкретний інформаційний результат [34, с. 21].

Таким чином, узагальнюючи наведені визначення, можна зробити висновок, що інтерв'ю є комплексним комунікативним явищем, яке виходить за межі простого опитування чи розмови. Це цілеспрямована взаємодія, що поєднує в собі прагматичну мету — отримання унікальної інформації, та динамічний процес соціальної взаємодії, в якому сторони спільно конструюють нове знання. В основі цього процесу лежить діалог між інтерв'юером та респондентом, кінцевий результат якого набуває особливої цінності та часто призначений для подальшого поширення серед аудиторії.

Ця узагальнена модель інтерв'ю слугує фундаментом для аналізу його численних жанрових різновидів. Одним із найбільш значущих та досліджуваних у сучасному медіапросторі є саме політичне інтерв'ю, яке як жанр має свої специфічні риси, що відрізняють його від інших журналістських інтерв'ю.

Насамперед, політичне інтерв'ю зосереджене на темах, пов'язаних із політичними процесами та суспільно значущими проблемами. Крім того, у такому дискурсі проявляються іміджеві особливості політичного діяча, який одночасно репрезентує позицію офіційної влади та демонструє власні переконання [61, с. 597].

Політичне інтерв'ю визначається як взаємодія у форматі запитання—відповідь між двома чи більше учасниками, що має формальний характер і відрізняється від звичайної розмови. Для нього типовими є як конфронтаційні, так і раціонально аргументовані питання, спрямовані на отримання чітких відповідей. На відміну від повсякденного спілкування, яке виникає спонтанно і виконує різні соціальні функції, політичне інтерв'ю ґрунтується на визначених правилах комунікації та створюється для сторонньої аудиторії, яка не бере участі у діалозі безпосередньо, але є головним адресатом повідомлення [114, с. 25].

Ключова відмінність політичного інтерв'ю від інтерв'ю в його традиційному журналістському розумінні полягає у векторі спрямованості. Замість того, щоб фокусуватися на фактах, подіях чи експертних думках, воно цілеспрямовано працює з особистістю та публічним образом політичного діяча. Діалог вибудовується таким чином, аби показати аудиторії не лише його офіційну

позицію, а й особистісні риси, комунікативні стратегії, сильні та слабкі сторони, які в сукупності й формують цілісне уявлення про нього. Таким чином, мета полягає у всебічному “портретуванні” політика, що неминуче передбачає висвітлення як позитивних, так і негативних аспектів його іміджу [27, с. 53].

Подвійна природа політичного інтерв'ю полягає в тому, що з одного боку, воно має інформативний вимір, забезпечуючи суспільство достовірними даними про позиції влади, а з іншого — виконує функцію підзвітності, адже саме в інтерв'ю політики змушені відповідати на критичні запитання та обґрунтовувати свої рішення. Як підкреслює М. Екстрьом, жанр інтерв'ю слугує “ареною демократичного контролю”, де журналіст репрезентує суспільні інтереси, а політик демонструє готовність до відповідальності перед громадянами [101, с. 563].

У сучасній науці переважає думка, що політичне інтерв'ю може трактуватися у двох основних підходах — широкому та вузькому.

Згідно з широким (тематичним) визначенням політичним вважається будь-яке інтерв'ю, у якому головною темою обговорення є політика. У центрі уваги перебуває не стільки особа респондента, скільки зміст самої розмови. Це означає, що журналіст може спілкуватися не лише з професійними політиками, але й з експертами, політологами, активістами чи навіть пересічними громадянами, якщо предметом бесіди стають політичні події, рішення влади, міжнародні відносини або суспільно-політичні процеси. Таким чином, у межах широкого розуміння визначальним чинником є тематична спрямованість інтерв'ю, що відносить його до політичного дискурсу [60].

Вузьке (суб'єктне) визначення акцентує увагу не на змісті, а на учасниках комунікації. У такому випадку політичним інтерв'ю вважається лише та форма бесіди, де співрозмовником журналіста виступає професійний політик — депутат, міністр, президент, представник партійної структури чи інший суб'єкт владних повноважень. Тут саме статус інтерв'ююваного визначає жанрову приналежність інтерв'ю. Відповідно, навіть якщо тематика торкається побутових чи особистих

питань політика, інтерв'ю все одно буде відноситися до політичних, оскільки в ньому присутній суб'єкт, який репрезентує політичну сферу [60].

Отже, аналіз поняття політичного інтерв'ю засвідчив, що воно є складним, багатоаспектним комунікативним явищем. Визначивши його як цілеспрямовану, структуровану взаємодію, що виходить за межі звичайної розмови, дослідники акцентують на його специфіці, яка полягає не лише в отриманні інформації, а й у конструюванні публічного образу політика. Розуміння сутності політичного інтерв'ю як жанру створює необхідну теоретичну базу для подальшого поглибленого аналізу його структурно-стилістичних особливостей.

1.2 Структурно-стилістичні особливості політичного інтерв'ю

Політичне інтерв'ю характеризується специфічною структурною організацією та стилістичними параметрами, що відрізняють його від інших жанрів журналістики. Аналіз його структурно-стилістичних особливостей слугує ключем до розуміння внутрішніх механізмів взаємодії політика з журналістом та аудиторією.

За твердженням К. Серажим, інтерв'ю складається з трьох послідовних фаз: вступної, основної та заключної. На початковому етапі уточнюються дані про особу, яка бере участь у бесіді, задається контекст комунікації й визначається тема діалогу. Центральна частина присвячена обговоренню ключових питань та досягненню комунікативної мети. Завершальна фаза виконує функцію узагальнення та формулювання підсумкових висновків [60].

Схожої думки дотримується і О. Глазова, яка виділяє трифазну композиційну модель:

Початок (вступ): Його завдання – надати слухачам чи читачам вихідну інформацію про гостя та предмет розмови, створити невимушену атмосферу для спілкування.

Основна частина (ядро): Це змістовний центр інтерв'ю, де розкриваються основні теми та досягаються комунікативні цілі шляхом обговорення ключових питань.

Кінцівка (резюмування): На цьому етапі відбувається узагальнення отриманої інформації. Головна думка розмови кристалізується в лаконічну тезу, яка часто слугує основою для заголовка [11, с. 1].

Вступна фаза політичного інтерв'ю є стратегічно важливим етапом, який виконує значно більше функцій, ніж просте представлення учасників. Саме тут закладається основа для подальшої взаємодії, встановлюється тональність, визначається початковий порядок денний та відбувається первинний розподіл комунікативних ролей і влади. Ця фаза складається з низки риторичних "ходів" (moves), які можуть бути обов'язковими або факультативними залежно від медійної культури та формату програми [153, с. 71].

Аналіз структури вступів дозволяє виділити кілька ключових компонентів:

Представлення гостя (Interviewee Introduction): Це центральний та обов'язковий хід. Він може бути реалізований двома способами. Пряме представлення включає оголошення імені та посади гостя (напр., "Сьогодні з нами міністр закордонних справ..."). Імплицитне представлення використовується для дуже відомих політиків і здійснюється через вокативне звертання за посадою або іменем (напр., "Пане Прем'єр-міністре...", "Сенаторе...").

Анонс теми (Headline): Цей хід оголошує основну тему або теми, що будуть обговорюватися. Він може бути відсутнім, якщо центральною фігурою інтерв'ю є сам гість, а не конкретна проблема, що дозволяє інтерв'юєру торкатися широкого кола питань. Анонс теми, як і представлення, спрямований на аудиторію і часто вимовляється журналістом, дивлячись у камеру.

Привітання (Greeting/Initial Component): Цей елемент реалізується через суміжну пару (adjacency pair) "вітання – відповідь на вітання" (напр., "Доброго вечора. – Дякую, доброго вечора.") [153, с. 71-75].

Основна частина є ядром політичного інтерв'ю, де розгортається ключова взаємодія між учасниками. Її структура являє собою не хаотичний обмін репліками, а послідовність тематичних циклів, організованих навколо пар "запитання-відповідь". Проте ця базова двокомпонентна модель часто розширюється до трикомпонентної структури: "запитання – відповідь –

реакція/наступне запитання”. Третій елемент є критично важливим інструментом в руках інтерв'юера, оскільки він дозволяє оцінити адекватність отриманої відповіді, кинути виклик ухиленню та скоригувати подальшу лінію запитань для досягнення інституційних цілей [113, с. 81].

Ця фаза є справжнім “полем битви”, де обидві сторони застосовують складний арсенал лінгвістичних та прагматичних стратегій для контролю над наративом.

Завершальна фаза політичного інтерв'ю, хоч і є найкоротшою, виконує важливі структурні та прагматичні функції. Вона слугує для чіткого позначення закінчення інституційної взаємодії та плавного виходу з неї. На відміну від звичайної розмови, де завершення є предметом переговорів між учасниками, у новинних інтерв'ю, через їхню структуровану та заздалегідь сплановану природу, цей процес є більш формалізованим.

Процес завершення складається з двох основних частин: попереднього завершення (pre-closing) та власне завершення (closing).

Попереднє завершення — це етап, на якому інтерв'юер сигналізує про намір закінчити розмову. Для цього використовуються такі стратегії:

1. Повідомлення про час: Вказівка на обмеженість часу, що залишився.
2. Прохання про коротке резюме: Запит до гостя підсумувати свою позицію.
3. Позначення останнього запитання: Пряме оголошення, що наступне запитання буде фінальним (напр., “And a final question...”).

Власне завершення включає фінальні ритуальні дії, що формально закінчують комунікативний акт:

1. Підсумок: Інтерв'юер може коротко підсумувати ключові моменти розмови.
2. Подяка гостю: Обов'язковий елемент, що виражає вдячність за участь (напр., “*Minister, thank you for your time*”). На відміну від неформального спілкування, ця подяка є формальним ритуалом, а не частиною взаємного обміну люб'язностями.

3. Прощання та перехід: Інтерв'юер прощається та часто анонсує наступний сегмент програми, забезпечуючи плавність ефіру [137, с. 101].

Функціональне призначення цієї фази виходить за межі простого прощання. Основна частина інтерв'ю часто є конфронтаційною, де стандартні норми розмови можуть бути призупинені на користь змагальних стратегій. У цьому контексті коротке та формальне завершення виконує важливу функцію "повернення до норми". Воно різко обриває "бойову" рамку взаємодії, яка домінувала в основній частині, і відновлює вихідну інституційну рамку. Цей механізм нагадує учасникам та аудиторії, що, незважаючи на гостроту дискусії, це була професійна діяльність, а не особистий конфлікт. Таким чином, стислість та формальність завершення є його ключовою функціональною характеристикою, що забезпечує структурну цілісність та інституційну легітимність жанру політичного інтерв'ю [137, с. 116].

Варто також розглянути композиційну структуру текстових інтерв'ю. В. Дрешпак виділяє такі частини текстових інтерв'ю як:

1. Заголовок інтерв'ю формується з найбільш виразної цитати, яка відображає суть матеріалу та привертає увагу читачів, а також містить дані про респондента (ім'я, професію тощо).
2. Вступна частина презентує тему та співбесідника, обґрунтовуючи вибір конкретної особи через її авторитет та компетентність. За необхідності описуються обставини розмови, якщо вони додають важливий контекст.
3. Основна частина розкриває суть проблеми через систему запитань журналіста та відповідей респондента. В інформаційному інтерв'ю автор використовує основні та уточнювальні питання для максимального розкриття теми.
4. Підсумкова частина представляє короткий авторський висновок або відповідь на ключове питання, що найкраще завершує матеріал [16, с. 57-58].

В свою чергу З. Лісіна виокремлює наступні композиційні елементи газетного інтерв'ю:

1. Надзаголовок – виконує функцію привернення уваги та орієнтації читача, подаючи інформацію про жанр, сферу діяльності або актуальність матеріалу.
2. Заголовок – має структуру “ім'я політика – ключова цитата”. Дослідниця виділяє два типи заголовків: “тема-рема” (з використанням двокрапки та лапок для візуального поділу); інформативно-узагальнювальні (коротко сформульована основна думка респондента).
3. Лід – подає стисло інформацію про тематику бесіди за принципом "перегорнутої піраміди", відповідаючи на основні питання та встановлюючи діалогічний зв'язок з читачем.
4. Відомості про респондента – інформація про особу, з якою проводиться інтерв'ю.
5. Світлина з підписом – візуальний елемент із супровідним текстом.
6. Текст інтерв'ю – формується блоками “питання-відповідь” з мінімальною кількістю 9-15 запитань, поєднанням різних типів питань та складними синтаксичними конструкціями у відповідях.
7. Інформація про інтерв'юера – дані про журналіста, який проводив бесіду [36, с. 61-62].

Хоча, композиційні елементи створюють необхідні умови для розгортання дискусії, проте ефективність політичного інтерв'ю як жанру визначається не лише його будовою, а й тим, наскільки майстерно учасники комунікації використовують мовні засоби для досягнення своїх цілей: переконання, дискредитації опонента чи формування громадської думки. Саме тому аналіз стилістичного рівня є невід'ємним для комплексного розуміння цього явища.

Лексика політичного інтерв'ю є ретельно дібраним інструментарієм для конструювання реальності, управління сприйняттям та здійснення впливу. Кожне слово, фраза чи стилістичний прийом обирається не випадково, а з урахуванням його потенційного ефекту на свідомість та емоції аудиторії. На лексичному рівні мова політичного інтерв'ю характеризується високим ступенем стандартизації та стратегічного добору засобів [50, с. 119].

На лексичному рівні політичні інтерв'ю вирізняються активним застосуванням спеціалізованої політичної термінології. Такі мовні засоби використовуються насамперед для передачі фактологічної інформації, а також для формування у реципієнта враження максимальної об'єктивності й нейтральності позиції стосовно політичної особи [50, с. 119].

У відповідях політика часто можна почути терміни на кшталт “political strategy”, “electoral support”, “legislative initiative”, що створює враження виваженості та наукової точності його висловлювань.

Поряд із широким використанням політичної термінології, у мовленні політиків важливу роль відіграє емоційність та експресивність. Вона досягається не тільки завдяки спеціально дібраній лексиці, але й через особливе розташування слів у тексті та використання різноманітних стилістичних прийомів. Такі засоби надають висловлюванням більшої виразності та сприяють глибшому розкриттю емоційного змісту. У політичних інтерв'ю можна зустріти тропи, серед яких метафора, протиставлення, метонімія, порівняння, епітет, гіпербола, літота, іронія чи оксиморон [17, с. 33].

Залучення сленгової лексики до політичних текстів є ефективним механізмом привернення уваги аудиторії. Сленг не лише додає текстам емоційного забарвлення, виступаючи стилістичним прийомом для опису та оцінки, але й може бути частиною структури самого тексту. Часто такі слова є новотворами, що виникають безпосередньо в політичному мовленні та ще не встигли потрапити до словників. Гарним прикладом є глузливе прізвисько “трампліни” (“trumpkins”), яким називали прихильників Дональда Трампа [22, с. 133].

Також, у політичних інтерв'ю часто використовують мовні кліше та штампи. Вони використовуються для підвищення комунікативної ефективності, дозволяючи швидко та зручно висловлювати стандартні думки. Часто вони функціонують як своєрідні “заповнювачі пауз”, даючи мовцю час на обдумування відповіді на складне запитання, водночас зберігаючи плинність мовлення [50, с. 119].

У політичному дискурсі семантика реалізується через використання спеціалізованої лексики, символів та риторичних прийомів, що дозволяють надавати висловлюванням певних смислових і емоційних відтінків. Застосування семантичних стратегій допомагає політикам конструювати власний імідж, формувати громадську думку та досягати поставлених цілей. Вибір окремих слів чи виразів здатен визначати загальний тон повідомлення й впливати на його інтерпретацію. Семантична гра у політичній комунікації часто ґрунтується на використанні риторичних засобів, евфемізмів або навмисних словесних маніпуляцій, спрямованих на створення нових концептуальних рамок чи переосмислення політичних подій [27, с. 35].

Риторичне питання є однією з найпоширеніших та найефективніших синтаксичних фігур у політичному мовленні. Його основна функція полягає не в отриманні інформації, а в акцентуванні уваги на певній думці та емоційному посиленні висловлювання. Ставлячи питання, на яке відповідь є очевидною або вже імпліцитно міститься в самому формулюванні, політик створює ілюзію діалогу з аудиторією, залучаючи слухачів до процесу міркування та підводячи їх до потрібного висновку [14, с. 42].

Також, в політичних інтерв'ю можна зустріти синтаксичний паралелізм, тобто повторення однакових або подібних граматичних конструкцій. Ця структурна симетрія не лише полегшує сприйняття та запам'ятовування інформації, але й надає висловлюванню особливої переконливості та урочистості. Такі фігури, як анафора (повторення слів на початку речень) та епіфора (повторення наприкінці), дозволяють акцентувати увагу на ключових ідеях, створюючи ефект наростання та підкреслюючи їхню важливість [17, с. 34].

Інверсію, тобто свідоме порушення звичайного порядку слів у реченні, використовують в політичних інтерв'ю для логічного та емоційного виділення певного компонента висловлювання. Переміщуючи ключове слово або фразу на нетипову для них позицію (зазвичай на початок або кінець речення), політик привертає до них максимальну увагу аудиторії [7, с. 138].

Отже, структурно-стилістичний аналіз політичного інтерв'ю демонструє його природу як високоорганізованого комунікативного акту. Політичне інтерв'ю демонструє надзвичайне багатство стилістичних засобів та прийомів, що функціонують на різних мовних рівнях. Водночас, хоча трифазна композиційна модель, що включає вступ, основну частину та завершення, є поширеною основою для структурування інтерв'ю, її практична реалізація не є універсальною. Загальний трикомпонентний каркас слугує лише основою, яка гнучко адаптується та наповнюється специфічними компонентами для досягнення конкретних цілей у кожному окремому випадку, а кінцева структура значною мірою залежить від специфіки комунікативної ситуації. Саме ця структурна гнучкість та стилістичне різноманіття зумовлюють існування множини різновидів політичного інтерв'ю, що потребують класифікації та детального розгляду їхніх типологічних особливостей.

1.3. Класифікації політичних інтерв'ю.

Політичне інтерв'ю є одним із ключових жанрів сучасного політичного дискурсу, що відіграє центральну роль у формуванні громадської думки та забезпеченні комунікації між владою, медіа та суспільством. У науковій літературі воно розглядається як організована медійна подія, що має специфічний діалогічний характер та структуру [74, с. 23].

Багатоаспектність цілей та умов проведення політичних інтерв'ю зумовлює необхідність їхньої наукової класифікації. Дослідники пропонують різноманітні типології, що базуються на відмінних критеріях, кожен з яких висвітлює певний вимір цього складного комунікативного явища.

Класифікація видів інтерв'ю здійснюється за низкою параметрів, що охоплюють їхні функціональні та цільові особливості, характеристики опитуваних осіб, а також ступінь формалізованості. Важливим критерієм є техніка організації комунікації, яка визначає спосіб взаємодії з респондентом. Згідно з цим підходом, інтерв'ю умовно поділяють на такі види:

1. Особисте (або віч-на-віч) — це класичний формат розмови, що передбачає безпосередній візуальний контакт між інтерв'юером та респондентом в одному просторі.
2. Телефонне — це дистанційний метод опитування, під час якого збір інформації відбувається шляхом спілкування через телефонний зв'язок без особистої присутності.
3. Глибинне — це переважно неструктурована або слабкоструктурована бесіда, спрямована на отримання розгорнутих, детальних відповідей для глибокого вивчення думок, мотивів та досвіду респондента [53, с. 95-96].

Класифікація за функціонально-цільовим критерієм є однією із найбільш поширених, особливо в українській науковій традиції. Ключовим питанням тут є: “З якою метою проводиться це інтерв'ю?”. Відповідь на нього дозволяє визначити домінуючу функцію, яку виконує конкретний медіапродукт. Цей критерій є базовим для розуміння прагматики жанру, оскільки він фокусується на кінцевому результаті, якого прагнуть досягти учасники комунікації — чи то отримання ексклюзивної інформації, чи то побудова позитивного іміджу, чи то глибокий аналіз проблеми [27]. Українські дослідники, зокрема Н. Кондратенко, виділяють такі основні типи інтерв'ю, як:

1. інформаційне інтерв'ю, основною метою якого є отримання від політика актуальної та оперативної інформації, особливо в кризових ситуаціях. У такому форматі співрозмовник постає в ролі експерта, що надає авторитетний коментар з певного питання.
2. іміджеве (або портретне) інтерв'ю спрямоване на створення позитивного образу політика, де переважає оптимізована інформація, що представляє його як видатну особистість. Такі бесіди часто нагадують політичну біографію та мають на меті побудову ідеалізованого, а іноді й легендарного образу.
3. аргументативному інтерв'ю, яке демонструє хід міркувань політичного діяча. Тут він виступає не як експерт із готовими відповідями, а як

аналітик, що шукає вирішення проблеми та демонструє здатність до логічного викладу думок.

4. провокаційне інтерв'ю, яке хоч і є менш частотним, але вирізняється високим рівнем емоційної напруги та використанням мовної агресії, особистих нападок чи звинувачень. Варто зазначити, що в реальній практиці ці типи рідко існують у чистому вигляді, адже політичне інтерв'ю має комплексний характер, і в одному тексті можуть поєднуватися риси різних жанрових форм [27, с. 54].

Також, можлива класифікація інтерв'ю за тональністю, яка дозволяє оцінити ступінь конфронтації або кооперації між учасниками. Дослідники виділяють цілий спектр стилів, що варіюються від максимально кооперативного до відверто конфронтаційного. Наприклад, українська дослідниця Н. Симоніна пропонує поділ на «жорстке» та «м'яке» інтерв'ю. «Жорстке» або змагальне інтерв'ю передбачає, що журналіст займає критичну, скептичну позицію, кидає виклик твердженням політика та намагається викрити суперечності. «М'яке» або кооперативне, навпаки, створює для політика комфортні умови, надаючи йому платформу для вільного висловлення своєї позиції [62, с. 182-183].

Класифікація відповідно до структурно-формального критерію ґрунтується на ступені формалізації, підготовленості та гнучкості структури інтерв'ю. Ключовим є питання про те, наскільки жорстко визначено сценарій розмови. Спираючись на роботи Д. Титаренко, можна виділити три основні типи: суворо стандартизоване, напівстандартизоване та вільне (нестандартизоване) інтерв'ю [12, с. 37].

1. Суворо стандартизоване інтерв'ю характеризується тим, що журналіст має заздалегідь підготовлений, незмінний перелік питань, які він послідовно ставить співрозмовнику. Іноді ці питання навіть надсилаються політику заздалегідь для підготовки. Такий формат забезпечує високий рівень контролю з боку журналіста та дозволяє легко порівнювати відповіді різних політиків на однакові питання, що часто використовується під час виборчих кампаній.

2. Напівстандартизоване інтерв'ю є найбільш поширеним форматом. Журналіст має основний план розмови та ключові питання, але зберігає гнучкість, щоб ставити уточнюючі питання, реагувати на відповіді співрозмовника та відхилятися від початкового плану, якщо виникає цікавий напрямок для обговорення.
3. Вільне (нестандартизоване) інтерв'ю більше нагадує бесіду, де визначена лише загальна тема, а конкретний хід розмови розвивається спонтанно. Цей формат дозволяє глибше розкрити особистість політика, але несе ризик втрати контролю над розмовою з боку журналіста [12, с. 37].

Розвиток технологій та конвергенція медіа зумовили необхідність класифікувати інтерв'ю за типом платформи, на якій воно поширюється. Канал комунікації — друковані ЗМІ, радіо, телебачення чи інтернет-платформи — накладає суттєвий відбиток на стилістику, структуру, тривалість та спосіб сприйняття інтерв'ю аудиторією.

1. Друковане інтерв'ю дозволяє проводити глибокий аналіз, представляти розлогі відповіді та редагувати текст для досягнення максимальної чіткості та логічності. Однак воно позбавлене невербального компонента та ефекту присутності.
2. Телевізійне інтерв'ю є аудіовізуальним продуктом, де величезне значення мають невербальна комунікація (міміка, жести, інтонація), візуальне оформлення студії та монтаж. Воно створює сильний емоційний вплив та ефект "живого" спілкування.
3. Онлайн-інтерв'ю (на YouTube, у подкастах, стрімах) є найбільш динамічним та різноманітним форматом. Воно часто знімає обмеження традиційних медіа щодо хронометражу, дозволяє використовувати інтерактивні елементи (чати, коментарі) та сприяє виникненню нових, гібридних жанрових форм, що поєднують риси інтерв'ю, блогу та ток-шоу.

Отже, важливо розуміти, що наведені критерії не є взаємовиключними системами класифікації. Навпаки, вони являють собою взаємопов'язані осі, що утворюють багатовимірну аналітичну матрицю. Будь-яке конкретне політичне

інтерв'ю можна і потрібно характеризувати одночасно за кількома параметрами, що дозволяє отримати значно глибше розуміння його природи. Наприклад, функція інтерв'ю не визначає його тональність. Саме такий комплексний, багатоосьовий підхід дозволяє перейти від простої категоризації до потужного аналітичного інструменту, здатного охопити всю складність цього жанру.

1.4. Функційне призначення політичного інтерв'ю в сучасному медіапросторі

Для ґрунтовного аналізу функційного навантаження політичного інтерв'ю необхідно насамперед визначити теоретичні межі самого поняття “функція”. Етимологічно термін походить від латинського слова *functio*, що означає “виконання” або “здійснення” [71].

У “Великому тлумачному словнику сучасної української мови” функція розуміється як робота або діяльність певного об'єкта чи суб'єкта, пов'язана з виконанням визначених завдань чи обов'язків. Поряд із цим, функція трактується як призначення або роль, яку даний об'єкт чи явище відіграє у конкретній системі чи сфері [6, с. 1552].

У соціологічній науці поняття “функція” має чітко окреслене системне значення. Так, “Соціологічна енциклопедія” визначає функцію як роль, яку певний елемент (наприклад, соціальний інститут або наукова дисципліна) виконує в межах ширшого суспільного організму. Ключовим у цьому визначенні є акцент на впливі, який цей елемент чинить на суспільні відносини та на суб'єктів цих відносин [67, с. 15].

У свою чергу, в комунікативістиці та лінгвістиці поняття «функція» розглядається крізь призму прагматики, тобто з погляду того, що саме комунікативний акт покликаний робити. Комунікація тут розглядається не просто як передача інформації, а як дія, що має на меті інформувати, переконувати, спонукати, встановлювати контакт тощо. Такий підхід дозволяє аналізувати політичне інтерв'ю як мовленнєвий жанр, у якому кожен учасник реалізує власні комунікативні інтенції [29, с. 19-21].

Базуючись на вищезазначеній інформації, під функцією політичного інтерв'ю ми розуміємо комплексне цільове призначення та роль, яку цей комунікативний жанр виконує в суспільно-політичній системі.

Однією з найбільш системних є класифікація, запропонована Н. Кондратенко, яка розглядає політичне інтерв'ю в рамках загальної типології мовленнєвих жанрів українського політичного дискурсу. Хоча ця типологія охоплює широкий спектр жанрів, її функціональний критерій є цілком застосовним до аналізу інтерв'ю, яке, за своєю природою, є поліфункціональним. Відповідно до цього підходу, можна виділити п'ять ключових функцій, які реалізуються в політичному інтерв'ю :

1. Презентаційно-іміджева. Ця функція є однією з домінуючих у сучасній політиці, яка все більше віртуалізується. Інтерв'ю стає ключовим майданчиком для створення та підтримки публічного образу політика. Воно дозволяє не лише донести програмні засади, а й продемонструвати особистісні якості, емоційність, впевненість, що є засобом презентації політичного іміджу.
2. Інформативна. Це базова, традиційна функція, що полягає в повідомленні аудиторії актуальної інформації про події, рішення, плани. Проте, як зазначає дослідниця, інформативна цінність таких текстів може бути мінімальною, а головною метою стає представлення політика як особистості, що знову ж таки повертає нас до іміджевої складової.
3. Агітаційна. В періоди виборчих кампаній або політичних криз інтерв'ю активно використовується як інструмент агітації. Його мета — переконати аудиторію, мобілізувати прихильників, залучити на свій бік тих, хто вагається, та дискредитувати опонентів.
4. Агонально-аргументативна. Ця функція проявляється в ситуаціях конфронтації, дебатів та гострих дискусій. Особливо яскраво вона виражена в так званих «жорстких» інтерв'ю , де політик змушений захищати свою позицію, відбивати атаки журналіста чи опонентів та наводити аргументи на свою користь.

5. Ритуальна. Інтерв'ю може виконувати і церемоніальну, символічну роль. Наприклад, інтерв'ю з нагоди інавгурації, річниці незалежності або за підсумками 100 днів на посаді є політичними ритуалами, що покликані структурувати політичний час та підтвердити легітимність влади [28, с. 19-21].

Дослідниця М. Воронова, аналізуючи політичну журналістику загалом, виділяє низку ключових функцій, які повною мірою реалізуються і в рамках жанру політичного інтерв'ю. Адаптуючи її підхід, можна визначити таке функціональне навантаження інтерв'ю з політиком:

1. Інформаційна функція: Інтерв'ю є первинним джерелом суспільно значущої інформації. Саме під час розмови з журналістом політик оприлюднює свою позицію, коментує події та анонсує майбутні рішення. Таким чином, аудиторія формує своє бачення політичної картини дня, спираючись на пряму мову ключових діячів.
2. Функція артикуляції та зворотного зв'язку: Політичне інтерв'ю виступає майданчиком для двосторонньої комунікації. Журналіст, ставлячи запитання, фактично артикулює інтереси, побоювання та вимоги суспільства. Відповіді політика, у свою чергу, є реакцією на цей суспільний запит, що створює ефект діалогу та зворотного зв'язку між владою і громадянами.
3. Функція соціалізації та інтерпретації: Інтерв'ю не просто передає "сухі" факти, а й допомагає аудиторії зрозуміти їхнє значення. Через уточнюючі запитання журналіста та розгорнуті відповіді політика складні політичні процеси тлумачаться і стають доступнішими для широкого загалу. Медіа не лише віддзеркалюють, а й інтерпретують політичну реальність, допомагаючи громадянам соціалізуватися в інформаційному просторі.
4. Функція критики й контролю: Ця функція є однією з найважливіших у демократичному суспільстві. В рамках інтерв'ю журналіст ставить незручні запитання, вимагаючи звіту за обіцянки та вказуючи на

суперечності. Таким чином, медіа через формат інтерв'ю реалізують свою місію контролю за діями влади та захисту суспільних інтересів.

5. Рекламно-іміджева функція: Окремо варто наголосити, що будь-яке інтерв'ю для політика є інструментом політичної реклами та управління власним іміджем. Ця функція може реалізовуватися як приховано (створення позитивного образу через вдалі відповіді та поведінку), так і відкрито (коли інтерв'ю є частиною спланованої PR-кампанії і розміщується на відповідних умовах) [8, с. 301].

В свою чергу аналізуючи функціональне призначення інтерв'ю, Д. Мазур пропонує розглядати комплексний перелік його можливостей. Цей перелік, включає такі функції:

1. Інформаційну: забезпечення аудиторії фактичними даними про події та особистостей.
2. Спонукальну: заохочення співрозмовника до активної участі в розмові.
3. Емоційну: передача настрою, почуттів та особистих переживань респондента.
4. Аналітичну: глибокий розгляд та аналіз проблеми за допомогою експертних коментарів.
5. Мотиваційну: натхнення аудиторії на досягнення цілей через висвітлення успішних прикладів.
6. Пропагандистську: використання інтерв'ю для просування певних ідей, цінностей чи політичних позицій.
7. Спільнототворювальну: гуртування аудиторії навколо спільних тем та створення простору для дискусії.
8. Розважальну: надання легкого та цікавого контенту, особливо в межах розважальної журналістики.
9. Суспільну: формування поглядів та переконань у суспільстві через трансляцію думок впливових осіб [37, с. 37].

Отже, проведений аналіз наукових підходів доводить, що політичне інтерв'ю є складним, поліфункціональним жанром, функціональне навантаження

якого не є статичним. Попри розбіжності в класифікаціях, спільним знаменником є визнання центральної ролі інформаційної та презентаційно-іміджевої функцій, які формують ядро цього комунікативного формату. Водночас домінування інших функцій — від агітаційної та контролюючої до ритуальної чи навіть розважальної — є ситуативним і визначається прагматичними цілями учасників діалогу, суспільно-політичним контекстом та форматом медіа. Саме ця гнучкість перетворює політичне інтерв'ю на потужний інструмент, здатний одночасно інформувати, переконувати, формувати публічний образ та реалізовувати механізм зворотного зв'язку між владою і суспільством.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

У першому розділі було здійснено комплексний аналіз теоретичних засад політичного інтерв'ю як специфічного жанру сучасної політичної комунікації. Політичне інтерв'ю являє собою складний комунікативний феномен. Було з'ясовано, що це не звичайна розмова, а цілеспрямована й організована бесіда між журналістом та політиком, яка має чіткі правила та ролі. На відміну від повсякденного спілкування, головна мета такого інтерв'ю — не лише отримати фактичну інформацію, а й представити політика аудиторії, сформувати або скоригувати його публічний образ та, зрештою, вплинути на громадську думку.

Структурно-стилістичний аналіз виявив високий ступінь організованості політичного інтерв'ю як комунікативного акту. Трифазна композиційна модель (вступ, основна частина, завершення) слугує гнучким каркасом, що адаптується залежно від специфіки комунікативної ситуації та цілей учасників. Для досягнення своїх цілей учасники використовують широкий арсенал мовних засобів: від офіційної термінології, що створює образ експерта, до емоційної лексики, метафор, риторичних питань та інших стилістичних прийомів, які допомагають зробити висловлювання більш переконливим.

Систематизація критеріїв класифікації політичних інтерв'ю засвідчила багатовимірність цього явища. Ми з'ясували, що їх можна класифікувати за різними критеріями: за основною метою (інформаційні, іміджеві, провокаційні), за тональністю спілкування (від дружніх та кооперативних до жорстких і конфронтаційних), за каналом комунікації (друковані, телевізійні, онлайн-інтерв'ю) та за ступенем підготовленості (від суворо стандартизованих до вільних бесід). Це свідчить про гнучкість та багатогранність жанру.

Було з'ясовано, що політичне інтерв'ю може реалізувати агітаційну, агонально-аргументативну, контролюючу, ритуальну та інші функції залежно від прагматичного контексту.

РОЗДІЛ 2. СИНТАКТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСОБІВ ВПЛИВУ В СУЧАСНИХ АНГЛОМОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ІНТЕРВ'Ю

2.1. Роль типів речень у реалізації впливу в політичних інтерв'ю

Політичне інтерв'ю є одним із ключових жанрів сучасного політичного дискурсу. На відміну від заздалегідь підготовленої промови чи офіційної заяви, інтерв'ю являє собою динамічний та стратегічний комунікативний акт, що розгортається в режимі реального часу. Це вимагає від політика не лише володіння фактажем, але й майстерного, часто спонтанного, використання мовних засобів для досягнення прагматичних цілей: переконання аудиторії, конструювання позитивного іміджу, нейтралізації критики та впливу на громадську думку [138, с. 69]. У цій складній комунікативній взаємодії синтаксис — організація слів, фраз і речень — відіграє центральну, хоча й не завжди очевидну роль.

У лінгвістиці синтаксис традиційно визначається як розділ граматики, що опікується правилами побудови осмислених висловлювань зі слів та словосполучень. Синтаксис, за К. Городенською, є галуззю граматики, що досліджує закономірності поєднання слів у межах мовних структур, які формують комунікативні одиниці, властиві певній мові [63, с. 12].

Р. Хаддлстон та Дж. Пуллум визначають синтаксис як дослідження принципів, за якими слова об'єднуються у фрази, а фрази, своєю чергою, об'єднуються для створення речень [109, с. 4]. Це структурне визначення підкреслює роль синтаксису як “архітектури” речення, що забезпечує його граматичну правильність та цілісність.

Водночас сучасні підходи, розглядають синтаксис не лише як опис структур, але і як когнітивний механізм. Е. Карні зазначає, що синтаксис — це вивчення того, як речення та фрази можуть бути побудовані у свідомості (розумі) носія мови [92, с. 4-5]. Згідно з цим поглядом, синтаксис є ментальною системою, яка дозволяє мовцям генерувати та розуміти нескінченну кількість граматично правильних речень, навіть тих, яких вони ніколи раніше не чули.

Такі дослідники, як М. Халлідей та К. Маттісен, розглядають граматику (і синтаксис як її центральний компонент) як набір ресурсів для створення значень[108, с. 24]. У цьому аспекті синтаксис постає не просто як набір формальних обмежень, а як інструментарій для реалізації комунікативних намірів. Вибір між активним та пасивним станом, використання певного типу підрядного речення чи застосування інверсії — усе це є синтаксичними рішеннями, що безпосередньо впливають на фокусування уваги слухача.

Таким чином, для аналізу політичного інтерв'ю синтаксис трактується не вузько (лише як набір статичних правил), а комплексно: як когнітивна здатність, що уможливорює динамічну комунікацію, та, що найважливіше, як функціональний інструментарій. Саме цей інструментарій політики активно використовують для реалізації своїх прагматичних цілей. Вибір конкретних синтаксичних конструкцій стає стратегічним рішенням, спрямованим на переконання, керування увагою та конструювання іміджу в режимі реального часу.

Оскільки синтаксис визначає способи поєднання мовних одиниць у комунікативно завершені структури, особливу увагу варто приділити реченню. Від типу речення, його інтонаційної та граматичної організації залежить спосіб подання інформації, ступінь емоційності та ефективність впливу на адресата.

Розгляд речень з погляду їхньої комунікативної мети є фундаментальним у синтаксичних дослідженнях. Цей підхід дозволяє класифікувати речення не лише за їхньою формальною структурою, але й за тим, яке завдання вони виконують у процесі спілкування. Традиційно в англійській граматиці виділяють чотири основні функціональні типи речень, що відображають ключові інтенції мовця.

Цю класифікацію підтримує низка вчених. К. Брехе у своїй праці чітко розмежовує речення залежно від призначення, яке автор вкладає у висловлювання. Брехе виділяє:

1. Розповідні (Declarative) речення для констатації факту чи думки.
2. Питальні (Interrogative) для отримання інформації.
3. Спонукальні (Imperative) для вираження наказу чи прохання.

4. Окличні (Exclamative) для вираження сильних емоцій [90, с. 117-120].

Розвиваючи цей підхід, Б. Артс у своїй праці пов'язує комунікативну функцію безпосередньо з типом речення як граматичною категорією. Він наголошує на типовій відповідності між формою та функцією: розповідні речення зазвичай реалізують твердження, питальні — питання, спонукальні — директиви, а окличні — вигуки. Артс підкреслює, що, хоча ця відповідність є типовою, вона не є абсолютною, адже, наприклад, розповідне речення може вживатися для вираження наказу, що вказує на складнішу взаємодію між синтаксисом і прагматикою [76, с. 58-61].

Подібний погляд, що ґрунтується на аналізі великих корпусів текстів, представлений у роботі Д. Байбера, С. Конрад та Дж. Ліча. Вони класифікують ці чотири типи як мовленнєво-актові речення (*speech-act clauses*), підкреслюючи їхню пряму співвіднесеність із основними комунікативними функціями. Згідно з їхнім аналізом, розповідні речення призначені для передачі інформації, питальні — для пошуку інформації, спонукальні — для інструктажу (наказу чи прохання), а окличні — для вираження сильних почуттів або вражень [88, с. 249-255].

Цю ж чотирикомпонентну класифікацію речень за комунікативною функцією застосовують і М. Сіхомбінг та його колеги. Дослідники розрізняють чотири основні типи речень: декларативні, питальні, спонукальні та окличні. На їхню думку, декларативні речення виконують функцію повідомлення або твердження, тобто використовуються для передачі певної інформації, що відображає стан речей або факт. Питальні речення, своєю чергою, мають на меті отримання інформації від співрозмовника, а спонукальні – виражають наказ, прохання чи інструкцію, спрямовані на виконання певної дії. Окличні речення використовуються для вираження сильних емоцій, здивування або емоційної реакції мовця на ситуацію. Водночас учені уточнюють внутрішню типологію декларативних конструкцій, виокремлюючи в їх межах два різновиди – стверджувальні та заперечні [95, с. 118].

Спираючись на цю фундаментальну чотирикомпонентну класифікацію, для цілей нашого аналізу, зосередженого на засобах впливу, ми вважали за доцільне

деталізувати категорію — розповідні речення. У політичному інтерв'ю прагматична різниця між ствердженням факту та його запереченням є надзвичайно важливою для реалізації впливу.

Тому в рамках нашого практичного аналізу категорія розповідних речень також була поділена на дві підгрупи:

Розповідні (Стверджувальні) (Declarative – Affirmative): Речення, що констатують наявність певної ознаки чи факту (напр., “*We want peace*”).

Розповідні (Заперечні) (Declarative – Negative): Речення, що констатують відсутність ознаки чи факту, часто вживані для спростування або дистанціювання (напр., “*He has no cards*”) [105; 55].

Для визначення домінантних синтаксичних стратегій у досліджуваному матеріалі було проведено кількісний аналіз частотності вживання кожного типу речень. Загалом було проаналізовано 219 синтаксичних одиниць. Результати аналізу представлено у Таблиці 2.1.

Тип речення (за метою висловлювання)	Кількість (одиниць)	Відсоток (%)
Розповідні (Declarative) — Загалом	212	96.8%
— з них Стверджувальні (Affirmative)	183	83.6%
— з них Заперечні (Negative)	29	13.2%
Спонукальні (Imperative)	5	2.2%
Питальні (Interrogative)	2	0.9%
Окличні (Exclamatory)	0	0%
Всього	219	100%

Таблиця 2.1. Частотність типів речень за комунікативною метою.

Дані, представлені в таблиці, демонструють різку диспропорцію у виборі синтаксичних структур. Відповідно до результатів аналізу, розповідні речення становлять фундаментальний і найпоширеніший тип висловлювань — 212 випадки з 219 проаналізованого матеріалу, що складає приблизно 96.8% від загальної кількості речень. Б. Аартс визначає їх як “найбільш прямий” тип речення, ключовою синтаксичною характеристикою якого є немаркований (тобто очікуваний) порядок слів [76, с. 58-61]. К. Брехе доповнює це визначення, зазначаючи, що розповідні речення просто роблять твердження або констатацію і типово закінчуються крапкою [90, с. 117-120].

З прагматичної точки зору, їхня основна комунікативна мета— це асертивність: мовець представляє певну пропозицію (зміст речення) як істинну та бере на себе відповідальність за її відповідність дійсності [122]. Проте у межах цієї загальної функції вплив стверджувальних, заперечних та фрагментарних форм суттєво різняться.

Розповідні стверджувальні речення є фундаментальною синтаксичною структурою, що лежить в основі передачі інформації у людській комунікації.

З академічної точки зору, розповідне речення визначається на кількох рівнях. На семантичному рівні, це висловлювання, що "виражає пропозицію" – тобто, зміст, який може бути оцінений з точки зору його істинності або хибності відносно реального стану справ. Їхня типова функція – "зробити заяву" або "висловити твердження", надаючи інформацію про певний суб'єкт. Таким чином, це базовий інструмент для викладу фактів, опису станів або вираження думок, представлених як факти [90, с. 117-120].

Домінування стверджувальних речень, що становить 83.6% від усього корпусу (Таблиця 2.1), є не стилістичною випадковістю, а ціленаправленою стратегією. У політичному дискурсі, де мова є головним інструментом для здобуття, здійснення та утримання влади, стверджувальна форма стає засобом конструювання реальності [126, с. 65].

Для прикладу, речення *“That's the reality of life, politics and politicians”* є яскравим прикладом подачі певної ідеї як загальної, універсальної істини. Вплив цього ствердження полягає у його здатності миттєво припинити будь-яку подальшу дискусію або спростування [67].

Іншим прикладом слугує речення *“Russia understands the language of weapons and power. That's the only language they do.”* Перше стверджувальне речення містить оцінне судження, представлене як факт. Друге речення слугує для посилення та виключення будь-яких альтернатив. Мовець приписує опоненту певний спосіб мислення, тим самим легітимуючи власну позицію та дії, що нібито відповідають “реальності” [67].

У висловлюванні “*President Trump will always act in the interests of the United States*” твердження подано як безумовне майбутнє діяння, що підсилює довіру до лідера [67]. Часова форма *will always act* створює ефект передбачуваності та стабільності, перетворюючи обіцянку на очевидність.

Заперечні речення, що складають 13.2% корпусу, мають значно сильніший та більш "агресивний" прагматичний заряд. Їхня функція полягає не в будівництві нарративу, а в його корекції — у спростуванні, відкиданні або критиці альтернативної точки зору.

Дослідження політичного дискурсу підтверджують, що заперечення функціонує як цілеспрямована та потужна прагматична стратегія, що виходить за межі простої граматичної функції. Його основна роль полягає у вираженні відмови або спростування певних поглядів чи проблем, причому заперечні конструкції часто створюють значно сильніші риторичні та значущі ефекти, ніж позитивні висловлювання. Вони активно використовуються для представлення негативної ідеології опонентів та демонстрації своєї влади [130, с. 16-19].

Цю тенденцію чітко ілюструють знайдені приклади. У реченні “*We are not looking for someone who will take a position of strength and then will not make peace...*” заперечення виконує чітку корекційну та спростувальну функцію [55]. Воно не просто інформує, а активно відкидає хибний нарратив або припущення (про те, ніби мовці шукають войовничу фігуру), водночас атакуючи "негативну ідеологію" такого гіпотетичного опонента, що не прагне миру.

Приклад “*I don't trust or distrust anyone*” демонструє прагматичну стратегію відмови та риторичного дистанціювання [55]. Замість того, щоб обрати одну з полярностей, мовець спростовує саму легітимність бінарної опозиції “довіра/недовіра”, представляючи себе як об'єктивного чи неупередженого спостерігача.

Аналогічно, приклад “*They're not consistent with U.S. policy and U.S. national security interests more than anything*” використовує заперечення як інструмент прямого спростування та потужної ідеологічної критики [70]. Мовець стверджує,

що "вони" не просто погані, а *суперечать* найважливішим речам — політиці США та національній безпеці.

Спонукальні речення (Imperatives), незважаючи на їхню низьку частотність у досліджуваному матеріалі, всього 2.2%, відіграють надзвичайно важливу роль у політичній риторичі завдяки силі свого прямого впливу.

За визначенням М. Кауфмана, спонукальні речення становлять окремий тип структур, що традиційно асоціюються з наказами та проханнями і спрямовані на спонукання адресата до певної дії [144, с.1].

П. Портнер підкреслює, що імперативи є одним із основних типів висловлювань у мовах світу й утворюють окрему граматичну категорію, яка відрізняється від декларативних та інтерогативних конструкцій та виражає директивне значення [140, с. 636].

Граматично спонукальні речення в англійській мові характеризуються відсутністю явного підмета (який завжди розуміється як "ти/ви") та використанням інфінітивної форми дієслова. Прагматично вони є найбільш прямою і типовою реалізацією директивного мовленнєвого акту. Основна комунікативна мета будь-якого директиву – це спроба мовця змусити слухача вчинити щось у майбутньому. Це може бути наказ, прохання, порада, інструкція чи попередження [147].

Особливу групу становлять конструкції з часткою *let's*, у яких мовець включає себе до дії разом із аудиторією. Це надає висловлюванню м'якшого, інклюзивного характеру та створює ілюзію рівноправного партнерства між мовцем і слухачами. Такі форми дозволяють зберегти директивну функцію, водночас уникаючи надмірної категоричності, що є особливо важливим у політичній комунікації, де необхідно поєднати авторитетність із солідарністю [147].

Так, у реченні "*Let's be realistic*" мовець використовує інклюзивну конструкцію з "*Let's*", яка, пом'якшує директивний акт, формально включаючи до дії і самого мовця [67].

Натомість приклад “*Support democracy. Support the values that you say you stand for*” є класичною реалізацією прямого директивного мовленнєвого акту [141]. Граматична відсутність підмета та використання інфінітиву безпосередньо апелює до слухача, формулюючи чіткий наказ та заклик до дії.

У прикладі “*We tried to convince the president and say, “Hey, you need to get ready for this war,”*” також простежується імперативна стратегія, спрямована на стимулювання активності та формування відчуття невідкладності дії [67].

К. Брехе вказує, що питальні речення — це синтаксичні структури, що використовуються для постановки питань. Вони зазвичай характеризуються інверсією (допоміжне дієслово перед підметом) або наявністю питальних слів (wh-words) і закінчуються знаком питання [90, с. 117-120].

Схожої думки дотримуються й Д. Байбер, С. Конрад та Дж. Ліч, які зазначають, що питальне речення можна ідентифікувати за структурою “дієслово-підмет” або наявністю питального слова у початковій позиції. Дослідники додають, що ці граматичні сигнали доповнюються також позаграматичними засобами: висхідною інтонацією в усному мовленні та знаком питання на письмі [88, с. 249-255].

Вкрай низька частотність таких речень у досліджуваному корпусі, всього 0.9% є надзвичайно значущою. Це підтверджує висновок, зроблений з домінування розповідних речень: мовці виступають з позиції знання та контролю, а не з позиції пошуку інформації. Коли питальні речення все ж з’являються, їхня функція, як правило, не інформаційна, а риторична.

Для прикладу в реченні “*Like, is it really illegitimate?*” мовець не очікує відповіді “так”; натомість, ставлячи це питання, він піддає сумніву легітимність, імпліцитно стверджуючи: “воно не є нелегітимним” [67].

В другому прикладі “*Ultimately, all democracies, republics, and, you know, victories are done from bottom up, you know?*” спікер також не шукає інформації, він радше шукає згоди та залучає аудиторію до свого твердження [67].

Цікаво, що хоча прямі питання майже відсутні, у корпусі виявлено значну кількість вбудованих питань у прямій мові (напр., “*I’m like, are you kidding me?*”;

“Some people say, “What business do you have...?”; “I said, “ How are you going to explain this...?””) [55; 67; 141]. Це вказує на те, що мовці уникають прямого звернення до аудиторії, але використовують прийом цитування питань (власних або чужих) для того, щоб сформулювати аргумент або дискредитувати позицію опонента, не беручи на себе ризиків прямого питання.

Окличні речення (Exclamatives) — це синтаксичний тип, що конвенційно асоціюється з вираженням емоцій, здивування або сильного почуття [144]. Дж. Ретт вказує, що їхня прагматична функція полягає не просто у вираженні емоції, а в сигналізованні про порушення очікувань мовця [142, с. 1].

В аналізованому матеріалі відсутні окличні речення. Хоча нам вдалось знайти речення з прагматичним маркером “thank God”, який надає реченню експресивної, окличної сили: “*And I mean, thank God, he had the militaries that were thinking differently in spite what he was trying to do.*” [67]. Мовець не просто констатує факт, а висловлює сильне емоційне полегшення та здивування, що ситуація не стала катастрофічною. Хоча граматично даний приклад є розповідним реченням.

З’ясувавши прагматичні особливості речень та їхню класифікацію за метою висловлювання, доцільно перейти до аналізу їхньої структурної організації. Адже саме граматична будова є тим інструментом, що дозволяє мовцеві реалізувати свій комунікативний намір та оформити думку у завершену синтаксичну одиницю. Тож наступним етапом нашого дослідження є розгляд речень із погляду їхньої граматичної структури, зокрема поділу на прості та складні конструкції.

Згідно з сучасними синтаксичними дослідженнями, класифікація речень за їхньою граматичною будовою ґрунтується на кількості та типі клауз, які вони містять. Так, дослідник А. Кочак виокремлює чотири основні структурні види речень:

1. Просте (що складається з однієї незалежної клаузи);
2. Складносурядне (дві або більше незалежних клауз);
3. Складнопірядне (одна незалежна та одна чи більше залежних клауз);

4. Складносурядно-підрядне (дві чи більше незалежних та одна чи більше залежних клауз) [120, с. 258 - 259].

Цей чотирикомпонентний поділ є загально визнаним у лінгвістиці, і його, зокрема, підтримує і А. Андерсен в своїй праці [83, с.2]. Проте, аналіз структурної класифікації у працях С. Брехе дозволяє розширити цей поділ до п'яти компонентів. С. Брехе підтримує традиційну чотиричастинну схему, але наголошує на необхідності врахування ще однієї категорії — фрагментарного речення (*fragment sentence*). Це структурно неповна одиниця, яка часто є лише залежною клаузою, оформленою як повноцінне речення. Незважаючи на те, що лінгвісти зазвичай радять уникати фрагментів у формальному письмі, вони широко використовуються в розмовній мові та для стилістичного акценту [90, с. 117-120].

З огляду на необхідність повного охоплення всіх синтаксичних одиниць, представлених у досліджуваному матеріалі, у цій роботі ми керуватимемося п'ятикомпонентним поділом, запропонованим С. Брехе. Це дозволить нам не лише проаналізувати традиційні типи речень за ступенем їхньої складності, але й врахувати особливості використання фрагментів у конкретному дискурсі.

Для того, щоб проілюструвати практичне застосування обраної п'ятикомпонентної класифікації речень за граматичною будовою, було здійснено кількісний аналіз емпіричного матеріалу. Загальний обсяг досліджуваного корпусу становить 219 синтаксичних одиниць. Результати підрахунку, які відображають частотність функціонування кожного структурного типу у кількісному та відсотковому вимірах, узагальнено у Таблиці 2.2.

Тип речення (за граматичною будовою)	Кількість (одиниць)	Відсоток (%)
Complex Sentence (Складнопідрядне)	87	39.7%
Simple Sentence (Просте)	78	35.6%
Fragment (Фрагментарне речення)	25	11.4%
Compound-Complex (Складносурядно-підрядне)	18	8.2%
Compound Sentence (Складносурядне)	11	5%
Всього	219	100%

Таблиця 2.2. Частотність типів речень за граматичною будовою.

Починаючи кількісний аналіз досліджуваного матеріалу, варто звернути увагу на найбільш частотний структурний тип — складнопідрядні речення (Complex Sentences). Вони становлять 87 одиниць, або 39,7% проаналізованого корпусу, що засвідчує їхнє безумовне домінування у проаналізованому публіцистичному дискурсі. Така висока частотність обумовлена необхідністю передачі складних логічних взаємозв'язків та ієрархічної структури думки, що є визначальним для вибудовування розгорнутої аргументації в політичних інтерв'ю.

Згідно з традиційною граматичною класифікацією, яку обґрунтовує А. Кочак, складнопідрядне речення — це конструкція, що містить одну незалежну (головну) клаузу та одну чи більше залежних (підрядних) клауз. А. Андерсен зазначає, що підрядна клауза, хоч і має власний підмет та присудок, не виражає завершеної думки і є інтегрованою частиною головного висловлювання, як правило, приєднуючись за допомогою підрядних сполучників.

У проаналізованому корпусі складнопідрядні речення виконують функцію аргументації, уточнення та деталізації головної думки. Використання складнопідрядних речень допомагає пов'язати причинно-наслідкові зв'язки, умови та додаткові відомості, які є необхідними для повного розуміння політичних процесів та контексту обговорюваних питань.

Наприклад, у висловлюванні про необхідність готовності до протистояння, складнопідрядне речення з підрядною умовною частиною *“If you want to go in a straight hand-to-hand combat with him, you better be ready”* підкреслює обов'язковість підготовки (головна частина) у разі бажання вступити у прямий конфлікт (підрядна частина), тим самим посилюючи аргумент про серйозність можливої боротьби [67].

Також, у контексті обговорення наслідків підписання угоди, інше складнопідрядне речення *“If we sign a deal, he gets all the cards”* чітко встановлює взаємозв'язок: підписання угоди (умова) веде до отримання переваги опонентом (наслідок), використовуючи метафору "карти" для позначення контролю та сили [55].

Крім того, складнопідрядні конструкції застосовуються для вираження впевненості та наголошення на пріоритетах, як у фразі “*I think they've been really passing the buck too much on the United States*”. Тут підрядна додаткова частина (“*they've been really passing the buck too much on the United States*”) розкриває зміст думки промовця, вираженої в головній частині (“*I think*”), акцентуючи на метафоричному фразеологізмі, що позначає перекладання відповідальності [67].

Всі ці приклади демонструють, що складнопідрядні речення є не лише засобом граматичної організації тексту, але й ефективним синтаксично-стилістичним інструментом для аргументації, підсилення та структурної організації думки в сучасному політичному інтерв'ю.

Наступною за частотністю структурною одиницею в аналізованому корпусі є просте речення (Simple Sentence), яке, згідно з Таблицею 2.2, становить 78 одиниць або 35,6% від загального обсягу. Їхня значна присутність пояснюється необхідністю забезпечити пряму комунікацію, чіткість і динамічність викладу, а також створити стилістичний акцент.

У сучасній англійській філології просте речення (Simple Sentence) розглядається як базова синтаксична одиниця, що має чітко визначену структурну організацію. Авторитетні лінгвісти Р. Хаддлстон та Дж. Пуллум у своїй фундаментальній праці визначають просте речення крізь призму клаузальної структури. За їхнім твердженням, простим є речення, яке складається виключно з однієї незалежної клаузи (clause), що не містить у своєму складі інших підрядних частин або вбудованих структур. Такий підхід акцентує увагу на автономності синтаксичної одиниці, яка здатна самостійно виражати закінчену думку без необхідності доповнення іншими предикативними частинами [109, с.44-45].

Розвиваючи думку про структурну будову, британські дослідники Р. Картер та М. Маккарті наголошують на обов'язковій наявності граматичного ядра. Вони трактують просте речення як одиницю, що містить лише одну головну клаузу. Вчені підкреслюють, що, попри назву “просте”, така структура може бути ускладнена різноманітними другорядними членами речення, наприклад, обставинними зворотами чи означеннями, але при цьому зберігати статус

простого речення доти, доки в ньому наявний лише один предикативний центр [93, с. 486- 489].

Яскравим прикладом реалізації базової моделі простого речення є висловлювання “*We are looking for peace*”, зафіксоване в проаналізованих інтерв'ю [55]. Ця конструкція складається з однієї незалежної клаузи, що виражає завершену думку без використання підрядних зв'язків. Лаконічність такої структури дозволяє політику зробити акцент на ключовому повідомленні, уникаючи двозначності, яка могла б виникнути при використанні складніших синтаксичних побудов.

Ще одним показовим прикладом простого речення є фраза “*He has no cards*” [55]. У цьому випадку синтаксична простота (наявність лише підмета, присудка та додатка) компенсується семантичною глибиною, створеною за допомогою метафори.

Речення “*President Trump usually strikes back*” є взірцем того, як проста синтаксична структура підсилює динаміку висловлювання [67]. Відсутність поширюючих підрядних частин у цьому випадку фокусує увагу слухача виключно на активній дії суб'єкта, роблячи політичний образ більш рішучим та агресивним.

Аналіз кількісних даних (Таблиця 2.2) показує, що фрагментарні речення займають третю позицію за частотністю використання в проаналізованому корпусі. Їхня кількість становить 25 одиниць, або 11,4%. Хоча фрагменти не є повноцінними реченнями з граматичної точки зору, їхня значна присутність у дискурсі (понад 11%) підкреслює специфіку мовлення та його наближеність до усної форми комунікації.

Як було зазначено раніше, С. Брехе виокремлює фрагментарне речення як п'ятий структурний тип, незважаючи на те, що воно є структурно неповною одиницею, оформленою як повноцінне речення. Фрагмент — це, по суті, залежна клауза, фраза або слово, яке пунктуаційно відокремлене як самостійне речення, але не містить необхідної граматичної основи (незалежної клаузи) [90, с. 117-120].

Поглиблюючи розуміння природи таких конструкцій, колектив лінгвістів на чолі з Д. Байбером пропонує термін “неклаузальні одиниці” (non-clausal units). У

їхньому розумінні, фрагментарне речення — це самостійне висловлювання, яке не має повної структури клаузи (тобто не містить фінітного дієслова), але при цьому виконує завершену комунікативну функцію. Байбер акцентує увагу на тому, що такі одиниці можуть складатися з окремих іменникових, прикметникових або прислівникових фраз, які функціонують на рівні повноцінного речення. Особливу роль дослідники відводять фрагментам у діалогічному мовленні, де вони часто виступають як відповіді на запитання або емоційні реакції, забезпечуючи динаміку комунікації [88, с. 440].

Яскравим прикладом таких конструкцій є висловлювання: “*Very weak leaders in United States, very weak leaders in Europe*” [67]. У цьому випадку спікер свідомо опускає дієслово-зв'язку та підмет (наприклад, “*There are*”), залишаючи лише іменні групи з означеннями. Такий синтаксичний еліпсис дозволяє миттєво сфокусувати увагу аудиторії на негативній оцінці (“*very weak*”), уникаючи граматичної надмірності та надаючи висловлюванню категоричного, гаслового характеру.

Особливу групу у вибірці становлять фрагментарні конструкції, що виконують функцію переліку або емоційного нагнітання. Прикладом такої структури є ряд: “*Like Kharkiv, like Odessa, like Dnipro and like other cities in Ukraine*” [155]. Ця конструкція формально позбавлена головного члена речення, проте семантично вона є абсолютно прозорою в контексті попереднього висловлювання про російську агресію.

Також у матеріалі зафіксовано використання підрядних клауз, що функціонують як самостійні речення. Показовим є приклад: “*When 20% of the territory is occupied, when millions of Ukrainians are out of the country*” [70]. Граматично це залежні частини складнопідрядного речення часу, але в мовленні вони відокремлені паузою та інтонаційно оформлені як завершена думка. Такий прийом (парцеляція) дозволяє політику виділити кожен обставину як окремий, вагомий аргумент, надаючи їм більшої ваги, ніж якби вони були просто частиною довгого речення.

Продовжуючи аналіз, ми переходимо до розгляду складносурядних-підрядних речень (Compound-Complex Sentences), які, згідно з емпіричними даними (Таблиця 2.2), є однією з найменш представлених структурних одиниць, складаючи 18 одиниць або лише 8.2% від загального корпусу. Їхня низька частотність цілком прогнозована, оскільки ці конструкції являють собою найбільш синтаксично ускладнений та інтегрований тип речень.

У системі синтаксичних одиниць сучасної англійської мови складносурядне-підрядне речення (Compound-Complex Sentence) займає найвищий щабель структурної ієрархії, поєднуючи ознаки сурядності та підрядності. Авторитетні граматисти Р. Картер та М. Маккарті визначають цей тип речення як поліпредикативну конструкцію, що містить щонайменше дві незалежні клаузи, які забезпечують сурядний зв'язок, та одну або більше залежних клауз, що реалізують підрядність. Така складна архітектоніка дозволяє мовцю не лише поєднувати рівноправні ідеї, але й одночасно надавати додаткові пояснення, умови чи причини, створюючи багатовимірний інформаційний простір у межах однієї синтаксичної одиниці [93, с. 492].

З точки зору комунікативного синтаксису, дослідницький колектив на чолі з Д. Байбером розглядає ці речення як інструмент високої інформаційної щільності. Науковці зазначають, що такі структури у політичному дискурсі відіграють ключову роль у побудові складної аргументації. Байбер підкреслює, що ця конструкція дозволяє оратору поєднувати головні тези сурядними сполучниками, тоді як деталі та обставини вводяться через підрядні зв'язки. Це дає змогу утримувати увагу аудиторії на кількох фокусах одночасно, зберігаючи логічну зв'язність розгорнутого висловлювання [88, с. 226-232].

Практичний аналіз корпусу дослідження демонструє ефективність таких конструкцій для побудови багатовимірної аргументації. Наприклад, у реченні “*If we do nothing, he will have to make peace, but he has a very weak set of cards*” поєднується умовна підрядна частина з протиставним сурядним зв'язком [55]. Така комбінація дозволяє політику спершу змодельовати гіпотетичний сценарій через умову, а потім миттєво протиставити його реальному стану речей,

акцентуючи на слабкості опонента. Іншим показовим прикладом інтеграції вимог та характеристик є висловлювання: “*So I think, you have to be very pragmatic, but you need to have smart leaders who are not corrupt to cure the country*” [67]. Тут сурядний сполучник “*but*” об'єднує дві модальні тези про необхідність прагматизму, тоді як підрядна частина “*who are not corrupt*” конкретизує якості лідера, створюючи цілісний образ політичної компетентності.

Завершуючи огляд основних структурних типів речень, слід звернути увагу на складносурядні речення (Compound Sentences). Цей тип є найменш представленим в аналізованому корпусі: згідно з Таблицею 2.2, було виявлено лише 11 одиниць, що становить 5% від загальної кількості. Їхня низька частотність у порівнянні зі складнопідрядними реченнями відображає перевагу дискурсу до ієрархічного підпорядкування ідей над їхнім простим рівноправним поєднанням.

У дослідженнях синтаксису англійської мови складносурядне речення (Compound Sentence) визначається через призму паритетних відносин між його частинами. Британський лінгвіст Н. Бертон-Робертс у своїй праці з аналізу речень підкреслює, що складносурядна конструкція — це об'єднання двох або більше рівноправних категорій, у даному випадку — головних клауз (main clauses). Науковець наголошує на структурній автономії компонентів: кожна частина такого речення є самодостатньою синтаксичною одиницею, яка могла б функціонувати ізольовано. Бертон-Робертс зазначає, що роль сурядних сполучників (coordinators) полягає не у створенні залежності, а у маркуванні логічного зв'язку між рівнозначними твердженнями [91, с. 171].

Р. Картер звертає увагу на текстотвірну функцію складносурядних речень. Він зауважує, що такі структури часто використовуються для уникнення надмірної фрагментації мовлення. Об'єднання коротких простих речень у складні сурядні комплекси забезпечує плавність викладу та дозволяє формувати цілісні смислові блоки. Картер також вказує на стилістичний ефект таких конструкцій: вони можуть створювати ритм переліку або протиставлення, що є ефективним риторичним прийомом в усних виступах [93, с. 556-558].

Яскравим прикладом реалізації контрасту є речення: “*We're not win every battle, but we're going to win the war*”. Тут сурядний сполучник “*but*” поєднує дві рівноправні частини, створюючи потужну риторичну фігуру, де визнання локальної невдачі в першій частині врівноважується та перекривається глобальним оптимізмом у другій. Іншим прикладом причинно-наслідкового зв'язку, оформленого через сурядність, є висловлювання: “*A meeting for the sake of a meeting is just a photo op for the Russian dictator, and they'll present it as a win*” [67]. У цьому випадку сполучник *and* поєднує оцінку події з прогнозом її медійних наслідків, формуючи цілісний негативний сценарій.

Також у вибірці зафіксовано використання складносурядних речень для легітимізації політичних дій через додавання аргументів. У реченні “*So we have a mandate, and he was campaigning to stop that war*” дві незалежні клаузи поєднані сполучником “*and*”, що дозволяє спікеру поставити знак рівності між наявністю політичного мандату та передвиборчою активністю, підсилюючи вагомість обох фактів [67].

Узагальнюючи результати проведеного дослідження, можна констатувати, що синтаксична організація мовлення в англійських політичних інтерв'ю є не лише формальним граматичним каркасом, а й потужним прагматичним інструментом реалізації впливу. Аналіз комунікативних типів речень засвідчив абсолютне домінування розповідних конструкцій (понад 96%), що підтверджує стратегічну орієнтацію політиків на асертивність, конструювання власної версії реальності та утвердження авторитету. Низька частотність питальних, спонукальних та окличних речень вказує на те, що інтерв'юйовані політики надають перевагу позиції контролю та інформування, використовуючи прямий тиск (імперативи), риторичні запитання чи вигуки лише як точкові стилістичні засоби акцентуації.

З погляду граматичної будови, досліджуваний дискурс характеризується стратегічним балансом між складністю та лаконічністю. Переважання складнопідрядних речень (39,7%) демонструє необхідність вибудовування розгорнутої логічної аргументації, встановлення причинно-наслідкових зв'язків та

пояснення складних політичних процесів. Водночас висока частка простих речень (35,6%) врівноважує цей масив, забезпечуючи чіткість, гасловість та емоційну переконливість ключових меседжів. Значна присутність фрагментарних речень (11,4%) відображає специфіку усного спонтанного мовлення, слугуючи засобом економії мовних зусиль та фокусування уваги на окремих деталях. Таким чином, вибір синтаксичної структури в політичному інтерв'ю є свідомим маневруванням між прагненням до детального пояснення (через складні конструкції) та необхідністю емоційного впливу (через прості та фрагментарні форми), що в сукупності забезпечує ефективність комунікативної стратегії політика.

2.2. Стилістичні прийоми як засоби мовленнєвого впливу в політичних інтерв'ю

Якщо синтаксична організація мовлення формує структурний каркас політичного висловлювання, то лексико-стилістичне наповнення відповідає за його емоційне забарвлення, оцінність та переконливість. У сучасних дослідженнях політичного дискурсу стилістичні засоби (тропи та фігури мови) розглядаються не як декоративні елементи, що лише прикрашають мовлення, а як потужні когнітивні інструменти маніпуляції та переконання.

Для з'ясування практичної реалізації цього інструментарію та визначення домінантних стратегій впливу в межах даного дослідження було проведено кількісний аналіз стилістичних одиниць. У ході опрацювання корпусу інтерв'ю було ідентифіковано та класифіковано 411 випадків використання різноманітних засобів виразності. Отримані дані засвідчують широку палітру прийомів, до яких вдаються політики: від емоційно забарвленої лексики (епітетів) до складних фігур думки (антитез, іронії). Результати статистичного підрахунку дозволили вибудувати ієрархію цих засобів за частотністю їх вживання, що наочно відображено в діаграмі на рисунку 2.1.

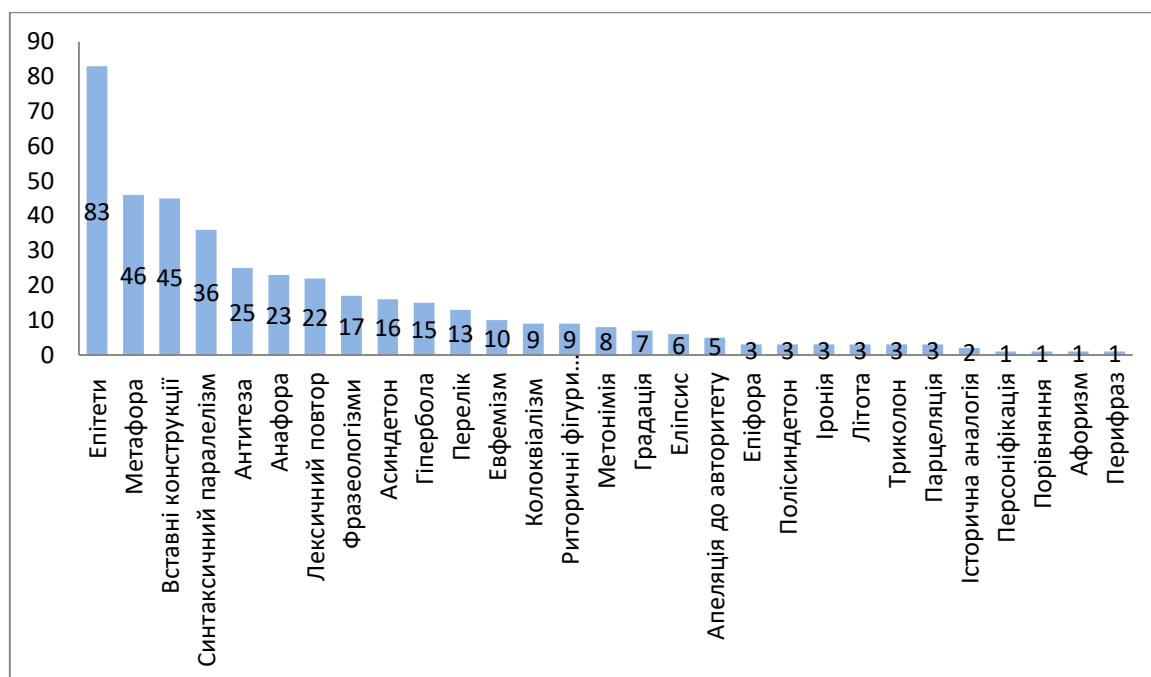

Рис. 2.1 Частотність використання стилістичних засобів впливу

Згідно з результатами кількісного аналізу, відображеними на діаграмі, найбільш частотним стилістичним засобом у досліджуваному корпусі є епітети. Загалом було зафіксовано 83 випадки вживання цієї стилістичної фігури, що становить 20,2% від загальної кількості ідентифікованих засобів впливу. Такий високий показник (п'ята частина від усього масиву) свідчить про виразну суб'єктивність та емоційну насиченість політичних інтерв'ю.

Для глибшого розуміння природи цього явища варто звернутися до сучасних лінгвістичних трактувань. У авторитетному «Словнику стилістики» К. Вейлз визначає епітет як прикметник або прикметникову фразу, що вживається для характеристики іменника, виділяючи певну якість чи властивість об'єкта. Дослідниця наголошує, що в широкому розумінні епітетом може бути будь-яке атрибутивне слово, однак у стилістиці цей термін зазвичай резервують для означень, які мають експресивне забарвлення або вживаються для образи чи, навпаки, вихваляння. Вейлз підкреслює, що епітети в політичному дискурсі часто стають фіксованими формулами, які допомагають стереотипізувати сприйняття складних соціальних груп або подій [154, с. 141].

Доповнює це визначення Дж. А. Каддон у своїй праці з теорії літератури та мови. Він трактує епітет як слово або фразу, що додається до імені або назви

об'єкта для опису його характерної, невід'ємної риси. Каддон звертає увагу на те, що функція епітета виходить за межі простої декоративності: він слугує інструментом фокусування уваги реципієнта на тій ознаці, яку мовець вважає домінантною в даний момент. У контексті переконуючої комунікації це дозволяє маніпулювати сприйняттям, оскільки вдало дібраний епітет здатний підмінити собою об'єктивну сутність явища в свідомості слухача [97, с. 248].

Найвиразнішу групу становлять негативно забарвлені означення, що використовуються для драматизації подій та дискредитації опонентів. Наприклад, епітет у фразі “*brutal Russian aggression*” виходить за межі констатації факту, формуючи стійкий морально-етичний образ ворога. Водночас словосполучення “*stupid policies*” та “*very weak leaders*” слугують інструментом прямої делегітимізації, дозволяючи мовцю підкреслювати некомпетентність політичних рішень та діячів Заходу без розгорнутої аргументації [67; 155].

Значна частина епітетів спрямована на конструювання позитивного іміджу та заспокоєння аудиторії. Метафоричне означення “*ironclad relationship*” створює сугестивний ефект непорушної підтримки з боку партнерів, а використання фраз на кшталт “*smart leaders*” та “*strong economy*” працює на утвердження стабільності та інституційної спроможності держави. Окрему прагматичну роль відіграють образні епітети у складі сталих виразів, такі як “*glass half full*”. Вони дозволяють політику реалізувати стратегію рефреймінгу, зміщуючи фокус уваги з кризових явищ на потенційні можливості та демонструючи конструктивний оптимізм [67; 141].

Метафора є другим за частотністю стилістичним засобом у проаналізованих політичних інтерв'ю. Загалом було ідентифіковано 46 випадків метафоричних перенесень, що становить 11,2% від загальної вибірки засобів впливу. Така значна питома вага, що поступається лише епітетам, підтверджує ключову роль метафоризації в процесі концептуалізації політичної реальності.

П. Сімпсон акцентує увагу на інтерактивній природі метафори. Він визначає її як процес встановлення зв'язку між двома понятійними доменами, який вимагає від реципієнта активної розумової роботи для розшифрування прихованого

змісту. Сімпсон стверджує, що ця інтелектуальна залученість слухача посилює переконуючий ефект: коли аудиторія самостійно реконструює зміст метафори (наприклад, розуміє, чому вибори названо “битвою”), вона підсвідомо сприймає цей висновок як свій власний, а не нав’язаний ззовні, що значно підвищує довіру до слів політика [146, с. 41-43].

3. Кевечеш трактує метафору значно ширше, ніж просто фігуру мови. У своїй фундаментальній праці він визначає метафору як когнітивний механізм, що дозволяє осмислювати та переживати одну сутність у термінах іншої. Науковець наголошує, що сутність метафори полягає у процесі відображення (mapping) знань із конкретної, фізично відчутної сфери-джерела (source domain) на більш абстрактну цільову сферу (target domain). Саме цей механізм дозволяє політикам робити складні геополітичні процеси зрозумілими для широкого загалу, апелюючи до базового людського досвіду [124, с. 4-6].

Яскравим прикладом реалізації метафори є висловлювання: “*He has no cards. If we sign a deal, he gets all the cards*” [55]. У цьому контексті політичний вплив та важелі тиску концептуалізуються як гральні карти. Використання образу карткової гри дозволяє мовцю спростити складну ситуацію переговорів до бінарної опозиції виграшу/програшу, де володіння «картами» означає контроль над ситуацією, а їх відсутність — слабкість і вразливість.

Показовим є приклад “*If you want to go in a straight hand-to-hand combat with him, you better be ready*” [67]. Тут політична дискусія або дипломатичне суперництво уподібнюється рукопашному бою, що актуалізує семантику безпосереднього фізичного зіткнення, болю та небезпеки. Схожою є метафора “*President Trump usually strikes back*”, яка описує комунікативну реакцію політика термінами фізичного удару, підкреслюючи його силу та реактивність [67].

Чудовим прикладом метафори є фраза: “*This will be essentially a bridge to membership*” [155]. Образ мосту дозволяє візуалізувати процес інтеграції як подолання прірви та з’єднання двох берегів, роблячи абстрактну процедуру вступу до альянсу фізично відчутною. До цієї ж семантичної сфери належать метафори “*fundamental building block*” та “*pillar of rule of law*” [141].

Використання архітектурної термінології («будівельний блок», «колона/опора») навіює аудиторії думку про те, що абстрактні поняття демократії та правосуддя є матеріальними, міцними конструкціями, на яких тримається вся державна споруда.

Також у корпусі зафіксовано орієнтаційні метафори шляху та руху, наприклад “*the path is dark and difficult ahead*” задає вектор сприйняття майбутнього як руху у просторі, де темрява символізує невизначеність та загрозу [70]. Водночас метафора “*unlock as many defensive capabilities*” (розблокувати можливості) концептуалізує військовий потенціал як закритий контейнер або механізм, доступ до якого потребує спеціального “ключа” — політичного рішення [155].

Згідно з отриманими статистичними даними, вставні конструкції (Parentheticals) відіграють одну з ключових ролей у структуруванні спонтанного політичного мовлення. Ця категорія посідає третє місце за частотністю вживання у досліджуваному корпусі. Загалом було ідентифіковано 45 випадків використання вставних одиниць, що становить 10,9% від загального обсягу зафіксованих стилістичних засобів. Такий високий показник вказує на те, що інтерв'ю, попри свій офіційний статус, зберігає характеристики живого діалогу, де спікери потребують інструментів для навігації у власному мовленні, встановлення контакту з аудиторією та модальної оцінки висловлюваного.

У сучасній лінгвістичній періодиці підхід до вивчення вставних конструкцій змістився від їх трактування як “зайвих елементів” до розуміння їх як важливих комунікативних стратегій. Американський лінгвіст К. Хайленд у своїй статті, розглядає вставні конструкції через призму категорії взаємодії. Він визначає такі одиниці (зокрема “*I think, you know*”) як маркери позиції та залучення. За Хайлендом, їхня основна функція полягає не в передачі фактологічної інформації, а в побудові стосунків із читачем або слухачем: вони дозволяють мовцю або демонструвати свою невпевненість/впевненість, або ж прямо апелювати до аудиторії, запрошуючи її до співучасті у формуванні думки. Дослідник

наголошує, що без цих елементів дискурс виглядав би сухим і безапеляційним, що є неприйнятним для демократичної риторики [111, с.174-179].

Серед українських науковців варто відзначити підхід Ю. Новікової, яка у своїй статті досліджує статус та функції вставних одиниць. За її визначенням, ці елементи слугують інструментом підтвердження або уточнення інформації через призму авторських оцінок. Новікова наголошує, що функціональне призначення таких конструкцій полягає у введенні додаткових повідомлень, спостережень чи принагідних зауважень, які виникають спонтанно в процесі мовлення. Важливо, що долучення таких вставок дозволяє мовцю збагатити загальний зміст висловлювання певним семантичним відтінком, який органічно доповнює основне повідомлення, роблячи його більш виразним та адресним [43, с.170].

Поширеною в зібраному матеріалі є вставна конструкція “*I think*”, яка дозволяє спікерам знижувати категоричність висловлювань. Наприклад, у фразі “*So I think, you have to be very pragmatic...*” ця конструкція пом’якшує директивний тон, перетворюючи наказ на експертну пораду, що зменшує ризик опору з боку слухача. Таку ж функцію вона виконує у звинуваченнях (“*I think they've been really passing the buck...*”), залишаючи простір для дипломатичного маневру [67].

Не менш важливою є група маркерів соціальної взаємодії, представлена конструкцією “*you know*”. Вона слугує інструментом апеляції до фонових знань та створення ілюзії солідарності, як у прикладі “*You know, no one cares about the U.N. resolutions*”. Окрім цього, зафіксовано використання уточнювальних та емотивних вставок (“*I mean*”, “*thank God*”), які забезпечують миттєве перемикання з офіційної тональності на особистісну, підкреслюючи щирість мовця [67]. Апеляція ж до авторитету через вставки типу “*as President Biden has said*” додатково верифікує аргументацію, демонструючи командну єдність [151].

Згідно з результатами кількісного аналізу, синтаксичний паралелізм є одним із провідних засобів структурної організації мовлення в досліджуваному корпусі. Цей прийом посідає четверте місце за частотністю вживання: загалом було

зафіксовано 36 випадків, що становить 8,8% від загальної кількості стилістичних засобів.

Британська дослідниця К. Вейлз у своєму словнику стилістики визначає паралелізм як засіб, що ґрунтується на повторенні ідентичних або схожих синтаксичних патернів у суміжних фразах чи реченнях. Вона наголошує, що цей прийом виконує подвійну функцію: з одного боку, він створює ритмічний ефект, який сприяє кращому запам'ятовуванню інформації, а з іншого — встановлює смислову рівність між частинами висловлювання. За Вейлз, паралельна структура змушує аудиторію підсвідомо шукати семантичний зв'язок між елементами, сприймаючи їх як рівнозначні або такі, що підсилюють одне одного [154, с. 301-302].

У контексті політичного дискурсу специфіку цього явища досліджує Р. Аль-Аміді. У своїй статті він визначає синтаксичний паралелізм як риторичну стратегію, спрямовану на переконання та маніпуляцію. Дослідник підкреслює, що політики використовують симетричні структури для того, щоб продемонструвати впевненість і контроль над ситуацією. Аль-Аміді зауважує, що паралелізм дозволяє подати кілька аргументів як єдиний непорушний моноліт: повторення структури створює ілюзію об'єктивної істини, де кожна наступна фраза підтверджує попередню. Це робить промову не лише милозвучною, але й інструментально ефективною, оскільки ритмічно організоване мовлення сприймається аудиторією як більш авторитетне та логічне [80, с. 185].

Яскравим прикладом паралелізму є висловлювання: *“Ukraine is fighting for democracy. Ukraine is fighting for European values”* [151]. У цьому випадку повне дублювання синтаксичної структури (Підмет + Присудок + Додаток) дозволяє спікеру поставити знак рівності між боротьбою за демократію та європейськими цінностями.

З іншого боку, паралельні конструкції ефективно використовуються для створення різкого контрасту, як це реалізовано у фразі: *“He wants to fight. We want peace”* [55]. Окрім протиставлення, паралелізм відіграє важливу роль у демонстрації системності та масштабності політичних процесів. Це добре

ілюструє приклад: *“Building confidence in the courts, building confidence in the prosecutor's office, and in the legal system”* [141]. Повторення герундіальних конструкцій на початку кожної частини речення підкреслює, що реформи є не спорадичними діями, а послідовною, всеохоплюючою програмою.

Згідно з результатами кількісного аналізу, антитеза є п'ятим за частотністю стилістичним засобом у досліджуваному корпусі. Загалом було виявлено 25 випадків використання цього прийому, що становить 6,1% від загальної вибірки. Хоча за кількістю антитеза поступається епітетам та метафорам, її прагматична вага є надзвичайно високою. У політичному інтерв'ю, яке за своєю природою є полем зіткнення ідей, саме антитеза дозволяє мовцю структурувати реальність через бінарні опозиції (“ми – вони”, “війна – мир”, “слова – дії”), що значно спрощує сприйняття інформації аудиторією та спонукає її до вибору “правильної” сторони.

За визначенням Р. Нордквіста антитеза — це риторичний прийом, що полягає у цілеспрямованому зіставленні протилежних або різко контрастних ідей, які розміщуються у збалансованих, симетричних фразах.

В. Ллунджі у своїй статті, присвяченій аналізу політичних промов, визначає антитезу як риторичний засіб, що полягає у розміщенні протилежних ідей у безпосередній близькості одна до одної задля створення ефекту різкої опозиції. Дослідниця наголошує, що в політичному контексті цей прийом виконує функцію переконання: зіставляючи дві концепції (наприклад, демократію і тиранію), політик не просто показує їхню відмінність, а емоційно забарвлює одну як позитивну, а іншу — як неприйнятну, тим самим мобілізуючи підтримку громадськості [127, с. 123; 131].

Яскравим прикладом є висловлювання *“He wants to fight. We want peace”*, де бінарна опозиція “війна — мир” створює абсолютний моральний контраст, безапеляційно маркуючи опонента як агресора [55]. Не менш ефективним є протиставлення у площині ефективності, як у фразі *“And they have been doing a lot of talk, but not the work”* [67]. Тут антитеза “слова — діла” дозволяє мовцю

знецінити зусилля партнерів, звинувативши їх в імітації діяльності на противагу реальним результатам.

Окрему роль відіграє стратегічний рефреймінг через протиставлення частини та цілого. У реченні “*We're not win every battle, but we're going to win the war*” визнання тактичних невдач врівноважується обіцянкою стратегічної перемоги, що дозволяє зберегти оптимістичний тон наративу [67]. Водночас персоналізовані антитези, такі як “*But Trump is not Biden*”, згортають складні ідеологічні розбіжності до лаконічного протиставлення імен-символів, максимально спрощуючи політичний вибір для аудиторії [67].

Наступним за кількістю використання стилістичним прийомом є анафора. Було зафіксовано 23 випадки використання цього прийому, що становить 5,6% від загальної кількості стилістичних засобів. К. Вейлз визначає анафору як фігуру повторення, що полягає у вживанні ідентичних слів або фраз на початку послідовних речень чи клауз [154, с. 20].

Ю. Луо визначає анафору як риторичний прийом, що характеризується регулярним повторенням слова або фрази на початку суміжних речень чи клауз. Дослідник наголошує, що це свідомо стилізована техніка, яка у контексті публічних виступів набуває особливої ефективності. За Луо, стратегічне використання анафори дозволяє оратору здійснювати потужний персуазивний та емоційний вплив: змусити аудиторію краще усвідомлювати аргументи, вірити у проголошені ідеї та емоційно долучатися до їх підтримки [128, с.1043].

Яскравим прикладом анафори є фраза: “*Like Kharkiv, like Odessa, like Dnipro and like other cities in Ukraine*” [155]. Тут чотирикратний повтор прийменника “*like*” створює ефект накопичення трагізму. У фразі “*It's really important to European security. It's really important to America*”, де анафора об'єднує безпеку Європи та США в єдиний неподільний контекст, підкреслюючи глобальність проблеми [151].

Особливу групу становлять анафоричні конструкції, що використовуються для підсилення закликів до дії (імперативів). Приклад “*Support democracy. Support the values that you say you stand for*” демонструє, як повтор дієслова “*support*”

перетворює прохання на категоричну вимогу [141]. Водночас анафора може слугувати засобом відтворення особистого емоційного досвіду, як у реченні “*I could hear the church bells ringing. I could hear the bells of Saint Sophia...*” [141]. У цьому випадку повторення перцептивного дієслова “*I could hear*” занурює слухача в атмосферу подій.

Наступним за кількістю вживання стилістичним засобом в політичних інтерв'ю є лексичний повтор. У корпусі було зафіксовано 22 випадки використання цього прийому, що становить 5,4% від загальної кількості ідентифікованих засобів впливу.

Н. Кемертелідзе та Т. Манджавідзе у статті, присвяченій особливостям стилістичних повторів, визначають цей прийом як фігуру мови, що полягає у фонологічному, морфологічному або лексичному дублюванні мовних одиниць у межах одного синтаксичного цілого. Дослідниці наголошують, що, на відміну від тавтології, яка є стилістичною помилкою, лексичний повтор у публічних виступах є вмотивованим засобом. Його головна мета — надати висловлюванню емоційного забарвлення та підкреслити значущість повторюваного слова, перетворюючи його на смисловий центр речення [119, с.2-3]

З погляду К. Леду та колег, лексичний повтор активує попередню інформацію в оперативній пам'яті читача, що сприяє полегшенню обробки нових висловлювань [96].

Найбільш виразно ця функція реалізується через безпосереднє дублювання слів, як у прикладі “*He wants to fight fight fight*” [55]. У цьому контексті трикратний повтор дієслова не просто констатує факт, а гіперболізує агресивні наміри опонента, створюючи ефект безперервності та невідворотності конфлікту.

Конструкція “*It's a set of obligations. Obligations which...*” демонструє ланцюговий зв'язок, де кінець однієї фрази стає початком наступної. Такий підхоплення дозволяє політику плавно розвивати думку [141]. В свою чергу у відривку “*We are looking for peace. ... I'm looking for peace. We do not want to enter a ten-year war. We want peace.*” [55], багаторазовий повтор терміну “*peace*”

створює ефект кільцевого обрамлення (framing) і перетворює це поняття на безальтернативний семантичний центр повідомлення.

Поширеними засобами виразності в аналізованих інтерв'ю виявилися фразеологізми. Згідно з результатами кількісного підрахунку, у досліджуваному корпусі зафіксовано 17 випадків вживання стійких сполучень слів, що становить 4,1% від загальної кількості стилістичних засобів.

Зокрема, українські дослідники О. Бодик та Т. Рудакова визначають фразеологізм як нарізнооформлену, але семантично цілісну одиницю мови, яка не створюється в процесі мовлення, а відтворюється як готовий, стійкий блок із постійним складом і значенням, що часто має емоційно-експресивне забарвлення [4, с. 50].

Д. Віллерс доповнює це трактування визначаючи фразеологізм, як канонізований мультисловесний вираз або набір таких виразів, що зберігається в пам'яті носіїв мови як одна одиниця, що відзначається ступенем фіксованості і семантичною цілісністю, і виступає як важливий засіб стилістичної й когнітивної виразності [150].

Яскравим прикладом фразеологізму є речення “*He has no cards. If we sign a deal, he gets all the cards*” [55]. У цьому контексті ідіома “*to get all the cards*” дозволяє спікеру спростити складну геополітичну ситуацію до моделі карткової партії. У висловлюванні “*I can't think of any meaningful, logical, useful negotiating tactic if you're basically giving away, as we say, the farm*” [67]. Вираз “*to give away the farm*” вживається тут для різкої критики поступок. Контекст цілого речення підсилює цей ефект через контраст: спікер спочатку апелює до раціональності (“*meaningful, logical*”), а потім через ідіому показує абсурдність дій опонентів.

Вживання фразеологізму у реченні “*I think they've been really passing the buck too much on the United States*” виконує функцію прямого звинувачення [67]. Вираз “*pass the buck*” дозволяє політику охарактеризувати поведінку партнерів не просто як пасивну, а як морально нечесну гру. А у реченні “*It's the glass half full or half empty, and I'm a glass half full person*” фразеологізм використовується для самопрезентації, свідомо обираючи позицію оптиміста [141].

Асиндетон (безсполучниковість) є наступним за кількістю стилістичним засобом знайденим у досліджуваному корпусі текстів. Було зафіксовано 16 випадків використання цього прийому, що становить 3,9 % від загальної кількості знайдених стилістичних одиниць. Хоча цей показник не є домінуючим у загальній вибірці, наявність безсполучникових конструкцій свідчить про прагнення політиків до лаконічності та емоційної насиченості висловлювань, що дозволяє їм акцентувати увагу на послідовності дій або фактів без перевантаження мовлення службовими частинами мови.

Авторитетний британський дослідник К. Болдік визначає асиндетон як риторичну фігуру, що полягає у навмисному пропуску сполучників між словами, фразами або реченнями [85, с. 21].

Доповнюючи це визначення, американський дослідник В. Фарнсворт розглядає асиндетон як стилістичний прийом, що полягає у свідомому пропуску сполучників у тих позиціях, де їхня присутність була б очікуваною. На його думку, така побудова висловлювання створює додатковий риторичний ефект: по-перше, відсутність сполучника порушує звичний синтаксичний ритм і завдяки цьому привертає увагу до перерахованих елементів; по-друге, кожен компонент ряду набуває більшої самостійності й ваги, адже всі вони подані в однаковій структурі й не пов'язані службовими словами [104, с. 160].

Крім того, опущення сполучників надає висловленню динаміки, пришвидшує його ритм, посилює емоційно-експресивний тон, а інколи – покращує мелодику фрази. Водночас дослідник зауважує, що надмірне використання асиндетону може створити враження штучності або надмірної риторичності [104, с. 160].

Яскравим прикладом є висловлювання: *“A lot of it focused on Russia rather than American values, American interests, national security”* [70]. Відсутність єднальних сполучників між однорідними членами речення дозволяє мовцю сфокусувати увагу аудиторії на кожному окремому понятті, надаючи їм рівнозначної ваги.

У твердженні “*We need to think about it, how they can be strong, have strong military, strong weapon production, strong economy*” асиндетон виконує виразну ритмотворчу функцію, роблячи мовлення більш енергійним [67]. Пропуск сполучника “and” створює враження безперервності процесу та підкреслює, що всі названі сфери — армія, виробництво зброї та економіка — є критично важливими ланками одного ланцюга, які потребують одночасного та негайного розвитку, а не послідовного вирішення.

У реченні “*to allow Ukrainians to defend their towns, their homes, their villages, their cities*” асиндетичне нанизування іменників без пауз та сполучників візуалізує масштаб трагедії та оборони. Така конструкція не просто перераховує об'єкти захисту, а емоційно наближає слухача до реалій конфлікту [155].

У системі стилістичних засобів політичного інтерв'ю важливу роль відіграє гіпербола, яка слугує інструментом інтенсифікації висловлювань. Згідно з проведеним кількісним аналізом, у досліджуваному корпусі текстів було виявлено 15 випадків використання цього тропу, що становить 3,9 % від загальної кількості (411) зафіксованих стилістичних одиниць.

М. Абрамс та Дж. Гарфем трактують гіперболу як сміливе перебільшення або екстравагантне посилення факту чи можливості. Науковці зазначають, що цей засіб може використовуватися як для серйозного, так і для іронічного ефекту. За їхніми словами, гіпербола змушує аудиторію поглянути на звичні речі під новим кутом, перетворюючи буденне на виняткове, що є критично важливим для переконання електорату [77, с. 166].

К. Вейлз розглядає гіперболу як висловлювання, що спотворює реальний стан речей через надмірне перебільшення. Водночас дослідниця наголошує, що гіпербола не тотожна неправді чи наміру ввести аудиторію в оману: зазвичай мовці не прагнуть обдурити слухачів, оскільки ті здатні самостійно реконструювати істинний зміст. Гіперболізація, за Вейлз, є своєрідною грою з фактом і буквальним значенням, подібною до механізмів метафоризації, коли порушення реалістичності висловлювання створює додатковий смисловий шар та посилює вплив на реципієнта [58, с. 203].

Аналіз фактичного матеріалу засвідчує, що політики активно використовують гіперболу для емоційного маніпулювання масштабами подій та надання своїм словам безапеляційного характеру. Яскравим зразком інтенсифікації негативних наслідків для супротивника є висловлювання: *“He is currently losing hundreds of thousands of soldiers”* [141]. У цьому випадку навмисне перебільшення кількості втрат ворога слугує не стільки для передачі точної статистики, скільки для створення образу катастрофічної поразки та некомпетентності опонента.

У фразі *“You know, no one cares about the U.N. resolutions”* використання категоричного займенника *“no one”* є класичним прикладом гіперболізованого узагальнення [67]. Гіперболу можна простежити і у виразі *“The United States is really the only country right now that can push back on Putin”*. Використання обмежувальної конструкції *“the only country”* гіперболізує вплив однієї держави, нівелюючи внесок інших партнерів [67].

Також гіпербола слугує потужним засобом конструювання національної ідентичності та єдності. Твердження *“Everybody in this country, 46 million people, thought we're going to Europe”* демонструє прагнення мовця представити суспільство як єдиний моноліт [141]. Це створює ілюзію повної загальнонаціональної згоди, описуючи волю всього народу без винятку.

У структурі політичних інтерв'ю важливу функцію структурування та інформаційного наповнення виконує такий стилістичний засіб, як перелік. Згідно з отриманими статистичними даними, у проаналізованому корпусі текстів було зафіксовано 13 випадків використання цього прийому, що становить 3,2 % від загальної кількості знайдених стилістичних одиниць.

Н. Абсаломов визначає перелік як стилістичний засіб, що полягає у послідовному перерахуванні деталей — слів, фраз або речень, — що дозволяє деталізувати, посилити та структурувати ідею для кращого розуміння аудиторією. У сучасній лінгвістиці перелік розглядається як потужний засіб, що виконує низку прагматичних завдань: від створення динамічного опису до аргументації та переконання [78, с. 93].

Професор Р. Нордквіст визначає перелік як риторичну фігуру, що полягає у послідовному перерахуванні деталей або складових частин предмета обговорення. Науковець розглядає цей засіб як різновид ампліфікації (розширення) та логічного поділу, який слугує для посилення виразності думки через її деталізацію [133].

Водночас українська дослідниця М. Карп пропонує більш лінгвістично орієнтоване визначення, характеризує перелік як стилістичний прийом, за допомогою якого окремі об'єкти, явища, властивості або дії називаються один за одним, утворюючи синтаксичний ланцюжок. Авторка наголошує, що компоненти такого ряду, виступаючи однорідними членами речення, набувають семантичної єдності та створюють цілісний, панорамний образ описуваної дійсності [117, с. 624].

Показовим прикладом переліку є висловлювання *“Tens of thousands of soldiers trained and equipped by the Russian Federation, with more tanks, and artillery, and rockets, and armor than many NATO countries”* [141]. У цьому випадку нанизування назв видів озброєння, поєднаних повторюваним сполучником, виконує функцію акумуляції: кожен наступний елемент посилює враження про міць та небезпеку супротивника.

Перелік назв міст використовується у реченні *“Like Kharkiv, like Odessa, like Dnipro and like other cities in Ukraine”* [155]. У фразі *“Giving Ukrainians and Ukrainian business confidence in the financial sector, real progress in the energy sector, cutting out the middle men, getting out people like Firtash...”* розгорнутий перелік дій слугує переконливим аргументом успішності реформ [141]. Велика кількість перерахованих складових — від фінансового сектору до боротьби з олігархами — створює у реципієнта враження системної та глибокої роботи уряду, де кожен пункт переліку виступає як окремий доказ ефективності влади.

Серед лексичних засобів, що забезпечують дотримання норм політичної коректності та пом'якшення категоричності висловлювань, особливе місце посідають евфемізми. Згідно з отриманими результатами кількісного аналізу, у досліджуваних інтерв'ю було виявлено 10 випадків використання цього стилістичного прийому, що становить 2,4 % від загальної вибірки засобів.

Дж. Фансток визначає евфемізм як уживання пом'якшеного або більш ввічливого вислову замість грубого, прямого чи потенційно образливого формулювання [103, с. 139].

Розширюючи це тлумачення, сучасна українська дослідниця В. Четаїкіна розглядає евфемізми як складний лінгвокультурний феномен, що функціонує і в межах політичного дискурсу. Науковиця пропонує розрізняти широкий та вузький підходи до розуміння цього поняття. У широкому сенсі евфемізм трактується як слово або вираз, що замінює позначення, які мовець вважає небажаними, неввічливими або надто різкими. Вузьке ж розуміння зводить сутність цього явища до заміни табуованої лексики, що свідчить про його первинну природу як засобу уникнення соціальних заборон [94, с. 92].

Аналіз фактичного матеріалу засвідчує, що у політичних інтерв'ю евфемізми найчастіше використовуються для маскуванню агресивних дій та пом'якшення опису кризових явищ. Яскравим прикладом стратегії вуалювання реальності є висловлювання стосовно анексії півострова: *“That's when Putin moved into Crimea”*. Використання нейтрального дієслова *“moved into”* (зайшов, перемістився) замість точних юридичних та військових термінів *“invaded”* (вторгся) або *“occupied”* (окупував) значно знижує градус напруги.

Подібну функцію виконує і вже усталений у політичному дискурсі вираз *“little green men”*, зафіксований у реченні *“I will always remember, you know, those first few days after the little green men showed”* [141]. Ця конструкція слугує евфемістичним заміником для позначення військовослужбовців армії РФ без розпізнавальних знаків.

Характеризуючи дії колишнього президента, спікер зазначає: *“He had failed to discharge his responsibilities as president”* [141]. Ця громіздка конструкція (букв. “не зміг виконати свої обов'язки”) замінює більш різкі та точні слова, такі як “втік” або “зрадив”.

Наступним за кількістю використання стилістичним засобом є колоквіалізм. Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваних інтерв'ю

було зафіксовано 9 випадків вживання цього стилістичного засобу, що становить 2,2 % від загальної кількості виявлених одиниць.

К Болдік визначає колоквиалізм як використання слів, фраз та ідіом, що є характерними для невимушеної бесіди, у контекстах, де очікується більш формальна мова [85, с. 44].

А. Спірідонова та Ю. Панасюк трактують колоквиалізми як розмовні слова, що первинно функціонують в усній, діалогічній мові. Науковці підкреслюють, що ці лексичні одиниці володіють специфічним функціонально-стилістичним значенням та обов'язково містять компоненти експресивності, емоційності й оцінки, що дозволяє мовцю не просто передати інформацію, а й висловити своє ставлення до неї [65, с. 200].

У сучасному політичному дискурсі, як зазначають О. Гаврилюк та О. Боримська, офіційні промови політиків хоч і належать до зразків формальної риторики, проте дедалі частіше містять елементи розмовного мовлення. Така тенденція зумовлена прагненням політичних лідерів продемонструвати близькість до громадян, створити враження спільності та, зрештою, здобути їхню прихильність і довіру [10, с. 141].

Яскравим прикладом такого засобу є фраза: “*Give me a break*” [67]. Вживання цього усталеного розмовного виразу, що демонструє крайнє роздратування або недовіру, порушує офіційний протокол інтерв'ю, проте робить реакцію мовця щирою та зрозумілою для пересічного глядача.

Окрім вираження емоцій, колоквиалізми слугують засобом іронічного зниження пафосу трагічних подій, як це видно у реченні: “*Russia is going to invade. He was talking about shish kebabs and how this is*” [67].

Для надання різкої, недипломатичної характеристики діям опонентів використовується оцінна лексика зниженого реєстру, як у висловлюванні: “*I don't think Putin would do something dumb like that*” [67]. Вживання прикметника “*dumb*” замість більш формальних синонімів на кшталт “*unreasonable*” чи “*illogical*” посилює експресивність фрази та демонструє рішучість мовця називати речі своїми іменами, ігноруючи вимоги політичного етикету заради переконливості.

Особливу роль у посиленні емоційного впливу та встановленні контакту з аудиторією відіграють риторичні фігури, зокрема риторичні запитання та вигуки (звернення). Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 9 випадків використання цих засобів, що становить 2,2 % від загальної кількості знайдених стилістичних одиниць.

У сучасній західній лінгвістиці риторичне запитання розглядається як потужний засіб переконання. Укладач авторитетного оксфордського словника літературних термінів К. Болдік визначає цю фігуру як запитання, що ставиться не заради отримання інформації, а для досягнення персуазивного ефекту [85, с. 218].

Як зазначають Дж. Чжан та колеги, риторичні запитання в політичному мовленні не спрямовані на отримання відповіді, а виконують функцію прагматичного впливу, посилюючи аргументацію мовця й водночас створюючи ефект комунікативної взаємодії. Вони змушують адресата мимоволі реагувати, оцінювати ситуацію або підтверджувати позицію мовця, що значно підвищує емоційний ефект висловлення [157, с. 1558].

Риторичне звернення в свою чергу визначається як стилістична фігура, що полягає в умовному звертанні мовця до адресата, який фізично відсутній або в принципі не може брати участі в реальному комунікативному акті. Такими адресатами можуть виступати персоніфіковані явища природи, неживі предмети, абстрактні поняття (наприклад, доля, правда, воля) або відсутні особи. На відміну від вокативного (кличного) звертання, основною метою якого є встановлення чи підтримка контакту з реальним співрозмовником, риторичне звернення не передбачає отримання відповіді. Його функція є суто експресивною: посилення емоційності висловлювання, акцентування на суб'єктивному ставленні мовця (захоплення, обурення, скорбота) та надання текстові необхідного пафосного чи урочистого забарвлення [58].

І. Коломієць зазначає, що апострофа збагачує мовленнєвий стиль, оскільки дозволяє передати широкий спектр емоційно-оцінних відтінків — від

нейтрального звернення до адресата чи ввічливо-офіційної форми до розгорнутої гами емоційно-стилістичних проявів [27, с. 13].

Показовим є приклад: *“Like, is it really illegitimate?”* [67]. У цьому контексті запитання не потребує відповіді, а слугує засобом підкреслення абсурдності звинувачень у нелегітимності певних політичних процесів. Спікер, ставлячи під сумнів саме твердження, фактично стверджує протилежне, змушуючи слухача солідаризуватися з його скепсисом.

Інший тип риторичного запитання виконує функцію введення уявної дискусії з опонентом, як у фразі: *“Some people say, “What business do you have with Ukrainian Russian soldiers?” I have business with everyone”* [55]. Тут політик цитує провокаційне запитання, яке нібито лунає від критиків, щоб негайно дати на нього вичерпну та рішучу відповідь.

Поряд із запитаннями, важливу роль відіграють риторичні звернення та вигуки, які слугують закликом до дії або емоційною реакцією. Вираз *“Let's be realistic”* є класичним прикладом апеляції до здорового глузду аудиторії [67]. В свою чергу залик *“Let's remember that”* актуалізує історичну пам'ять та проводить паралелі з минулим, надаючи аргументам більшої ваги через звернення до спільного досвіду [70].

Серед тропів, що забезпечують лаконічність та смислову місткість політичного мовлення, окреме місце посідає метонімія. Згідно з даними проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 8 випадків використання цього стилістичного прийому, що становить 1,9 % від загальної кількості виявлених засобів.

У сучасній лінгвістиці метонімія розглядається не просто як мовна прикраса, а як фундаментальний механізм людського мислення. Відомий дослідник З. Кевечеш у своїй праці визначає метонімію як когнітивний процес, у якому одна концептуальна сутність забезпечує ментальний доступ до іншої сутності в межах тієї ж самої ідеалізованої когнітивної моделі. На відміну від метафори, яка базується на подібності між різними доменами, метонімія ґрунтується на суміжності. На думку науковця, у політичній комунікації це

дозволяє спікеру фокусувати увагу аудиторії на певному аспекті явища, залишаючи інші в тіні, що є зручним інструментом для формування потрібного ракурсу сприйняття подій [123, с. 143-144].

Професор Дж. Фанесток трактує метонімію як субституцію, при якій слово або фраза замінюється іншим виразом, що має стійкий асоціативний зв'язок із вихідним поняттям [102, с. 102].

Семантичний аспект функціонування метонімії висвітлює британський лінгвіст П. Гріффітс. Він визначає цей прийом як перенесення назви, що базується на реальному зв'язку між референтами, такому як “частина–ціле”, “місце–установа” або “причина–наслідок”. Автор зазначає, що успішність декодування метонімії залежить від фонових знань аудиторії та контексту [107, с. 126-127].

У висловлюванні “*Yanukovych and Bankova chose first to send the Berkut against the demonstrators*” власна назва вулиці, де розташована Адміністрація Президента (“*Bankova*”), вживається на позначення всього апарату влади [141]. Таке поєднання конкретного прізвища та метонімічної назви підкреслює, що злочинні накази віддавалися не лише одноосібно, а й були результатом діяльності цілої владної вертикалі, яка асоціюється з конкретною локацією.

У фразах “*The Kremlin wanted most of Ukraine*” або “*It's very clear that the Kremlin has complete control*” номінація “*Kremlin*” замінює згадки про президента РФ чи російський уряд [141].

У твердженні “*Europe needs to learn a lesson that Russia is fighting very multidimensional hybrid warfare*” назва частини світу (“*Europe*”) використовується для позначення сукупності європейських країн, їхніх урядів та громадян [67].

Згідно з отриманими кількісними показниками, у проаналізованих інтерв'ю було також виявлено 7 випадків використання градації, що становить 1,7 % від загальної кількості зафіксованих стилістичних одиниць. Попри відносно невелику частотність, градація виконує вагомому функцію структурування аргументації.

Професор Р. Нордквіст визначає градацію як фігуру мовлення, що полягає у розташуванні слів, фраз або речень у порядку зростання їхньої ваги та значущості, часто з використанням паралельних конструкцій. Науковець зазначає, що цей

прийом, спрямований на акцентування кульмінаційного моменту події чи досвіду [135].

Подібний підхід простежується у визначенні М. Ейденмюллера. Він розглядає градацію як фігуру повторення, в якій слова, фрази або речення організовані в порядку зростання інтенсивності чи важливості. Дослідник підкреслює, що таке розташування елементів за ступенем зростання їхньої значущості дозволяє оратору керувати емоційним станом аудиторії, поступово підводячи її до головної ідеї виступу. У політичному контексті це дозволяє перетворити простий перелік фактів на потужний інструмент впливу, де кожен наступний аргумент звучить вагомніше за попередній [100].

Показовим прикладом є опис стратегічних цілей у висловлюванні: *“And the first is to help Ukraine defend itself. The second is to help ensure accountability... The third is to help ensure that humanitarian assistance... And the last is to bring our team back together”* [151]. У цьому випадку висхідна градація, підсилена анафорою та нумерацією, дозволяє спікеру презентувати складну багатовекторну стратегію як чіткий, логічно вибудований план дій.

У реченні *“A lot of it focused on Russia rather than American values, American interests, national security”* автор вибудовує ряд понять у порядку зростання їхньої прагматичної значущості для аудиторії: від абстрактних цінностей до більш конкретних інтересів і, нарешті, до критично важливої національної безпеки [70].

Окрім логічного впорядкування, градація ефективно використовується для демонстрації глибини політичних процесів. У фразі *“These are people who have a sense of vision and they recognize that this is about changing the system, changing the patterns, and moving towards European standards”* спостерігаємо посилення змісту від конкретних дій до глобальної мети [141]. Ланцюжок розгортається від зміни системи через зміну звичок до фінального, найвагомшого елемента — руху до європейських стандартів.

Еліпсис є наступним за кількістю стилістичним засобом знайденим у досліджуваному корпусі текстів. Згідно з отриманими кількісними показниками, у

проаналізованих інтерв'ю було виявлено 6 випадків використання цього прийому, що становить 1,5 % від загальної кількості зафіксованих стилістичних одиниць.

Британський літературознавець К. Болдік у своєму словнику визначає еліпсис як стилістичну фігуру, що полягає в опущенні у реченні одного чи кількох слів, які є необхідними для граматичної повноти висловлювання, але зміст яких легко відновлюється з контексту [85, с. 77].

Риторичний аспект цього явища висвітлює професор Р. Нордквіст. Він трактує еліпсис як навмисне опущення одного або кількох слів, які реципієнт повинен самотійно «домислити» для повного розуміння висловлювання. Науковець зазначає, що в усних виступах цей засіб часто використовується для імітації природної розмови, адже в реальному житті люди рідко говорять повними, граматично завершеними реченнями. Це надає політичному інтерв'ю більшої жвавості та емоційної насиченості [132].

В. Фарнсворт також визначає еліпсис як опущення очікуваних слів, що тягне за собою низку важливих стилістичних наслідків. Він стверджує, що цей прийом активно залучає аудиторію до процесу комунікації: читач або слухач, свідомо чи ні, змушений самотійно заповнювати прогалини у висловлюванні, відновлюючи пропущені елементи. А також, відсутність очікуваних слів створює ефект несподіванки, що дозволяє зробити акцент на тому, що саме було вилучено, або на словах, що залишилися [104, с.170].

Характерним прикладом синтаксичного еліпсису є фраза: “*Very weak leaders in United States, very weak leaders in Europe*” [67]. У цьому реченні опущено дієслово-зв'язку (найімовірніше “*there are*” або “*we see*”).

Лексичний еліпсис часто використовується для уникнення тавтології та посилення ритму мовлення, як у висловлюванні: “*Russia understands the language of weapons and power. That's the only language they do*” [67].

Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваних інтерв'ю було також зафіксовано 5 випадків використання апеляції до авторитету, що становить 1,2 % від загальної кількості виявлених стилістичних засобів.

Е. Дейтон і К. Родьє визначають апеляцію до авторитету як наполягання на істинності твердження виключно на тій підставі, що його висловив експерт або авторитетна особа, без надання інших підтверджуючих доказів. Водночас автори зауважують, що звернення до авторитету не завжди має хибний характер. Навпаки — у багатьох ситуаціях воно є цілком виправданим і навіть необхідним. Людське суспільство не могло б функціонувати, якби люди не поклалися на свідчення та знання інших. У складних соціальних структурах, де значний обсяг інформації розподілений між вузькими спеціалістами, ми змушені довіряти фахівцям, яких особисто не знаємо [98, с. 197-198].

Їхні погляди підтримує М. Баттерсбі, який зазначає, що в сучасному світі неможливо самотійно перевірити кожне твердження, тому ми змушені покладатися на експертні знання. Він стверджує, що звернення до авторитету може бути допустимим — коли авторитет дійсно є кваліфікованим спеціалістом у відповідній галузі, а його думка згоджується з ширшою експертною спільнотою; тоді таке посилення може слугувати як епістемічно обґрунтоване припущення, хоч і не гарантує абсолютну істину [86, с. 2-7].

Яскравим прикладом такого засобу є фраза: *“President Biden has led a coalition of more than 50 countries to unlock as many defensive capabilities for Ukraine as possible”* [155]. У цьому випадку згадка імені президента США не просто констатує факт лідерства, а й надає створеній коаліції статусу глобальної та впливової сили.

У висловлюванні *“Well, as Secretary Blinken has said, we are leaving it up to the Ukrainians”* посилення на Держсекретаря США слугує фундаментом для аргументації [151]. Подібний механізм підсилення аргументації через історичний авторитет спостерігаємо у реченні: *“I can't put it any better than President Obama did in his UN General Assembly speech”* [141].

Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано також 3 випадки використання епіфори, що становить 0,7 % від загальної кількості виявлених одиниць.

Х. Макович та колеги розглядають епіфору як стилістичну фігуру, що полягає у повторенні однакових слів або виразів у кінці рядків, строф або фраз [33, с. 42].

Р. Нордквіст розглядає епіфору (або епістрофу) як засіб, що протиставляється анафорі. Він визначає її як повторення слова або фрази в кінці послідовних речень чи клауз. Нордквіст зазначає, що цей прийом виконує подвійну функцію: з одного боку, він створює запам'ятовуваний ритмічний малюнок тексту, а з іншого — дозволяє оратору зробити сильний наголос на певній ідеї, змушуючи аудиторію повертатися до неї знову і знову в кінці кожного сегмента мовлення [131].

С. Кар у своєму порівняльному аналізі літературних засобів також трактує епіфору як дзеркальне відображення анафори. Кар акцентує увагу на тому, що головною метою використання епіфори є не лише надання тексту ритмічності та художнього виміру, але й фокусування уваги на конкретному концепті чи ідеї, що дозволяє автору керувати сприйняттям аудиторії та підсилювати емоційний вплив повідомлення [116].

Показовим прикладом використання цього прийому є висловлювання щодо переговорної позиції: *“He has no cards. If we sign a deal, he gets all the cards”*. У твердженні *“Ukraine has said all along they're ready for talks. It's been the Russian side that has not been ready for talks”* фінальна фраза *“for talks”* виступає смисловим якорем. Завдяки такому повтору спікер акцентує увагу на головній темі — готовності до діалогу.

Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваних інтерв'ю було зафіксовано 3 випадки використання полісиндетону (багатосполучниковості), що становить 0,7 % від загальної кількості (411) виявлених стилістичних засобів.

Полісиндетон, за визначенням В. Фарнсворта, — це стилістичний прийом, що полягає у свідомому повторенні сполучників. Він допомагає створювати виразний ритм висловлювання та впливати на його темп, уповільнюючи або пришвидшуючи мовлення залежно від контексту. Повторні сполучники також

формують ефект спонтанності, ніби мовець добирає елементи переліку в момент мовлення, що додає природності та підсилює довіру слухача [104, с. 141].

Полісиндетон, як зазначає Дж. Фансток, підсилює увагу до кожного окремого елемента переліку й водночас акцентує сам процес нарощування — послідовне додавання ще одного й ще одного компонента [103, с. 247].

Чудовим прикладом використання цього засобу є опис ворожого арсеналу у фразі: *“Tens of thousands of soldiers trained and equipped by the Russian Federation, with more tanks, and artillery, and rockets, and armor than many NATO countries”* [141]. Багаторазове повторення сполучника *“and”* перед кожним видом озброєння (танки, артилерія, ракети, бронетехніка) штучно сповільнює темп мовлення, змушуючи слухача фіксувати увагу на кожній окремій загрозі.

Ще один виразний приклад використання полісиндетону для емоційного та змістового нагнітання знаходимо у фразі: *“I think we understand this is incredibly important for Ukraine and Ukraine's future and existence”* [151].

Серед стилістичних засобів, що надають політичному дискурсу гостроти та критичного забарвлення, особливе місце посідає іронія. У досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 3 випадки використання цього прийому, що становить 0,7 % від загальної кількості виявлених одиниць.

У колективній праці за редакцією Х. Макович іронія тлумачиться як стилістична фігура, сутність якої полягає у вживанні слів із протилежним до їхнього буквального значення змістом. Дослідники зазначають, що цей засіб слугує інструментом вираження прихованої насмішки, скептицизму або глузування над предметом обговорення [33, с. 57].

Американські дослідники М. Абрамс та Дж. Гарфем трактують іронію через призму її етимології (від грецького *eironeia* — удавання). Вони визначають цей засіб як спосіб вираження думки, при якому слова використовуються для передачі значення, що кардинально відрізняється від їхньої словникової дефініції. Автори звертають увагу на те, що успішність іронії залежить від здатності аудиторії розпізнати натяк, інтонацію або контекст, які сигналізують про необхідність переосмислення сказаного [77, с. 184].

Практичний аналіз матеріалів дослідження свідчить, що іронія в політичних інтерв'ю виступає гострим інструментом критики та емоційного впливу, дозволяючи мовцю підкреслити абсурдність або невідповідність дій опонентів реальному стану речей. Яскравим прикладом такого використання є висловлювання: *“Russia is going to invade. He was talking about shish kebabs and how this is”* [67]. У цьому контексті згадка про “шашлики” (shish kebabs) на тлі попереджень про неминуче вторгнення створює різкий смисловий дисонанс. Цей побутовий образ, що асоціюється з відпочинком та безтурботністю, іронічно контрастує з трагізмом ситуації, викриваючи легковажність та некомпетентність влади, яка ігнорувала загрозу війни.

Іронія також ефективно застосовується для скептичної оцінки дипломатичних зусиль, які мовець вважає беззмістовними. У фразі *“A meeting for the sake of a meeting is just a photo op for the Russian dictator, and they'll present it as a win”* термін «photo op» (фотосесія) вживається для характеристики зустрічі на вищому рівні [70].

Крім того, політики вдаються до іронічного доведення до абсурду для критики логіки своїх опонентів. У реченні *“And so maybe by the president's logic, the North Koreans should be at the bargaining table”* автор моделює гіпотетичну ситуацію, яка виглядає очевидно безглуздою [70].

Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було також зафіксовано 3 випадки використання літоти, що становить 0,7 % від загальної кількості виявлених одиниць.

М. Абрамс та Дж. Гарфем визначають літоту як особливу форму применшення, сутність якої полягає у ствердженні позитивного через заперечення протилежного [77, с. 167].

Українська дослідниця Х. Макович та її колеги розглядають літоту як стилістичний прийом навмисного применшення величини, сили чи значення предмета або явища, називаючи її «гіперболою навпаки». У їхньому трактуванні літота може використовуватися з двома основними цілями: по-перше, для іронічного, інтелектуально витриманого зменшення важливості обговорюваного

предмета або приховування прямого змісту; по-друге, для збагачення мовлення та посилення його образності [33, с. 71].

Сучасний погляд на функціонування цього засобу в медіапросторі пропонує М. Шовел. Він характеризує літоту як «риторичного ілюзіоніста», що привертає увагу до певного явища (наприклад, його поганої якості чи складності). Шовел зауважує, що для політиків літота є надзвичайно привабливим інструментом, оскільки дозволяє висловити критику або занепокоєння у евфемістичній формі, що допомагає уникнути гострих кутів у дискусійних питаннях [145].

Характерним прикладом використання цього прийому для пом'якшення негативної оцінки є висловлювання: *“But this administration is a little bit confused. It's disjointed”* [70]. Подібну функцію виконує літота і в рекомендаційних зверненнях, де вона слугує маркером ввічливості. У фразі *“And I think these leaders need to be, you know, a little bit more professional from Ukrainian side”* вимога підвищити професійний рівень подається через призму незначного коригування (*“a little bit more”*) [67].

Описуючи територіальні захоплення агресора, спікер зазначає: *“What the Kremlin is left with right now, Russia and its proxies have this tiny little corner of Donbas”* [141]. Використання означення *“tiny little corner”* стосовно окупованих територій навмисне применшує їхнє стратегічне значення та масштаб.

У досліджуваному корпусі інтерв'ю було також зафіксовано 3 випадки використання триколону, що становить 0,7 % від загальної кількості виявлених стилістичних засобів.

Р. Нордквіст визначає триколон як використання трьох паралельних конструкцій для вираження однієї ідеї. Він акцентує увагу на мнемонічній функції цього засобу: інформація, подана у вигляді тріади, значно краще фіксується у пам'яті аудиторії [134].

У своїй статті Дж. Циммер підкреслює, що триколон — це послідовність із трьох паралельних за структурою слів, фраз або речень, які разом утворюють єдине потужне враження. А також зауважує, що триколон часто використовують для створення ефекту завершеності й цілісності: три складові дають відчуття, що

думка розкрита повністю, “закінчена”, на відміну від більш довгих чи хаотичних переліків [158].

Яскравим прикладом використання трикомпонентної структури прикметників є фраза: *“I can't think of any meaningful, logical, useful negotiating tactic if you're basically giving away... the farm”* [70]. У цьому випадку нанизування означень створює ефект вичерпної характеристики.

Триколон також ефективно застосовується для побудови узагальнень, де третій елемент часто виступає смисловою кульмінацією. У висловлюванні *“Ultimately, all democracies, republics, and, you know, victories are done from bottom up”* спікер поєднує в один ряд політичні устрої (“демократії”, “республіки”) та результат їхньої діяльності (“перемоги”) [67].

Наступним стилістичним засобом виявленим в політичних інтерв'ю є парцеляція. У досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 3 випадки використання цього стилістичного прийому, що становить 0,7 % від загальної кількості виявлених одиниць.

О. Станіслав, спираючись на визначення, подане в “Термінологічній енциклопедії” за редакцією О. Селіванової, трактує парцеляцію як синтаксичне розчленування речення на кілька інтонаційно й графічно відокремлених, але змістово пов'язаних висловлень. На її думку, такі конструкції виразно виділяють ключовий фрагмент повідомлення, роблять висловлення динамічнішим та емоційно насиченим і слугують засобом акцентування логічно важливої деталі [66, с. 378].

Я. Мозгова визначає парцеляцію як функціонально-значуще відхилення від типового структурного зразка речення, яке проявляється в максимальній актуалізації відчленованого (парцельованого) компонента. На думку дослідниці, винесення частини висловлювання за межі основної синтаксичної конструкції дозволяє мовцю надати цьому елементу особливої ваги, перетворюючи його на самостійну комунікативну одиницю, що здатна нести пікове інформаційне навантаження [31].

Практичний аналіз фактичного матеріалу підтверджує, що парцеляція у політичних інтерв'ю слугує засобом інтонаційного виділення та логічного акцентування. Яскравим прикладом такої емпізи є фрагмент: *“A lot. A lot depends on the calendar and who's happening, who's meeting with who”* [141]. Відокремлення кількісного показника “A lot” в самостійну синтаксичну одиницю змушує слухача затримати увагу на масштабі залежності, перш ніж дізнатися про її причини.

У висловлюванні *“And so maybe by the president's logic, the North Koreans should be at the bargaining table. Doesn't make a great deal of sense”* друга частина, що містить критичний коментар [70], відокремлена від основного твердження. Цей синтаксичний розрив перетворює суб'єктивну оцінку на остаточний вердикт, який звучить більш вагомо та безапеляційно, ніж якби він був частиною складносурядного речення.

Для надання політичному дискурсу глибини та переконливості, а також для легітимізації певних рішень через звернення до минулого досвіду використовується історична аналогія. Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 2 випадки використання цього стилістичного прийому, що становить 0,5 % від загальної кількості виявлених засобів.

Дж. Гілані та колеги визначають історичну аналогію як умовивід, згідно з яким, якщо дві або більше подій, розділених у часі, подібні в одному аспекті, то вони, ймовірно, будуть подібними і в іншому. Структурно така аналогія базується на двозв'язковій моделі: відома подія з минулого (джерело) пов'язується з незнайомою або невизначеною поточною подією (ціль), яка розглядається як схожа за певними характеристиками, що дозволяє політикам прогнозувати наслідки та обирати стратегії дій [106, с. 278].

Соціально-політичний аспект використання аналогій висвітлює дослідниця Е. Аялон, яка акцентує увагу на їхньому мобілізаційному потенціалі. Вона зазначає, що історичні аналогії є допоміжним інструментом для осмислення хаотичних подій. На думку дослідниці, кожна історична аналогія має здатність мотивувати до конкретних дій, характер яких безпосередньо залежить від

обраного історичного прикладу: наприклад, порівняння з певними війнами минулого може як надихати на боротьбу, так і формувати специфічне ставлення до супротивника [84].

Яскравим прикладом використання цього прийому для моделювання геополітичних сценаріїв є висловлювання: *“Soviet Union was not taken down by weapons. Russia is the same way”* [67]. У цьому твердженні автор проводить пряму паралель між розпадом СРСР та потенційною долею сучасної Росії.

Іншим прикладом слугує вираз: *“And in Europe during World War 2, elections were suspended as well. Let's remember that”* [70]. Посилання на досвід європейських демократій часів Другої світової війни слугує потужним аргументом «нормалізації» ситуації.

У спектрі тропів, що надають політичному мовленню образності, окреме місце займає персоніфікація (уособлення). Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було виявлено лише 1 випадок використання цього засобу, що становить 0,2 % від загальної вибірки стилістичних одиниць.

Теоретичне підґрунтя цього засобу знаходимо у працях авторитетних західних літературознавців. М. Абрамс та Дж. Гарфем визначають персоніфікацію як фігуру мовлення, в якій неживий об'єкт або абстрактне поняття описується так, ніби воно наділене життям, людськими атрибутами, почуттями чи здатністю до вчинків [77, с. 132].

Х. Макович та колеги трактують персоніфікацію як різновид метафори, сутність якого полягає у перенесенні ознак живої істоти на неживі предмети, явища природи чи абстрактні поняття. Автори вказують, що використання персоніфікації активізує уяву слухача, викликає емоційний відгук та робить висловлювання виразнішим [33, с. 97].

Практичне застосування цього тропу у досліджуваному матеріалі ілюструє висловлювання: *“That election will decide the future of the country”* [67]. У цій фразі абстрактне політичне явище — “вибори” — наділяється суто людською когнітивною здатністю приймати рішення (*“decide”*).

Також, згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано лише 1 випадок використання порівняння.

У спектрі образних засобів, що надають політичному мовленню візуальної виразності, своє місце займає порівняння. Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано лише 1 випадок використання цього прийому, що становить 0,2 % від загальної кількості виявлених стилістичних одиниць.

К. Болдік розглядає порівняння як експліцитне зіставлення двох різних речей, дій або почуттів. Науковець підкреслює, що на відміну від метафори, яка стверджує ідентичність об'єктів, порівняння лише вказує на їхню схожість у певному аспекті, що робить його більш обережним та аналітичним інструментом опису реальності [85, с. 237].

Х. Макович та її колеги визначають порівняння як троп, у якому одне явище подається через інше, подібне до нього, щоб потрібна авторові риса була підкреслена максимально виразно. Науковці наголошують, що порівняння допомагає промовцеві зосередити увагу аудиторії на найістотніших характеристиках предмета та виявити власне ставлення до нього. Дослідники підкреслюють, що вдало використане порівняння активізує уяву й пам'ять слухачів та робить мовлення більш образним, тоді як невдале може знизити довіру аудиторії; натомість доречне та точне порівняння підсилює аргументацію промовця [33, с. 101].

Практичним підтвердженням використання цього засобу в аналізованих текстах є висловлювання: *“People around the government telling me this is bigger than the Orange Revolution”* [141]. У цьому прикладі поточні події зіставляються з історичним прецедентом — Помаранчевою революцією.

Для надання політичним висловлюванням філософської глибини та універсальності використовується афоризм. Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 1 випадок використання цього стилістичного прийому.

Професор Е. Хуей у своїй праці визначає афоризм не просто як коротке висловлювання, а як специфічну форму знання, що існує на межі між фрагментарністю та цілісністю. За його словами, афоризм парадоксальним чином є одночасно і завершеною думкою, і частиною більшої, нескінченної філософської системи [110, с. 4].

У праці Л. Тараненко та В. Марценюк афоризм визначається як текст малої форми, що виступає ефективним засобом комунікації та прагматичного впливу. Це лаконічне, логічно завершене висловлювання з високим рівнем узагальнення, яке завдяки емоційній насиченості та використанню стилістичних фігур здатне переконувати аудиторію та надавати влучну оцінку подіям [69, с. 491].

Практичним прикладом використання цього засобу в аналізованих інтерв'ю є фраза: *“He said, you know, “Rome wasn't built in a day, but Ukraine is making progress””* [141]. Апеляція до образу Риму, будівництво якого вимагало тривалого часу, дозволяє провести історичну паралель і знизити очікування аудиторії щодо миттєвих результатів.

Згідно з результатами проведеного кількісного аналізу, у досліджуваному корпусі інтерв'ю було зафіксовано 1 випадок використання перифразу, що становить 0,2 % від загальної кількості виявлених одиниць.

К. Болдік трактує перифраз як непрямий спосіб позначення чого-небудь за допомогою кількох слів замість прямого найменування одним словом [85, с. 40].

За словами дослідниці Л. Приблуди, перифраза розглядається як “вторинна номінація” — тобто як альтернативний спосіб називання, який замінює пряму номінацію за допомогою описової фрази або узагальненого означення [56, с. 3].

Показовим прикладом перифразу є висловлювання: *“I won't say who it was from, but let's just say it was from somebody who's now very prominent in the government”* [141]. У цьому випадку спікер свідомо відмовляється від вживання власного імені, замінюючи його розгорнутою описовою конструкцією.

Отже, підсумовуючи результати кількісного аналізу 411 стилістичних одиниць, можна стверджувати, що персуазивний потенціал політичного інтерв'ю формується завдяки широкому арсеналу засобів. Ядро впливу становлять

найбільш частотні прийоми: епітети (20,2%), метафори (11,2%), вставні конструкції (10,9%) та синтаксичний паралелізм (8,8%). Вагому роль у структуруванні та емоційному наповненні інтерв'ю відіграють також антитеза (6,1%), анафора (5,6%), лексичний повтор (5,4%), фразеологізми (4,1%), асиндетон і гіпербола (по 3,9%) та перелік (3,2%). Ці засоби забезпечують основний каркас переконання, дозволяючи політикам ефективно керувати увагою та оцінками аудиторії.

Такі завдання, як вуалювання змісту, посилення експресії чи аргументація позиції, реалізуються через менш поширені прийоми: евфемізми (2,4%), колоквиалізми й риторичні фігури (по 2,2%), метонімію (1,9%), градацію (1,7%), еліпсис (1,5%) та апеляцію до авторитету (1,2%). Емоційну палітру інтерв'ю доповнюють епіфора, полісиндетон, іронія, літота, триколон і парцеляція (кожен по 0,7%), а також історична аналогія (0,5%). Поодинокі випадки використання персоніфікації, порівняння, афоризму та перифразу (по 0,2%) свідчать про ситуативне залучення цих тропів для створення унікальних образів. Така статистика підтверджує, що ефективність політичного мовлення базується на поєднанні високочастотних базових стратегій з широким спектром ситуативних стилістичних нюансів.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

У другому розділі було здійснено ґрунтовний лінгвістичний аналіз синтактико-стилістичних особливостей англомовного політичного інтерв'ю, спрямованих на реалізацію стратегій мовленнєвого впливу. Проведене дослідження підтвердило, що політичне інтерв'ю є динамічним і високоорганізованим комунікативним актом, у якому вибір мовних засобів суворо підпорядкований прагматичним цілям переконання, самопрезентації та управління суспільною думкою.

Синтаксичний аналіз за комунікативною метою виявив абсолютне домінування розповідних речень, які становлять 96,35% від загального корпусу. З них левову частку займають стверджувальні конструкції (83,11%), що свідчить про налаштованість політиків на асертивність, безапеляційну подачу інформації та конструювання власної версії реальності. Заперечні речення (13,24%) виконують функцію корекції наративу та спростування тез опонентів. Інші типи речень відіграють допоміжну роль у створенні емоційних та риторичних акцентів: спонукальні речення (2,28%) використовуються для прямого тиску та закликів, питальні (0,91%) — для риторичного залучення, а окличні (0,46%) — для вираження емоційного стану.

Аналіз граматичної структури речень засвідчив баланс між необхідністю логічної аргументації та прагненням до чіткості. Найбільш частотними є складнопідрядні речення (39,73%), що забезпечують побудову складних причинно-наслідкових зв'язків. Водночас значну частку становлять прості речення (35,62%), які відповідають за лаконічність та гасловість ключових меседжів. Специфіку усного спонтанного мовлення відображають фрагментарні речення (11,42%). Найменш уживаними є складносурядно-підрядні (8,22%) та складносурядні (5,02%) конструкції, що використовуються для поєднання рівноправних ідей та створення високої інформаційної щільності.

Дослідження стилістичного рівня, що охопило 411 одиниць, дозволило вибудувати ієрархію засобів виразності. Ядро персуазивного впливу формують епітети (20,2%), які надають мовленню емоційної оцінності, метафори (11,2%),

що слугують для концептуалізації політичної реальності, та вставні конструкції (10,9%), які забезпечують модальність і контакт з аудиторією. Вагому роль у структуруванні мовлення відіграють синтаксичний паралелізм (8,8%), антитеза (6,1%), анафора (5,6%) та лексичний повтор (5,4%).

Для посилення експресії та маніпулятивного впливу політики використовують фразеологізми (4,1%), асиндетон і гіперболу (по 3,9%), а також перелік (3,2%). Специфічні прагматичні завдання, такі як вуалювання змісту чи наближення до електорату, реалізуються через евфемізми (2,4%), колоквіалізми та риторичні фігури (по 2,2%). Рідше застосовуються метонімія (1,9%), градація (1,7%), еліпсис (1,5%) та апеляція до авторитету (1,2%).

Найменш частотними, але ситуативно значущими засобами (менше 1%), виявилися епіфора, полісиндетон, іронія, літота, триколон і парцеляція (по 0,7%), історична аналогія (0,5%), а також персоніфікація, порівняння, афоризм та перифраз (по 0,2%).

Отже, було з'ясовано, що ефективність англomовного політичного інтерв'ю базується на поєднанні складного синтаксису для аргументації та широкого спектру стилістичних засобів, що дозволяє політикам гнучко адаптувати комунікативну стратегію для досягнення максимального впливу на масову свідомість.

РОЗДІЛ 3. ОСНОВНІ СПОСОБИ ПЕРЕКЛАДУ СИНТАКТИКО-СТИЛІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ ВПЛИВУ

3.1 Специфіка та складнощі перекладу англійських політичних інтерв'ю українською мовою.

Переклад політичних інтерв'ю займає окреме місце в системі перекладознавства. У сучасному глобалізованому світі, де політична комунікація відіграє ключову роль у формуванні міжнародних відносин, конструюванні національних ідентичностей та маніпулюванні громадською думкою, адекватне відтворення англомовних політичних інтерв'ю українською мовою набуває стратегічної ваги. Переклад таких інтерв'ю вимагає від перекладача виконання ролі міжкультурного посередника, здатного відтворити не лише денотативний зміст висловлювань, але й їхній прагматичний потенціал, емоційне навантаження та приховані інтенції.

Дослідниця Г. Онищак та колеги зазначають, що політичні тексти завжди є спрямованими на досягнення конкретного комунікативного ефекту, що виходить за межі простої передачі інформації. Політик використовує мову не для нейтрального опису реальності, а для її конструювання у потрібному ракурсі, формування громадської думки та впливу на поведінку аудиторії. Перекладач, таким чином, стає посередником у процесі міжкультурного політичного впливу, що накладає на нього особливу відповідальність за збереження не лише семантичного змісту, але й прагматичного потенціалу вихідного тексту [136, ст. 99-101].

Для детальнішого аналізу викликів, що постають перед перекладачем політичних інтерв'ю, доцільно застосувати функціональний підхід К. Норд. Дослідниця пропонує систематизувати перекладацькі проблеми, поділяючи їх на чотири основні категорії. Такий розподіл дозволяє виокремити специфіку роботи з англомовним політичним дискурсом при його відтворенні українською мовою:

1. Прагматичні складнощі. Ця група проблем виникає через розбіжності у комунікативних ситуаціях оригіналу та перекладу (контраст між «тут і

зараз» промовця та реаліями реципієнта). У політичних інтерв'ю перекладач стикається з відмінністю у фонових знаннях аудиторії, часових та просторових орієнтирах. Оскільки іноземний політик апелює до власного електорату, український слухач може не сприйняти прагматичний посил без відповідної адаптації. Завданням фахівця стає збереження перлокутивного ефекту висловлювання в нових умовах.

2. Культурні складнощі. Вони зумовлені розбіжностями у нормах, традиціях та поведінкових конвенціях вихідної та приймаючої культур. Англомова політична культура має власні стандарти вербальної взаємодії та етикету, які не завжди збігаються з українськими. К. Норд підкреслює, що вирішення таких проблем вимагає глибокого розуміння обох культурних кодів для адекватної передачі культурно маркованих концептів, що є критично важливим для збереження іміджу політичного діяча.
3. Лінгвістичні складнощі. В основі цієї категорії лежать структурні відмінності мовних систем — англійської та української. Сюди належать проблеми передачі граматичних категорій, синтаксичних та стилістичних конструкцій. У політичному дискурсі, де точність формулювань відіграє ключову роль, вибір правильних мовних засобів є необхідним для уникнення двозначності та викривлення змісту.
4. Текстоспецифічні складнощі. Згідно з К. Норд, ці проблеми стосуються унікальних особливостей конкретного тексту, які не піддаються узагальненню. У межах політичного інтерв'ю це можуть бути індивідуальні метафори спікера, гра слів, риторичні фігури або ситуативні неологізми. Подолання таких складнощів вимагає від перекладача творчого підходу, оскільки стандартні словникові відповідники у таких випадках часто є неефективними [79, с. 14].

Варто зазначити, що подібний підхід до систематизації перекладацьких викликів простежується і в працях дослідників, які фокусуються безпосередньо на аналізі політичних промов. Зокрема, науковці А. Альбакрі та Ш. Теймі підтверджують складність відтворення політичного дискурсу, виокремлюючи три

ключові проблеми, які суголосні з класифікацією К. Норд, проте мають чіткішу прив'язку до риторики політиків [82].

Першою проблемою, на якій наголошують дослідники, є культурна обумовленість. Політичні виступи завжди глибоко вкорінені в історію, релігію та соціальні цінності конкретної нації. Терміни, алюзії та символи, що є зрозумілими для носіїв мови оригіналу, можуть бути абсолютно чужими для цільової аудиторії, що вимагає від перекладача пошуку адаптивних стратегій.

Другим викликом є лінгвістична складність. Політичні інтерв'ю та промови часто характеризуються специфічним синтаксисом, використанням стилістично забарвленої лексики, яка слугує інструментом переконання. Передача такої стилістичної витонченості засобами іншої мови без втрати риторичної сили є одним із найважчих завдань.

Третім, і, можливо, найважливішим аспектом, дослідники визначають досягнення еквівалентного впливу. Це поняття перегукується з прагматичними складностями у К. Норд: головна мета перекладу політичного тексту полягає не стільки в точному відтворенні слів, скільки у викликанні аналогічної реакції в іноземного реципієнта. Якщо оригінальна промова надихає або застерігає слухачів, переклад повинен мати такий самий емоційний та мобілізаційний ефект на українську аудиторію [82].

Доповнюючи теоретичні напрацювання закордонних колег, вітчизняні дослідниці Л. Поліщук та Д. Дуб розглядають проблематику перекладу політичних текстів крізь призму практичних викликів, з якими стикаються фахівці в українському контексті. У своїй роботі вони акцентують увагу на трьох взаємопов'язаних чинниках, що ускладнюють процес відтворення англійських інтерв'ю:

1. Насамперед дослідниці підкреслюють критичну роль культурного контексту. Політичне інтерв'ю ніколи не існує у вакуумі; воно насичене реаліями, історичними відсилками та соціальними кодами, зрозумілими лише носіям вихідної культури. Для перекладача це створює бар'єр, оскільки просте калькування понять без врахування культурного тла може

привести до втрати змісту або виникнення комічного ефекту, що є неприпустимим у дипломатичній чи політичній сфері.

2. Другим вагомим аспектом є насиченість політичного мовлення специфічною термінологією. Англійська політична лексика часто характеризується багатозначністю, наявністю евфемізмів та кліше, які політики використовують для маскуванню гострих кутів або маніпуляції думкою. Л. Поліщук та Д. Дуб зауважують, що адекватний переклад таких одиниць вимагає від фахівця не лише бездоганного володіння мовою, а й глибокої ерудиції у сфері міжнародних відносин та права.
3. Особливий інтерес становить виокремлена дослідницями проблема “дискомфарту синхронного перекладу”. Оскільки політичні інтерв’ю часто відбуваються у прямому ефірі, перекладач працює в умовах жорсткого цейтноту та високого психоемоційного напруження. Цей дискомфорт зумовлений необхідністю миттєвої обробки інформації, неможливістю скористатися довідковими джерелами та високою ціною помилки. Такі екстремальні умови вимагають від перекладача високої стресостійкості та здатності до швидкої мобілізації когнітивних ресурсів для збереження змістової точності висловлювань політика [139, с. 376-377].

Цю думку суттєво доповнює М. Назаренко, який звертає увагу на ще один “підводний камінь” усного перекладу — дуалістичну природу політичного виступу. Дослідник зазначає, що, з одного боку, офіційна промова є ретельно спланованим комунікативним актом, де експресивна лексика та синтаксис спеціально дібрані для емоційного впливу на аудиторію та завоювання її прихильності. З іншого боку, як наголошує науковець, політики нерідко вдаються до імпровізації. Саме внесення оратором спонтанних коректив у заздалегідь підготовлений текст створює небезпечний для перекладача «ефект несподіванки». М. Назаренко підкреслює, що неготовність фахівця до такої зміни сценарію може вкрай негативно позначитися на якості перекладу, адже це вимагає миттєвої реакції [40, с. 119].

Варто наголосити, що переклад політичних інтерв'ю ускладнюється також особливою стилістичною організацією цих текстів. Політичний дискурс загалом, і інтерв'ю зокрема, характеризується високим ступенем стилістичного насичення: політики застосовують іронію, евфемізми, метафори, перифрази, емоційно забарвлені конструкції, які виконують конкретну комунікативну функцію — посилення аргументації та створення позитивного іміджу. Як показують дослідження (наприклад, у статті Д. Белих і Е. Ковальнової), традиційні методи дослівного або калькованого перекладу часто виявляються неадекватними: для збереження комунікативної та емоційної функції фразеологізмів перекладач змушений вдаватися до описового перекладу або пошуку функціональних аналогів у цільовій мові [1, с. 90-91].

Разом із тим, синтаксична структура англомовного політичного дискурсу часто є доволі складною: у промовах, інтерв'ю чи виступах політиків трапляються розгалужені речення, вставні конструкції, самокорекції, нестандартний порядок слів або синтаксичні зсуви — все це формує певну ритміку, інтонацію, а також вплив на реципієнта. Як показано у нещодавній українській праці Я. Бойко, саме така синтаксична організація є проблемою при перекладі: просте перенесення синтаксичної структури англійською в українську мову рідко дає природний текст, а часто створює громіздкі, неприродні конструкції, які втрачають динаміку та емоційне навантаження [89, с. 118].

Отже, переклад англомовних політичних інтерв'ю виходить за межі простого лінгвістичного перекодування і є складним актом міжкультурної комунікації. Головним завданням перекладача у цій сфері стає не лише точна передача фактичної інформації, але й збереження прагматичного потенціалу та маніпулятивного впливу висловлювання, оскільки політичний дискурс спрямований передусім на формування громадської думки та емоційну мобілізацію аудиторії.

Виконання цього завдання ускладнюється необхідністю подолання культурних розбіжностей, відтворення специфічної риторики та термінології, а також роботою в умовах високого психоемоційного напруження через фактор

раптовості та імпровізації спікерів. Окремий пласт проблем формує необхідність адекватної передачі експресивності стилістичних засобів та специфічного синтаксису, які в політичному дискурсі виконують ключову роль у емоційній мобілізації аудиторії та побудові іміджу промовця. Відтак, досягнення адекватного перекладу вимагає від фахівця глибокої ерудиції та застосування спеціальних трансформацій для адаптації мовних засобів впливу, детальний розгляд яких буде здійснено у наступному підрозділі.

3.2 Особливості перекладу синтактико-стилістичних засобів впливу в політичних інтерв'ю

Усвідомлення комплексу складнощів, пов'язаних із перекладом політичних інтерв'ю, підводить до необхідності вибору ефективного інструментарію для їх подолання. Л. Поліщук та Д. Дуб акцентують увагу на тому, що насиченість політичного мовлення специфічною термінологією, кліше та культурними кодами створює ризик втрати змісту при спробах дослівного відтворення. Відтак, досягнення адекватності стає можливим лише завдяки гнучкому застосуванню перекладацьких трансформацій [139, с. 376-377].

Специфіка перекладу засобів впливу полягає в тому, що пряме калькування або дослівний переклад часто виявляються неефективними. Дослідниці Д. Белих та Е. Ковальова у своїй праці підкреслюють, що традиційні методи перекладу не завжди здатні передати експресивність та емоційне навантаження політичної риторики. Для збереження комунікативної функції, особливо при відтворенні фразеологізмів, метафор та іронії, перекладач змушений відходити від буквальної точності на користь пошуку функціональних аналогів або використання описових конструкцій, які будуть зрозумілі реципієнту цільової культури [1, с. 90-91].

Окрім лексико-стилістичних аспектів, значних змін потребує і синтаксична структура мовлення. Англomовний політичний дискурс характеризується специфічною ритмікою та організацією речень, які не завжди є природними для української мови. Я. Бойко наголошує, що механічне перенесення англійських синтаксичних конструкцій в український текст часто призводить до появи

громіздких та стилістично неприродних фраз, що знижує динаміку виступу та послаблює його вплив на слухача [89, с. 118]. Саме тому граматичні та структурні трансформації стають необхідним інструментом для адаптації тексту.

З метою визначення найбільш дієвих стратегій відтворення засобів впливу нами було проведено аналіз перекладацьких рішень у досліджуваному корпусі політичних інтерв'ю. У ході дослідження було ідентифіковано та класифіковано 494 випадки застосування різноманітних перекладацьких трансформацій. Кількісний розподіл цих змін, що відображає частотність використання різних прийомів адаптації тексту, наочно представлено у Таблиці 3.1.

	Вид перекладацької трансформації	Кількість випадків	Відсоток від загальної кількості
1	Додавання	93	18,8%
2	Модуляція	82	16,6%
3	Опущення	77	15,6%
4	Граматична трансформація	75	15,2%
5	Компресія	35	7,1%
6	Транслітерація	34	6,9%
7	Калькування	21	4,3%
8	Конкретизація	21	4,3%
9	Перестановка	14	2,8%
10	Фразеологічний аналог	10	2,0%
11	Генералізація	9	1,8%
12	Дослівний переклад	6	1,2%
13	Антонімічний переклад	6	1,2%
14	Розчленування речення	6	1,2%
15	Фразеологічний еквівалент	2	0,4%
16	Нейтралізація	2	0,4%
17	Описовий переклад	1	0,2%
	Всього	494	100,0%

Таблиця 3.1. Кількісний розподіл вживання перекладацьких трансформацій

Для наочного представлення того, які перекладацькі трансформації виявилися найуживанішими під час перекладу англомовних політичних інтерв'ю українською мовою, було сформовано діаграму, подану на рисунку 3.1.

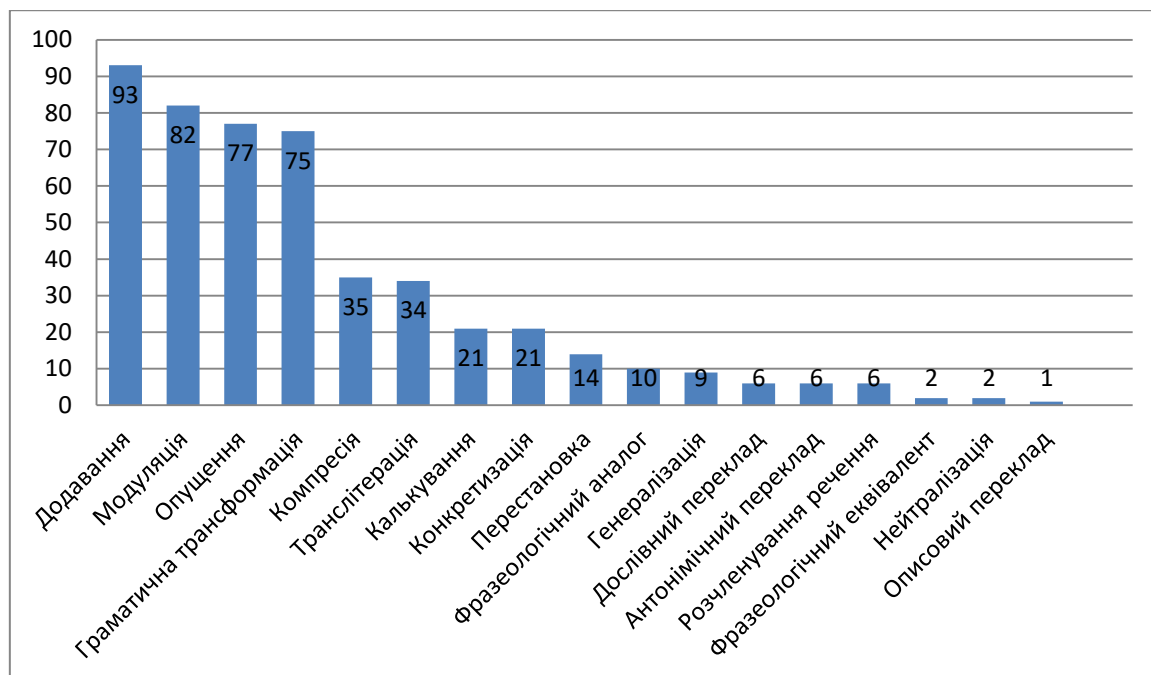

Рис. 3.1 Частотність використання перекладацьких трансформацій

Згідно з отриманими статистичними даними, трансформація додавання посідає перше місце серед усіх виявлених перекладацьких прийомів. У ході дослідження цей вид перетворення було зафіксовано у 93 випадках, що становить 18,9% від загальної кількості проаналізованих прикладів. Такий високий кількісний показник свідчить про те, що під час перекладу часто виникає об'єктивна необхідність експлікації, тобто розширення тексту для повного відтворення змісту оригіналу, зумовлена розбіжностями в граматичній будові та лексичній наповненості мов.

У сучасному перекладознавстві існує кілька підходів до трактування цього явища, які, доповнюючи один одного, розкривають сутність прийому додавання. Авторитетні дослідниці Л. Моліна та А. Альбір у своїй фундаментальній праці, присвяченій класифікації перекладацьких технік, розглядають додавання як прийом, що полягає у введенні в текст перекладу деталей, які не були чітко сформульовані у вихідному тексті. Вони зазначають, що це може стосуватися як експлікації інформації, так і перефразування для ясності [129, с. 500].

У своєму дослідженні Я. Аль-Сохбані та А. Мутанна визначають додавання як необхідну перекладацьку стратегію, що слугує для подолання структурних та стилістичних розбіжностей між мовами. Науковці стверджують, що цей прийом

використовується для введення в текст перекладу елементів, які є граматично обов'язковими для цільової мови, але були відсутні в оригіналі через специфіку його синтаксису. Крім того, автори наголошують на комунікативній функції додавання, зазначаючи, що воно дозволяє експлікувати прихований зміст та зробити текст більш природним і зрозумілим для кінцевого споживача, уникаючи двозначності повідомлення [81, с. 1-2].

Водночас українські науковці акцентують увагу на структурно-граматичних причинах таких трансформацій. Зокрема, В. Карабан у своєму посібнику зауважує, що додавання є вимушеним заходом, спричиненим формальною невираженістю певних граматичних значень у мові оригіналу, які потребують лексичного вираження в мові перекладу. За його словами, це часто трапляється при відтворенні іменникових словосполучень, де стислі англійські форми вимагають розгортання в українській мові за допомогою додаткових слів для збереження норм узгодження та керування [21, с. 308-309].

Чудовим прикладом додавання в перекладі є речення “*That's the only language they do*”, яке було відтворено як “... це єдина мова, яку вони розуміють” [67]. Тут перекладач додав повноцінну підрядну частину для компенсації англійського допоміжного дієслова *do*, яке в українській мові вимагає лексичного розгортання задля збереження змісту.

Також показовим є випадок із фразою “*But you're going to be paying the price because he will start telling the truth.*”, перекладеною як “За це рішення доведеться заплатити бо він буде говорити правду.” [67]. Додавання уточнювального словосполучення «за це рішення» конкретизує контекст ситуації, роблячи логічний зв'язок більш прозорим для українського читача.

Варто зазначити і переклад речення “... *even if the current government is not*”, де лаконічний оригінал трансформувався у розгорнуту структуру: “... навіть якщо нинішня українська влада цього не оцінює належним чином” [67]. У цьому випадку додавання лексичних одиниць було необхідним для граматичного та стилістичного оформлення думки, оскільки український синтаксис вимагав відновлення пропущеного в англійському тексті присудка.

Другу позицію у рейтингу використаних трансформацій посідає модуляція. У межах дослідження цей прийом було ідентифіковано у 82 випадках, що складає 16,6% від загальної вибірки. Такий показник вказує на те, що досягнення еквівалентності часто вимагає від перекладача не просто мовних перестановок, а зміни ракурсу висвітлення подій або переосмислення логічних зв'язків для адаптації тексту під когнітивні моделі цільової аудиторії.

У сучасному перекладознавстві модуляція розглядається як одна з найбільш інтелектуаломістких трансформацій. Л. Моліна та А. Альбір характеризують цей прийом як зміну точки зору, фокусу або когнітивної категорії відносно вихідного тексту. Вони зазначають, що модуляція може бути лексичною або структурною і застосовується тоді, коли дослівний або транспонований переклад є граматично правильним, але не відповідає духу цільової мови [129, с. 499].

Українські науковці, досліджуючи це явище, акцентують на його логіко-семантичній природі. У статті Н. Білоус, Л. Дячук та І. Довженко модуляція визначається як лексико-семантична заміна слова або словосполучення вихідної мови одиницею мови перекладу, значення якої є логічним виведенням зі значення вихідної одиниці [2, с. 174].

Доповнюючи цей підхід, у публікації І. Панченко модуляція розглядається як інструмент контекстуальної адаптації. Дослідники зауважують, що цей вид трансформації дозволяє перекладачеві відійти від словникових відповідників заради збереження прагматичного впливу тексту, змінюючи семантичні акценти так, щоб вони були зрозумілішими для носія іншої культури, не спотворюючи при цьому загального змісту оригіналу [45, с. 248-249].

Влучним прикладом модуляції, що базується на переосмисленні дії, є переклад фрази “*The second is to help ensure accountability and justice for war crimes*” [151]. У перекладі це звучить як “*Друга – допомогти притягнути до відповідальності винних у воєнних злочинах*” [19]. Перекладач замінив абстрактні поняття на конкретну дію, що є логічним наслідком забезпечення справедливості та звучить природніше в юридично-політичному контексті.

Також варто відзначити зміну логічної категорії у реченні “*This is the best chance Ukraine is ever going to have*” [141]. Займенник *This* (це), що вказує на ситуацію, було замінено часовим прислівником: “*Сьогодні Україна має найкращий шанс*” [54]. Така модуляція (простір/ситуація → час) робить акцент на нагальності моменту, що є ключовим для політичного меседжу.

Цікавою є і смислова адаптація у перекладі речення “*We can still prevail*”, яке було відтворено як “*Ми все ще можемо вистояти*”. Словникове значення слова “*prevail*” (переважати, панувати) було модульовано в поняття “*вистояти*”, оскільки в контексті війни перемога для сторони, що обороняється, першочергово означає здатність витримати удар та не скоритися [70].

Наступною за частотністю трансформацією, виявленою в ході аналізу, є опущення. Згідно з отриманими кількісними даними, цей прийом було зафіксовано у 77 випадку, що становить 15,6% від загального обсягу вибірки. Такий показник демонструє стійку тенденцію до компресії тексту, коли перекладач свідомо вилучає певні елементи оригіналу. Це зумовлено необхідністю уникнення семантичної надлишковості, яка є характерною для англійської мови, але неприродною для української стилістики, а також прагненням надати перекладу більшої динамічності та лаконічності.

Теоретичне обґрунтування цього процесу знаходимо в працях сучасних лінгвістів, які розглядають опущення не як втрату інформації, а як інструмент адаптації. Я. Аль-Сохбані та А. Мутанна у своєму дослідженні визначають опущення як стратегію, що передбачає вилучення слів або фраз, які в мові перекладу вважаються структурно зайвими або семантично повторюваними. Науковці наголошують, що, на відміну від простого скорочення, перекладацьке опущення застосовується для того, щоб текст звучав природно для носія цільової мови, позбавляючись елементів, які не несуть нового змістового навантаження [81, с. 1-2].

А. Яковоні зазначає, що опущення — це свідоме вилучення слів вихідного тексту, яке часто стає необхідним через культурні зіткнення між мовами. Він наголошує, що перекладач вдається до цього прийому, коли певні лексичні

одиниці оригіналу не мають еквівалентів або можуть викликати ворожість чи нерозуміння у реципієнта перекладу (наприклад, табуйована лексика або культурно специфічні повтори, які є нормою для однієї мови, але виглядають неприродно в іншій). Таким чином, опущення виступає інструментом «шліфування» тексту для забезпечення комфортного сприйняття читачем [112].

Українські дослідниці О. Петрина та О. Іванків у своїй роботі, визначають основну функцію опущення як вилучення слів або словосполучень, яке здійснюється без порушення смислового навантаження тексту. Вони стверджують, що цей прийом дозволяє уникнути тавтології та плеоназмів, притаманних мові оригіналу, проте застерігають, що необґрунтоване використання опущення може призвести до небажаних перекладацьких втрат [49, с. 50–52].

Яскравим прикладом застосування цієї стратегії для усунення надлишковості усного мовлення є речення “*And then it remains to be seen who will eventually win the war. But you know, you don't win every battle*”, яке у перекладі звучить як “Невідомо, хто зрештою переможе у цій війні. Неможливо виграти кожну битву”. Перекладач вилучив вставні конструкції та сполучники, що не несуть змістового навантаження, зробивши текст більш динамічним [67].

Також доцільність опущення задля уникнення стилістичної тавтології демонструє переклад фрази “*Like Kharkiv, like Odessa, like Dnipro and like other cities in Ukraine*”. В українському варіанті — “Харків, Одеса, Дніпро та інші міста України” — було усунуто багаторазовий повтор слова “*like*”, що дозволило адаптувати структуру переліку під норми українського синтаксису [155].

Варто звернути увагу і на речення “*If you want to go in a straight hand-to-hand combat with him*”, перекладене як “Якщо ви хочете вступити з ним у прямий бій”. У цьому випадку опущення уточнення “*hand-to-hand*” є виправданим, оскільки в контексті політичної дискусії метафора «прямий бій» є семантично самодостатньою і не потребує зайвої деталізації [67].

Четверте місце за частотністю використання у проаналізованих інтерв'ю посідає граматична трансформація. Цей тип перетворень було виявлено у 75

випадках, що становить 15,2% від загальної кількості прикладів. Такий показник є закономірним, оскільки англійська та українська мови належать до різних структурних типів (аналітичного та синтетичного відповідно), що унеможлиблює постійне збереження граматичних форм оригіналу і вимагає від перекладача перебудови речень, зміни частин мови або категорій часу та стану для досягнення еквівалентності.

Граматичні трансформації визначаються як процеси, за допомогою яких граматичні структури вихідного тексту змінюються при перекладі. Дослідники наголошують, що це зумовлено відмінностями в граматичних системах мов і часто включає зміни у структурі речення, частинах мови або навіть перегляд семантичного акценту (наприклад, заміна пасивного стану активним) [72, с. 198–199].

Подібний підхід простежується і в наукових працях А. Шишко та Г. Луканської, де граматичні трансформації класифікуються як техніки, що реалізуються на морфологічному або синтаксичному рівнях. Науковці визначають їх як перебудову, спричинену мовними та культурними відмінностями, виділяючи серед основних видів транспозицію (зміну частини мови чи категорії) та граматичну заміну [75, с. 126].

Л. Моліна та А. Альбір визначають граматичні трансформації як зміну граматичної категорії, що відбувається, коли перекладач замінює одну частину мови іншою (наприклад, іменник дієсловом) без зміни змісту повідомлення. Вони зазначають, що такі зміни можуть бути обов'язковими, зумовленими правилами мови перекладу, або факультативними — задля стилістичної природності [129, с. 500].

Чудовим прикладом морфологічної граматичної трансформації є переклад речення “*Let's be realistic*”, яке було відтворено як “*Давайте будемо реалістами*” [67]. Перекладач здійснив заміну частини мови, трансформувавши англійський прикметник “*realistic*” в український іменник в орудному відмінку, що є більш характерною конструкцією для закликів до дії в українській мові.

Прикладом зміни граматичного стану дієслова є переклад речення “*And in Europe during World War 2, elections were suspended as well*”. В українському варіанті воно звучить як: “*Так само у Європі під час Другої світової вибори призупинили*” [70]. У цьому випадку англійську пасивну конструкцію “*were suspended*” було трансформовано в українську активну форму призупинили (неозначено-особове речення).

Цікавим є також приклад заміни іменника на дієслово у фразі “*...and not just trying to create oligarchs and oppression on top*”. Абстрактний іменник *oppression* (пригнічення) було трансформовано у дієслівну форму “*... не будуть створювати чергових олігархів та пригнічувати народ.*”, що спростило структуру речення і зробило акцент на дії, а не на явищі [67].

П'яту сходинку у структурній ієрархії виявлених перекладацьких прийомів посідає компресія. За результатами кількісного аналізу, цю трансформацію було застосовано у 35 випадках, що становить 7,1% від загального обсягу вибірки. Така статистика свідчить про намагання перекладача забезпечити лаконічність викладу та усунути семантичну надлишковість, притаманну оригінальному тексту.

У вітчизняному перекладознавстві компресія розглядається як інструмент оптимізації тексту. С. Єрмоєнко визначає цей прийом як заміну складних синтаксичних конструкцій більш простими або вилучення надлишкових лексичних елементів. Науковиця пов'язує це з дією закону економії мовних зусиль, стверджуючи, що компресія дозволяє передати той самий обсяг інформації меншою кількістю мовних засобів, що є критично важливим для збереження динаміки повідомлення [18, с. 23-24].

А. Коротун, розглядає компресію як вид трансформації, внаслідок якої скорочується морфемний або слівний склад повідомлення при збереженні його змістового інваріанта. Науковці наголошують, що цей процес є об'єктивно зумовленим структурними відмінностями мов: аналітична англійська часто потребує розгорнутих дієслівних форм та службових слів, які в синтетичній українській мові можуть бути успішно згорнуті без втрати інформації [121, с. 309-310].

О. Ткачик та А. Содель стверджують, що основне призначення компресії полягає у перетворенні розгорнутих синтаксичних структур на менш ускладнені форми. При цьому науковці роблять важливий акцент на інформаційній складовій: незважаючи на структурне спрощення, скориговані конструкції зберігають здатність передавати абсолютно той самий обсяг інформації, що й деталізовані, повні висловлювання, забезпечуючи таким чином семантичну тотожність при формальній редукції [149, с. 81].

Яскравим зразком синтаксичної компресії є переклад речення “*Russia is the same way*”, яке у цільовому тексті трансформувалося у лаконічну фразу “*Te same z Rosією*” [67]. У цьому випадку повну граматичну структуру з підметом і присудком було згорнуто до номінативної конструкції, що дозволило уникнути громіздкості та зберегти енергійність висловлювання.

Морфологічну компресію, пов'язану зі спрощенням дієслівних форм, ілюструє фрагмент “*...because he will start telling the truth*”, що був відтворений як “*...бо він буде говорити правду*” [67]. В українському варіанті аналітичну конструкцію майбутнього часу з фазовим дієсловом “*start*” було згорнуто до одного слова, оскільки контекст дозволяє уникнути дослівного перекладу без втрати змісту.

Також показовим є переклад фрагмента “*Ukraine has said all along they're ready for talks. It's been the Russian side that has not been ready for talks*”, який українською звучить як “*Україна увесь час казала, що готова до переговорів. Це російська сторона не готова*” [70]. У другій частині висловлювання перекладач застосував компресію, вилучивши повтор словосполучення “*ready for talks*”.

Шосте місце у структурній ієрархії використаних перекладацьких стратегій посідає транслітерація. Цей прийом було зафіксовано у 34 випадках, що становить 6,9% від загального обсягу вибірки. Такий відсоток вказує на те, що попри загальну тенденцію до адаптації тексту, перекладач регулярно стикається з необхідністю передачі власних назв, топонімів та специфічних культурних реалій.

Й. Тідеманн та П. Набенде. Науковці визначають транслітерацію як процес репрезентації слів вихідної мови за допомогою графічних або фонетичних

ресурсів цільової мови. Вони наголошують, що суть методу полягає у підборі максимально наближених орфографічних або звукових відповідників для відтворення форми оригінального слова в іншій мовній системі [148, с.1].

У свою чергу, С. Кунду, С. Пол та С. Пал акцентують увагу на точності такої трансформації. Згідно з їхнім визначенням, транслітерація — це процес перетворення слова з вихідної мови на цільову, який має відбуватися точно й однозначно, з пріоритетом на збереженні фонетичної структури та оригінальної вимови. Дослідники підкреслюють, що цей прийом здебільшого застосовується для перенесення власних назв та іменованих сутностей між різними орфографічними системами [125, с. 79].

Українська дослідниця О. Педан розглядає транслітерацію передусім як графічну операцію. У своїй роботі вона визначає це явище як процес механічного відтворення тексту або окремих лексичних одиниць однієї графічної системи засобами іншої. Авторка наголошує на тому, що при транслітерації пріоритет надається саме візуальній відповідності літер, тоді як точність передачі звучання (фонетичний аспект) відіграє другорядну роль. По суті, йдеться про заміну знаків однієї писемності на знаки іншої за встановленими правилами відповідності [47].

Традиційне використання транслітерації для географічних назв та імен політичних лідерів демонструє переклад фрази “*That's when Putin moved into Crimea*”, відтвореної як “*І це тоді Путін захопив Крим*” [141; 54]. Окремого розгляду заслуговує відтворення реалії у реченні “*I think that's what was the spark for the Maidan*”, перекладеному як “*Саме це на мою думку і запалило Майдан*” [141; 54].

Показовим прикладом збереження національно-специфічної лексики через транслітерацію є переклад речення “*Yanukovych and Bankova chose first to send the Berkut*”, яке українською звучить як “*Янукович, Банкова вирішили направити беркут*”. У цьому випадку перекладач використав транслітерацію не лише для прізвища экс-президента, але й для назви вулиці “*Банкова*”, що вживається як метонімія для позначення адміністрації президента, та назви спецпідрозділу “*Беркут*” [141; 54].

Наступною за частотністю використання у досліджуваних матеріалах трансформацією є калькування. Згідно з отриманими даними, цей прийом було зафіксовано у 21 випадках, що становить 4,3% від загальної кількості проаналізованих прикладів. Незважаючи на відносно невеликий кількісний показник, калькування відіграє важливу роль у відтворенні політичної термінології та неологізмів, дозволяючи зберегти внутрішню форму та образність оригінальних одиниць.

Н. Колесниченко у своїй праці зазначає, що калькування є одним із найважливіших прийомів перекладу спеціальної лексики. Автор визначає цей процес як відтворення не звукової, а комбінаторної структури слова або словосполучення, коли складові частини лексичної одиниці (морфеми або слова) перекладаються відповідними елементами мови перекладу. Колесниченко підкреслює, що цей метод дозволяє копіювати структуру іншомовного слова, створюючи нові слова або надаючи нових значень уже існуючим [26, с. 133].

М. Домаренко акцентує увагу на тому, що калькування є продуктивним засобом збагачення мови перекладу новими поняттями, хоча і вимагає обережності для уникнення буквалізму [15, с. 252].

О. Назаренко та І. Заваруєва розглядають калькування як спосіб запозичення шляхом буквального перекладу структурних елементів. Науковці наголошують, що цей прийом часто застосовується для відтворення фразеологізмів та складних термінів, де важливо зберегти семантичну мотивацію оригіналу, яка може бути втрачена при використанні описового перекладу або пошуку аналогів [41, с. 105].

Яскравим прикладом фразеологічного калькування є переклад політичної метафори “...*Republicans are going to need to find their moral compass*”. В українському тексті ця ідіома була відтворена як “...*саме їм належить знайти свій моральний компас*”, де перекладач повністю зберіг лексичний склад та образність виразу, що є зрозумілою для українського читача [70].

Також варто відзначити калькування при перекладі політичних термінів у реченні “...*instead of creating some... war cabinet*”, яке трансформувалося у

“...замість того, щоб створювати якийсь... воєнний кабінет” [67]. Використання дослівного відтворення компонентів (*war* – воєнний, *cabinet* – кабінет) дозволило точно передати специфічну реалію британської та американської політичної традиції, адаптувавши її до українського контексту.

Цікавим випадком є відтворення дієслівної метафори у фразі “*But some of them are playing politics*”. Переклад “*А інші грають у політику*” демонструє збереження синтаксичної моделі оригіналу (*play [smth]* → *грати у [щось]*), що дозволяє передати негативну конотацію несерйозності або маніпулятивності дій, закладену в англійському виразі [67].

Наступною за кількістю вживань перекладацькою трансформацією є конкретизація. У ході дослідження цей прийом було виявлено у 21 випадках, що становить 4,3% від загального обсягу вибірки. Застосування цієї трансформації зумовлене потребою уточнити інформацію, яка в оригіналі подана узагальнено, для забезпечення чіткості сприйняття тексту українським реципієнтом.

Теоретичне обґрунтування цього явища базується на принципі звуження семантичного обсягу понять. Науковці І. М. Клименко та І. С. Зоренко визначають конкретизацію як лексичну трансформацію, сутність якої полягає у заміщенні слова або терміна, що має широку семантику, на одиницю з вузьким, більш специфічним значенням. Дослідники пояснюють необхідність такого кроку об’єктивними розбіжностями у лексичних системах мов та частою відсутністю у мові перекладу прямого відповідника з таким же широким семантичним полем, як в оригіналі [25, с. 85].

Подібний погляд висловлює О. С. Богайчук, яка характеризує конкретизацію як дієвий інструмент для підвищення точності та зрозумілості перекладу. За її словами, перекладачі найчастіше вдаються до цього виду лексичних трансформацій у ситуаціях, коли вихідні лексеми мають надто узагальнене або навіть розмите значення, що вимагає вибору більш конкретного відповідника для адекватного відтворення змісту в новому мовному середовищі [3, с. 143-144].

У свою чергу, І. Недайнова та О. Славутський пропонують розглядати цей процес крізь призму теорії інформації. Вони стверджують, що звуження значення є доцільним тоді, коли рівень інформаційної впорядкованості вихідної одиниці є нижчим, ніж у відповідній їй за змістом одиниці цільової мови. Іншими словами, перекладач змушений переходити від абстрактного до конкретного, щоб вирівняти інформаційний баланс тексту відповідно до контексту [42, с. 55].

Яскравим прикладом контекстуальної конкретизації займенника є переклад речення “*We need to think about it, how they can be strong...*”, яке в українському варіанті звучить як “*Україні потрібно замислитись, як стати сильними...*”. Перекладач замінив узагальнений займенник “*we*” на конкретний іменник *Україна*, чітко ідентифікувавши суб’єкта дії, що є зрозумілим із ситуативного контексту, але не вираженим лексично в оригіналі [67].

Схожий прийом застосовано у реченні “*We did not have a lot of immediate economic interests here in Ukraine*”, де займенник “*We*” було перекладено як “*США*” [141]. Фраза “*США не мають великих економічних інтересів в Україні*” робить висловлювання офіційним та однозначним, уникаючи двозначності, яка могла б виникнути при дослівному перекладі «ми» [54].

Також варто відзначити конкретизацію при перекладі іменникових словосполучень у реченні “*And I think these leaders need to be... a little bit more professional*”. У перекладі — “*А українські лідери повинні бути трохи більш професійними*” [67].

Також показовим є відтворення фрагмента “*He expressed... disgusted by what was happening*”, перекладеного як “*Він сказав, що обурений тим, що влада застосувала силу*”. Перекладач вдався до конкретизації абстрактного опису, замінивши його на чіткий опис події [141; 54].

Наступне місце у загальному рейтингу частотності посідає перестановка. Цей прийом було застосовано у 14 випадках, що становить 2,8% від загальної вибірки.

У своїй науковій розвідці А. Красуля та В. Миклашук трактують перестановку як процес зміни позицій мовних одиниць у цільовому тексті

відносно їхнього місця в оригіналі. Науковці зазначають, що цей перекладацький прийом має широкий діапазон застосування та охоплює різні рівні тексту: від окремих лексем і словосполучень до частин складних конструкцій і навіть цілих самостійних речень [32, с 303].

Водночас А. Тарасюк та І. Пилипенко розглядають це явище передусім як синтаксичну трансформацію. Згідно з їхнім визначенням, сутність перестановки полягає у модифікації послідовності лексичних елементів або синтагм у межах речення, що відбувається в процесі перекладу для адаптації структури висловлювання [68, с. 267].

Яскравим прикладом зміни позиції обставини часу задля акцентуації є переклад речення *“The United States is really the only country right now that can push back on Putin”*. В українському варіанті — *“Зараз Сполучені Штати дійсно єдина країна, яка може дати відсіч Путіну”* — прислівник *“right now”* було перенесено з середини англійського речення на початок українського [67].

Схожа тенденція спостерігається при перекладі речення *“But, you know, the path is dark and difficult ahead”*, яке було відтворено як *“Але попереду темний і важкий шлях”*. Переміщення просторового прислівника *“ahead”* з кінцевої позиції в ініціальну надає висловлюванню динаміки та змінює логічний наголос, фокусуючи увагу читача на майбутніх викликах [70].

Варто відзначити і перестановку сполучних елементів для забезпечення логічної зв'язності тексту, як у випадку з реченням *“And in Europe during World War 2, elections were suspended as well”*. У перекладі — *“Так само у Європі під час Другої світової вибори призупинили”* — елемент *“as well”*, що в англійській мові займає кінцеву позицію, було перенесено на початок у формі *“Так само”*, що забезпечило кращий зв'язок із попереднім контекстом [70].

Наступну позицію у переліку використаних перекладацьких стратегій посідає фразеологічний аналог. Згідно з результатами дослідження, цей прийом було застосовано у 10 випадках, що становить 2% від загальної кількості проаналізованих одиниць.

Теоретичне визначення цього прийому ґрунтується на розумінні розбіжностей у внутрішній формі фразеологізмів різних мов. Дослідниця Т. Новікова трактує фразеологічний аналог як стійке словосполучення, яке є адекватним за своїм значенням у мові оригіналу, проте характеризується лише частковим збігом образності в мовах перекладу та оригіналу. Це означає, що спільним залишається денотативне значення, тоді як метафорична основа може змінюватися [44, с. 206].

Поглиблюють це розуміння науковці І. Раєвська та О. Коваленко, які зазначають, що аналоги мають дуже схоже смислове навантаження, але різняться своєю внутрішньою формою. Автори підкреслюють, що такі одиниці відрізняються від вихідного фразеологізму певними компонентами (часто синонімічними), а також морфологічною або синтаксичною структурою. При цьому дослідники наголошують на валідній ролі контексту, який дозволяє встановити смислову відповідність між різними за формою, але тотожними за функцією виразами [57, с. 40].

Цікавим випадком є переклад фразеологізму у реченні “...if you're basically giving away, as we say, the farm”, яке українською звучить як “Ви фактично віддаєте усі карти”. Тут англійський образ “роздачі ферми” (тобто надмірних поступок) замінено на картярську метафору, яка є більш звичною для української культури в контексті опису програшної переговорної позиції [70].

Ще одним прикладом слугує речення “Russia cannot get away with their being getting away with stuff”, де англійський вираз було адаптовано через український фразеологізм “Росії не можна й надалі все спускати з рук” [67]. Цей аналог повністю зберігає семантику уникнення покарання, використовуючи при цьому відмінну внутрішню форму.

Наступне місце у структурній ієрархії використаних перекладацьких прийомів посідає генералізація. Згідно з отриманими даними, цю трансформацію було зафіксовано у 9 випадках, що становить 1,8% від загального обсягу вибірки.

Теоретичне підґрунтя цього явища базується на логічній операції розширення обсягу поняття. Дослідниця О. Богайчук визначає генералізацію як

перекладацький прийом, сутність якого зводиться до переходу від видового поняття до родового. Тобто, специфічне явище або предмет у перекладі позначається більш загальною категорією [3, с. 143-144].

Поглиблює це розуміння В. Кононенко, яка розглядає генералізацію як процес розширення семантики слова, що є протилежним до звуження (конкретизації). Науковиця зазначає, що під час відтворення лексичних елементів перекладач може замінювати слово з вузьким, конкретним значенням на відповідник із ширшою семантикою. Такий підхід дозволяє уникнути надмірної деталізації та адаптувати текст до норм мови перекладу, використовуючи гіпероніми замість гіпонімів [31, с. 146].

Яскравим прикладом генералізації є переклад переліку населених пунктів у реченні “...to allow Ukrainians to defend their towns, their homes, their villages, their cities against...”. В українському варіанті — “...дозволити українцям захищати свої міста, свої домівки, свої поселення...”. Перекладач об’єднав видові поняття villages (села) та cities (великі міста) в одне родове поняття поселення, що дозволило уникнути нагромадження однорідних членів речення без втрати змісту.

Цікавим є приклад генералізації власної назви у переліку політиків: “*Lots of time on the phone with Chancellor Merkel, with Hollande, with Renzi*”. Український варіант — “Розмова з канцлером Німеччини Меркель, з Олландом, з іншими” — демонструє заміну імені італійського політика Маттео Ренці на узагальнювальний займенник з іншими. Це може бути зумовлено прагненням перекладача зосередити увагу на ключових фігурах (Меркель, Олланд), звівши решту учасників до загальної групи.

Згідно з отриманими статистичними даними, наступним за чисельністю прийомом є дослівний переклад. Було зафіксовано 6 випадків, що становить 1,2% від загального обсягу вибірки. Невисокий відсоток використання цієї стратегії свідчить про те, що у політичному дискурсі перекладачі віддають перевагу гнучкішим методам.

Теоретичне визначення цього прийому базується на принципі прямої відповідності. За визначенням дослідниці В. Річер, дослівний переклад — це

техніка, що передбачає послівне відтворення речень або виразів, за якого зберігається лінійна структура оригіналу [143, с. 33].

Розширює це тлумачення український науковець С. Михальчук, який характеризує дослівний переклад як максимально буквально відтворення вихідного тексту. Дослідник зазначає, що за такого підходу перекладач часто не враховує контекстуальні, стилістичні та культурні нюанси, механічно підставляючи відповідники. Хоча це може призводити до втрати глибинного змісту, Михальчук визнає, що такий метод є дієвим та адекватним у випадках, коли лексична та синтаксична будова речення в обох мовах є ідентичною [38, с. 120].

Найбільш показовим прикладом є переклад речення “*He has no cards. If we sign a deal, he gets all the cards.*”. В українському варіанті — “*В нього немає карт. Якщо ми підпишемо угоду, він отримує всі карти.*” — збережено не лише лексичний склад, а й порядок слів та граматичну структуру, оскільки метафора “*карти*” є зрозумілою і спільною для обох мов, а синтаксис дозволяє пряме відтворення [55].

Аналогічний підхід застосовано у фразі “*He suddenly became a big player*”, перекладеній як “*Він раптом став великим гравцем*”. Тут структура англійського речення (підмет-обставина-присудок-додаток) повністю збігається з українською, що дозволило застосувати дослівний переклад без втрати змісту [55].

Наступну сходинку в загальному рейтингу частотності посідає антонімічний переклад. Згідно з оновленими статистичними показниками, цей прийом було застосовано у 6 випадках, що становить 1,2% від загального обсягу вибірки.

Теоретичне підґрунтя цього методу базується на логіко-семантичних зв'язках. Науковці О. Кириченко та В. Ступак визначають антонімічний переклад як заміну поняття оригіналу на протилежне, за якої основний зміст висловлювання залишається незмінним. Вони пояснюють цей механізм дією логічного правила, згідно з яким заперечення певного поняття є тотожним ствердженню семантично протилежного йому поняття [23, с. 2-3].

Дослідники Д. Полєвик та О. Кириченко акцентують увагу на практичній цінності цього методу, називаючи його одним із найбільш гнучких контекстуальних прийомів. За їхніми словами, використання слів або словосполучень із протилежним значенням часто виявляється найзручнішим способом для точної передачі смислових та стилістичних відтінків оригіналу, які важко відтворити прямим перекладом [52, с. 3].

У свою чергу, Ю. Грон розглядає антонімічний переклад як різновид контекстуальної заміни, що реалізується через використання міжмовних антонімів. Дослідниця підкреслює структурний аспект цієї трансформації, зазначаючи, що найчастіше вона передбачає заміну стверджувальної форми в оригіналі на заперечну в перекладі (і навпаки). Такий підхід, на її думку, зазвичай продиктований необхідністю дотримання традиційних норм слововживання мови перекладу [13, с. 101-102].

Класичним прикладом лексико-граматичної антонімічної заміни є переклад речення “*Like, is it really illegitimate?*”. В українському варіанті — “*Мовляв, чи це взагалі легітимно?*” — прикметник із негативним префіксом “*illegitimate*” (нелегітимний) було замінено на стверджувальну форму легітимно, що є більш природним для побудови питального речення в українській мові, зберігаючи при цьому сумнів, закладений в оригіналі [67].

Іншим показовим випадком є трансформація фразеологічного звороту у реченні “*And then it remains to be seen who will eventually win the war*”. Англійська стверджувальна конструкція “*remains to be seen*” (залишається побачити) була трансформована в українську заперечну форму “*Невідомо, хто зрештою переможе...*” [67].

Також варто відзначити контекстуальний антонімічний переклад у реченні “*And they have been doing a lot of talk, but not the work*”. Фрагмент “*not the work*” (не роботу) було перекладено як “*...але мало роблять*”. Перекладач замінив заперечення іменника ствердженням дії з обмежувальним прислівником (мало), що точніше передає зміст докору щодо недостатньої активності [67].

Наступне місце у загальному рейтингу частотності (разом із дослівним та антонімічним перекладом) посідає розчленування речення. Згідно з отриманими статистичними даними, цей прийом було зафіксовано у 6 випадках, що становить 1,2% від загального обсягу вибірки.

Теоретичне обґрунтування цього прийому базується на структурно-типологічних відмінностях мов. Дослідниці К. Парнус та О. Хорош визначають розчленування як спосіб перекладу, за якого одна синтаксична структура оригіналу трансформується у дві або більше предикативних структур у мові перекладу. Авторки наголошують, що така трансформація часто призводить до перетворення простого речення вихідної мови на складне речення у цільовій мові, або ж до спрощення надмірно ускладнених синтаксичних конструкцій шляхом їх поділу [46, с. 2].

О. Петрашик акцентує увагу на меті цього процесу — досягненні адекватності перекладу. Дослідник виділяє зовнішнє членування (поділ одного речення на кілька самостійних) та внутрішнє членування (заміна простого речення складним). Серед основних причин застосування цього прийому він називає особливості граматичної будови англійського речення, специфіку смислових зв'язків у словосполученнях та жанрово-стилістичні вимоги тексту перекладу [48, с 1].

У свою чергу, А. Покулевська та Н. Рибалка підсумовують, що розчленування речення передбачає структурну перебудову: перетворення простого речення на складне або розбиття простого чи складного речення на два і більше самостійних речень. Це дозволяє полегшити сприйняття інформації та уникнути громіздкості, яка може виникнути при дослівному відтворенні англійських синтаксичних ланцюжків [51, с. 174].

Яскравим прикладом зовнішнього розчленування є переклад фрагмента: *“There should be meetings between Russian officials and American officials that set the stage for a potential meeting if there is going to be something achievable, something significantly achievable.”* В українському варіанті це довге речення було розбито на два самостійних для кращого сприйняття: *“Переговори між російськими*

офіційними особами та американськими повинні бути. Вони створюють основу для потенційної зустрічі, але лише за умови, якщо буде шанс досягти чогось суттєвого.” Такий поділ дозволив логічно виділити факт необхідності переговорів та окремо описати їхню мету [70].

Іншим випадком є розчленування складносурядного речення: “*These are people who have a sense of vision and they recognize that this is about changing the system, changing the patterns, and moving towards European standards.*” Переклад демонструє поділ на дві окремі структури: “*Це люди які мають бачення. Вони розуміють, що суть реформи у зміні системи, зміні звичок і рухові вперед до європейських стандартів.*” Заміна сурядного зв’язку (and they recognize) на нове речення (“*Вони розуміють...*”) робить акцент на усвідомленні ситуації суб’єктами дії [141].

Останні сходинки у рейтингу частотності (розділяючи їх із нейтралізацією) посідає фразеологічний еквівалент. Згідно з статистичними даними, цей прийом було зафіксовано лише у 2 випадках, що становить 0,4% від загального обсягу вибірки.

Дослідниця М. Нагорна вважає використання еквівалента найоптимальнішим методом перекладу фразеології. Вона стверджує, що цей підхід гарантує не лише точну передачу змісту, а й збереження експресивності та образності оригіналу. Водночас науковиця визнає, що кількість таких повних відповідників є незначною через відмінності у менталітеті та культурі носіїв англійської та української мов [40, с. 47].

Цю думку розвиває Т. Новікова, яка зазначає, що знайти повний фразеологічний еквівалент вдається вкрай рідко, оскільки словникові системи мов мають обмежений спільний фонд. За її словами, еквівалентність найчастіше спостерігається серед фразеологізмів, що мають спільне походження (наприклад, біблійні сюжети, антична міфологія [44, с. 204- 206].

У свою чергу, Ю. Чернищук конкретизує визначення, наголошуючи на структурно-семантичній єдності. Згідно з її трактуванням, фразеологічним еквівалентом можна вважати лише таку одиницю мови перекладу, яка базується

на тому ж самому образі, що й англійський оригінал, і повністю дублює його змістове навантаження [73, с. 33].

Влучним прикладом застосування фразеологічного еквівалента є переклад метафоричного виразу у реченні “*He played beyond his strength*”. В українському варіанті — “*Він зіграв вище своїх сил*” [67]. У цьому випадку перекладачеві вдалося знайти повний відповідник, який зберігає як лексичний склад, так і внутрішню форму фразеологізму, передаючи значення дії на межі можливостей.

Іншим зразком є відтворення усталеного звороту у реченні “*...and we have spared no effort to provide...*”. Фраза була перекладена як “*Ми не шкодували зусиль*”. Тут також спостерігається повний збіг образності та граматичної структури (дієслово + заперечення + іменник), що дозволило зберегти емфатичний характер політичної заяви про всебічну підтримку [155].

Останні позиції у частотному рейтингу використаних трансформацій (разом із фразеологічним еквівалентом) посідає нейтралізація. Згідно з статистичними даними, цей прийом було зафіксовано лише у 2 випадках, що становить 0,4% від загального обсягу вибірки.

Теоретичне визначення цього явища пов'язане зі зміною реєстру мовлення. Дослідник М. Севастюк розглядає нейтралізацію як стратегію пом'якшення комунікативного впливу. Він зазначає, що цей процес передбачає зниження інтенсивності маркерів конфронтації шляхом їх заміни на лексичні одиниці з меншим емоційно-експресивним навантаженням або ж повного вилучення таких елементів з тексту перекладу [59, с. 216].

У свою чергу, О. Волченко акцентує увагу на стилістичному аспекті, визначаючи нейтралізацію як заміну емоційно забарвленої одиниці оригіналу на її стилістично нейтральний відповідник у мові перекладу. Науковиця зауважує, що неминучим наслідком такої трансформації є певне зниження естетичної функції вихідного тексту, оскільки втрачається його колорит [152, с. 236].

Подібний підхід демонструє і К. Дзекан, яка у своїх працях з перекладознавства трактує це явище як заміну нестандартної або маркованої лексики, що характеризує оригінал, на загальноповживані, стандартні еквіваленти в

перекладі. Це дозволяє зробити текст більш нормативним, хоча й менш індивідуалізованим [99, с. 89].

Показовим прикладом стилістичної нейтралізації є переклад речення “*I don't think Putin would do something dumb like that*”. В українському варіанті — “Я не думаю, що Путін зробив би щось настільки нерозумне” [67]. Перекладач змінив розмовне, знижене слово “*dumb*” (дурне, тупе) на літературний та емоційно нейтральний прикметник “*нерозумне*”. Це дозволило адаптувати висловлювання до норм публічного мовлення, уникнувши надмірної фамільярності, притаманної оригінальній репліці.

Інший випадок нейтралізації метафоричної образності зафіксовано у реченні “*They're parroting Russian talking points...*”. У перекладі — “Вони повторюють російські наративи...” — яскраве метафоричне дієслово “*parroting*” (папугити, бездумно повторювати) було замінено на нейтральне дієслово “*повторюють*” [70]. Хоча основний зміст збережено, оцінний компонент (натяк на бездумність дій опонентів) у перекладі було нівельовано.

Замикає перелік використаних перекладацьких стратегій описовий переклад. Згідно з статистичними даними, цей прийом було зафіксовано лише в 1 випадку, що становить 0,2% від загального обсягу вибірки. Така поодинокість застосування свідчить про те, що в динамічному жанрі політичного інтерв'ю перекладач намагається уникати громіздких пояснень, вдаючись до експлікації лише у крайніх випадках, коли підібрати короткий відповідник неможливо.

М. Бондар визначає описовий переклад як лексико-граматичну трансформацію, сутність якої полягає в заміні лексичної одиниці оригіналу на словосполучення, що експлікує (розтлумачує) її значення. Завдяки цьому реципієнт отримує більш-менш повне визначення поняття засобами цільової мови [5, с. 42].

Дослідниці І. Гаврилова та О. Атанасова називають цей метод пояснювальним перекладом. Вони наголошують, що він є основним інструментом передачі безеквівалентної лексики. Процес передбачає розкриття семантики слова вихідної мови через розгорнуті словосполучення, а іноді й цілі речення, які

описують ключові ознаки явища, що стоїть за цією лексичною одиницею [10, с. 99].

Водночас Т. Новікова застерігає щодо стилістичних наслідків такої трансформації. Дослідниця зауважує, що хоча описовий переклад зазвичай дозволяє зберегти змістову адекватність тексту, він може призводити до часткових стилістичних втрат, зокрема порушення лаконічності та ритміки висловлювання [44, с. 206].

Єдиним зафіксованим прикладом використання цієї трансформації є переклад фрагмента “...*from somebody who's now very prominent in the government*”. В українському варіанті прикметник “*prominent*” (відомий, видатний, помітний) було розгорнуто в описову конструкцію: “...*від людини, яка займає зараз високу посаду*” [141; 54]. Перекладач вдався до експлікації значення, щоб конкретизувати статус особи в урядовій ієрархії, оскільки прямий переклад “*дуже видатний в уряді*” звучав би неприродно для українського політичного дискурсу.

Отже, кількісний аналіз перекладацьких рішень у політичних інтерв'ю засвідчив, що найпродуктивнішими стратегіями адаптації тексту є додавання (18,8%), модуляція (16,6%), опущення (15,6%) та граматична трансформація (15,2%), які сумарно становлять основу вибірки. Для забезпечення лаконічності, точності передачі реалій та контекстуальної ясності перекладачі також регулярно використовують компресію (7,1%), транслітерацію (6,9%), калькування та конкретизацію (по 4,3%), а також перестановку (2,8%).

Меншу частку, проте важливе значення для збереження стилістичної та образної відповідності, мають такі прийоми, як фразеологічний аналог (2,0%), генералізація (1,8%), дослівний, антонімічний переклад і розчленування речення (усі по 1,2%). Найрідше, здебільшого у виняткових випадках, застосовуються фразеологічний еквівалент і нейтралізація (по 0,4%), а також описовий переклад (0,2%), що пояснюється прагненням перекладачів до динамічності викладу та уникнення громіздких конструкцій у політичному дискурсі.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3

У третьому розділі здійснено комплексний аналіз специфіки та способів відтворення синтактико-стилістичних засобів впливу в англомовних політичних інтерв'ю при перекладі українською мовою.

З'ясовано, що переклад політичного інтерв'ю виходить за межі суто лінгвістичного перекодування і є складним актом міжкультурної комунікації. Головним завданням перекладача визначено не лише точну передачу денотативного змісту, але й збереження прагматичного потенціалу, емоційного забарвлення та маніпулятивного впливу оригіналу. Встановлено, що процес перекладу ускладнюється низкою складнощів: прагматичних (відмінність фонових знань аудиторії), культурних (специфіка реалій та традицій), лінгвістичних (структурні розбіжності мовних систем) та текстоспецифічних (авторський стиль, гра слів). Додатковими факторами складності є висока динаміка усного мовлення, елементи імпровізації політиків та насиченість тексту спеціальною термінологією і кліше.

На основі аналізу емпіричного матеріалу, що охопив 494 випадки застосування трансформацій, визначено найефективніші стратегії адаптації англомовного політичного дискурсу. Кількісний підрахунок засвідчив, що для досягнення адекватності перекладу найчастіше застосовуються чотири основні види трансформацій, які сумарно становлять основу перекладацького інструментарію. Найпоширенішим прийомом є додавання (18,8%), що зумовлено необхідністю експлікації прихованого змісту та структурними відмінностями мов, наприклад, для компенсації відсутніх в українській мові граматичних категорій. Друге місце посідає модуляція (16,6%), яка дозволяє змінювати ракурс висвітлення подій або логічні категорії задля адаптації тексту до когнітивних моделей українського реципієнта. Третьою за частотністю є трансформація опущення (15,6%), що використовується для усунення семантичної надлишковості англійської мови та надання перекладу більшої динамічності. Четверте місце займає граматична трансформація (15,2%), яка є необхідною через

належність мов до різних структурних типів і включає заміну частин мови та граматичних категорій.

Важливу роль у відтворенні політичних інтерв'ю відіграють також компресія (7,1%), яка забезпечує лаконічність викладу, та транслітерація (6,9%), що застосовується для передачі власних назв і реалій. Для точної передачі термінології та уточнення понять перекладачі вдаються до калькування (4,3%) та конкретизації (4,3%), а перестановка (2,8%) слугує для збереження логічних акцентів. Значно рідше застосовуються такі прийоми, як фразеологічний аналог (2,0%), генералізація (1,8%), дослівний та антонімічний переклад, а також розчленування речення (по 1,2%). Найменш частотними виявилися фразеологічний еквівалент і нейтралізація (по 0,4%), а також описовий переклад (0,2%), що свідчить про намагання перекладачів уникати громіздких пояснень задля збереження темпу політичного мовлення.

Підсумовуючи, аналіз показав, що при перекладі засобів впливу в політичних інтерв'ю перекладачі віддають перевагу гнучким трансформаціям, таким як додавання, модуляція та опущення, які дозволяють адаптувати текст до норм української мови та культури.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

У магістерській дисертації на матеріалі сучасних англомовних політичних інтерв'ю здійснено комплексний аналіз синтактико-стилістичних засобів впливу та специфіки їх відтворення українською мовою. За результатами проведеного дослідження зроблено такі висновки:

1. Визначено, що в сучасному мовознавстві політичне інтерв'ю трактується як складний комунікативний феномен, що виходить за межі простого обміну інформацією. Це стратегічно організована, інституційна взаємодія між журналістом і політиком, яка підпорядкована жорстким конвенційним правилам і спрямована не лише на інформування, а й на конструювання публічного іміджу політика та здійснення впливу на масову свідомість аудиторії.
2. Окреслено структурно-стилістичні особливості та функціональне призначення жанру. Встановлено, що жанр базується на трифазній моделі (вступ, ядро, завершення), яка відзначається структурною гнучкістю та адаптивністю до прагматичних цілей. Систематизовано класифікації інтерв'ю за низкою критеріїв: функціональним, технічним, структурним, а також за тональністю та платформою. Встановлено, що функціональне ядро жанру поєднує базові (інформаційну, іміджеву) та ситуативні (агітаційну, контролюючу, ритуальну) функції, що дозволяє політику конструювати публічний образ відповідно до комунікативного контексту.
3. Виявлено провідну роль синтаксичних засобів у реалізації мовленнєвого впливу, що підтверджується абсолютним домінуванням розповідних речень (96,8%), серед яких переважають стверджувальні конструкції (83,6%) для асертивної подачі інформації, та заперечні (13,2%) — для корекції наративу. Спонукальні (2,2%), питальні (0,9%) та окличні (0%) речення використовуються значно рідше як риторичні акценти. Граматична структура демонструє баланс між складнопідрядними реченнями (39,7%) для аргументації та простими (35,6%) для гасловості, із значною часткою

фрагментарних речень (11,4%), що відображають спонтанність усного мовлення.

4. Досліджено стилістичні прийоми та встановлено, що ядро персуазивного потенціалу формують епітети (20,2%), метафори (11,2%), вставні конструкції (10,9%) та синтаксичний паралелізм (8,8%), які структурують висловлювання та надають їм емоційної оцінності. Вагому роль відіграють антитеза (6,1%), анафора (5,6%), лексичний повтор (5,4%), фразеологізми (4,1%), асиндетон і гіпербола (по 3,9%). Специфічні завдання реалізуються через перелік (3,2%), евфемізми (2,4%), колоквиалізми та риторичні фігури (по 2,2%), метонімію (1,9%), градацію (1,7%), еліпсис (1,5%) та апеляцію до авторитету (1,2%). Найменш частотними (менше 1%) є епіфора, полісиндетон, іронія, літота, триколон, парцеляція та історична аналогія .
5. З'ясовано, що специфіка та складнощі перекладу англomовних політичних інтерв'ю українською мовою зумовлені необхідністю збереження прагматичного потенціалу оригіналу в умовах міжкультурної комунікації. Основними викликами для перекладача є відмінність фонових знань аудиторії (прагматичні складнощі), розбіжності в культурних кодах і традиціях (культурні складнощі), структурні відмінності мовних систем (лінгвістичні складнощі), а також висока динаміка мовлення, наявність імпровізації та специфічної політичної термінології .
6. Проаналізовано перекладацькі трансформації та визначено, що для досягнення адекватності найчастіше застосовуються додавання (18,8%) та модуляція (16,6%) для експлікації змісту та зміни ракурсу висвітлення, а також опущення (15,6%) та граматичні трансформації (15,2%) для усунення надлишковості й адаптації структури. Активно використовуються компресія (7,1%), транслітерація (6,9%), калькування і конкретизація (по 4,3%), перестановка (2,8%). Рідше застосовуються фразеологічний аналог (2,0%), генералізація (1,8%), дослівний та антонімічний переклад (по 1,2%). У виняткових випадках зафіксовано використання фразеологічного еквівалента і нейтралізації (по 0,4%) та описового перекладу (0,2%) .

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості використання виявлених закономірностей для вдосконалення стратегій перекладу політичного дискурсу. Перспективи подальших розвідок вбачаються у порівняльному аналізі засобів впливу в політичних інтерв'ю різних часових періодів або в зіставленні гендерних особливостей політичної риторики та специфіки їх відтворення у перекладі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бєлих Д. І., Ковальова Є. І. Особливості перекладу англійських фразеологічних одиниць у політичному дискурсі. *Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Серія : Актуальні проблеми розвитку українського суспільства*. 2018. № 4 (1280). С. 90–91.
2. Білоус Н. П., Дячук Л. С., Довженко І. В. Лексичні трансформації при перекладі англійських медіа текстів українською мовою. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2023. Вип. 59, т. 1. С. 174.
3. Богайчук О. С. Лексичні трансформації в перекладі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2021. Вип. 49, т. 2. С. 143- 144.
4. Бодік О. П., Рудакова Т. М. Сучасна українська літературна мова. Лексикологія. Фразеологія. Лексикографія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2011. С. 50.
5. Бондар М. В. Описовий переклад як спосіб відтворення безеквівалентної турецької лексики в українських художніх перекладах. *Science and Education a New Dimension. Philology*. 2014. Vol. II (5), Issue 28. С. 42.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. В. Т. Бусел. – Київ; Ірпінь : Перун, 2003. – 1552 с.
7. Вінтонів М. О., Вінтонів Т. М., Мала Ю. В. Синтаксичні засоби експресивізації в українському політичному дискурсі : монографія. Вінниця : Твори, 2018. С. 138.
8. Воронова М. Функції, принципи та форми політичної журналістики. *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. 2013. Вип. 3. С. 301.
9. Гаврилова І. М., Атанасова О. А. Переклад безеквівалентної лексики на матеріалі казок братів Грімм. *Закарпатські філологічні студії*. 2020. Вип. 14, т. 2. С. 99.

10. Гаврилюк О. О., Боримська О. І. Неформальне мовлення у офіційних політичних промовах. *Закарпатські філологічні студії*. 2023. Вип. 29, т. 1. С. 109.
11. Глазова О. П. Інтерв'ю: жанр журналістики та вид навчальної роботи. *Методичні діалоги*. 2013. № 9. С. 1.
12. Грищук А. Т. Структура, семантика і прагматика текстів інтерв'ю (на матеріалі сучасної англомовної преси) : магістерська дисертація. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2020. С. 37.
13. Грон Ю. Антонімічний переклад як спосіб досягнення адекватності при перекладі англомовних паремій. *Тенденції та перспективи розвитку науки і освіти в умовах глобалізації : матеріали Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф.* (31 трав. 2024 р.). Переяслав, 2024. Вип. 105. С. 101–102.
14. Гулей М. Д. Переконавання як основна стратегія політичного дискурсу. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2017. № 27, т. 1. С. 42.
15. Домаренко М. В. Специфіка використання калькування при перекладі онімів в локалізації відеогри «Dota 2». *Тези 74-ї наукової конференції професорів, викладачів, наукових працівників, аспірантів та студентів університету* (Полтава, 25 квіт. – 21 трав. 2022 р.). Полтава : Нац. ун-т ім. Юрія Кондратюка, 2022. Т. 1. С. 252.
16. Дрешпак В. М. Жанрологія журналістських творів : навчальний посібник. Дніпро : УМСФ, 2021. С. 57–58.
17. Дубик В. Невербальні та вербальні засоби комунікації в політичному дискурсі ЗМІ. *Комунікативна лінгвістика*. 2013. Вип. 18. С. 33–34.
18. Єрмоменко С. В. Компресія при перекладі з української мови на англійську. *Записки з романо-германської філології*. 2017. Вип. 2 (39). С. 23-24.
19. Інтерв'ю з посолкою США в Україні Бріджит Брінк [Відео]. *YouTube*. Канал: Голос Америки Українською. 2022. URL: https://www.youtube.com/watch?v=yT5n_jpozyU (дата звернення: 29.11.2025).

- 20.Казімова Ю. До поняття формату жанру інтерв'ю у журналістиці. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Журналістські науки.* 2018. № 896. С. 3.
- 21.Карабан В. І. Переклад англійської наукової і технічної літератури. Вінниця : Нова Книга, 2004. с. 308 - 309.
- 22.Карачун Ю., Третяк О. Англomовний політичний текст як інструмент соціальної влади. *Актуальні питання гуманітарних наук.* 2023. Вип. 61, т. 2. С. 133.
- 23.Кириченко О. А., Ступак В. Г. Антонімічний переклад як ефективний прийом контекстуального перекладу лексичних одиниць. *Наукові записки Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. Серія: Філологічні науки.* 2016. Кн. 2. С. 2-3.
- 24.Клименко І. М., Зоренко І. С. Лексичні трансформації при передачі англійської політичної термінології українською мовою. *Філологічні студії.* 2012. Вип. 8. С. 85.
- 25.Колесниченко Н., Яцишин Н. Калькування як один із важливих прийомів перекладу юридичних термінів. *Science of XXI century: development, main theories and achievements : papers of the IV Int. Sc. and Theor. Conf.* (Helsinki, June 30, 2023). Helsinki, 2023. P. 133.
- 26.Коломієць І. І. Основні лінгвостилістичні поняття і категорії (словник-довідник філолога). Умань : ВПЦ «Візаві», 2015. С. 13.
- 27.Кондратенко Н. В. Політичне інтерв'ю як вербальна репрезентація іміджу українського політика. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія.* 2018. № 32, т. 3. С. 53, 54.
- 28.Кондратенко Н. В. Типологія мовленнєвих жанрів українського політичного дискурсу. *Філологічні студії : збірник наукових праць.* 2017. Вип. 9. С. 19–21.
- 29.Кондратенко, Н. В. Типологія мовленнєвих жанрів українського політичного дискурсу // *Філологічні студії: Збірник наукових праць.* – 2017. – Вип. 9. – С. 19–21.

30. Кононенко В. Г. Лексичні трансформації в перекладі суспільно-політичних текстів арабської мови. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Серія: Філологічні науки*. 2013. № 17. С. 146.
31. Коцюбинська В. Парцеляція як явище експресивного синтаксису на матеріалі німецьких репортажів. *Науковий блог НаУ «Острозька академія»*. URL: <https://naub.oa.edu.ua/partselyatsiya-yak-yavysche-ekspresyvnoho-syntaksysu-na-materiali-nimetskyh-reportazhiv/> (дата звернення: 20.11.2025).
32. Красуля А. В., Миклашук В. П. Лексичні та граматичні трансформації у процесі перекладу художніх творів з англійської мови українською (на матеріалі трилогії Сюзанни Коллінз «Голодні ігри»). *Нова філологія*. 2020. № 80, т. 1. С. 303.
33. Капітан Н., О Макович Х. Я., Вербицька Л. О., Словник термінів і понять з риторики. Львів, 2016. С. 42, 57, 71, 97, 101.
34. Кушнір Ю. В. Психодіагностика : навчальний посібник. Донецьк : КиЦ, 2019. С. 21.
35. Лаценова А. В. Комунікаційні прийоми інтерв'ювання: принципи та професійні стандарти : кваліфікаційна робота магістра. Запоріжжя : ЗНУ, 2022. С. 10.
36. Лісіна З. Мовленнєвий жанр політичного інтерв'ю як реалізація категорії діалогічності. *Філологічні студії*. 2018. Вип. 9. С. 61–62.
37. Мазур Д. С. Англомовні тексти політичного інтерв'ю: семантичний, прагматичний та перекладацький аспекти : магістерська дисертація. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2023. С. 35.
38. Михальчук С. О. Англо-французький переклад: поняття, методологія та стратегії. *Закарпатські філологічні студії*. 2024. Вип. 33, т. 2. С. 120.
39. Нагорна М. Основні шляхи перекладу фразеологізмів українською мовою. *Наука. Освіта. Молодь : матеріали конф.* Умань : УДПУ, 2016. Ч. 2. С. 47.

40. Назаренко М. М. Труднощі перекладу текстів політичних промов. *Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія : Філологічні науки*. 2018. № 7 (321). С. 119.
41. Назаренко О. В., Заваруєва І. І. Калькування як спосіб терміноутворення лексем в сучасній науковій літературі аграрного спрямування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2023. Вип. 62, т. 1. С. 105.
42. Недайнова І. В., Славутський О. Д. Особливості використання конкретизації при перекладі англомовних новин українською мовою. *Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»*. Серія: Актуальні проблеми розвитку українського суспільства. 2015. № 13 (1185). С. 55.
43. Новікова О. Вставні та вставлені конструкції у сучасній українській мові: статус, функції. *Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету*. 2019. С. 170.
44. Новікова Т. В. Переклад фразеологізмів крізь призму теоретичних досліджень. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія: Філологічна. 2015. Вип. 52. С. 204-206.
45. Панченко О. І. Використання модуляції у перекладі художнього тексту (на матеріалі оповідання А. Конан Дойля «Скандал у Богемії»). *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2024. Т. 35 (74), № 5, ч. 1. С. 248 – 249.
46. Парнус К., Хорош О. Синтаксичні граматичні трансформації. *Всеукраїнська науково-практична on-line конференція здобувачів вищої освіти і молодих учених, присвячена Дню науки (Житомир, 2023 р.)*. Житомир : Житомирська політехніка, 2023. С. 2.
47. Педан М. Особливості перекладу власних назв в художніх творах. *Confcontact.com : матеріали наук.-практ. конф.*, 17 квіт. 2013. URL: https://confcontact.com/2013_04_17/25_Pedan.htm.

- 48.Петрашик О. В. Членування і об'єднання речень при перекладі. *Філологічні науки : матеріали конф. (Секція 6: Актуальні проблеми перекладу)*. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського. С. 1.
- 49.Петрина О. С., Іванків О. В. Особливості використання перекладацької трансформації опущення при перекладі автобіографічних творів (на матеріалі перекладу твору Мей Маск «Жінка, яка має план»). *Нова філологія*. 2022. № 87. С. 50–52.
- 50.Подвойська О. В., Дунаєва К. А. Лексичні особливості політичних інтерв'ю (на матеріалах інтерв'ю Себастьяна Курца). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2017. № 29, т. 2. С. 119.
- 51.Покулевська А. І., Рибалка Н. В. Аналіз граматичних перекладацьких трансформацій в українському перекладі новели Стефана Цвайга «Гувернантка». *Академічні студії. Серія: Гуманітарні науки*. 2022. Вип. 1. С. 174.
- 52.Полевик Д. О., Кириченко О. А. Антонімічний переклад як складова перекладацьких трансформацій. *Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства : матеріали Всеукр. наук. конф. викладачів, аспірантів, співробітників та студентів фак. інозем. філології та соц. комунікацій (Суми, 19–20 квіт. 2013 р.) / відп. за вип. В. В. Опанасюк*. Суми : СумДУ, 2013. Ч. 1. С. 3.
- 53.Полторак В. А., Тараненко І. В., Красовська О. Ю. Маркетингові дослідження : навчальний посібник. 3-тє вид., перероб. та допов. Київ : Центр учбової літератури, 2014. С. 95–96.
- 54.Прайм-Тайм: Джеффри Пайєтт. Інтерв'ю [Відео]. *YouTube*. Канал: Голос Америки Українською. 2016. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=JoMA8Dh1GC8> (дата звернення: 29.11.2025).
- 55.Президент Трамп спілкується з журналістами перед вильотом з Білого Дому [Відео]. *YouTube*. Канал: Голос Америки Українською. 2025. URL:

- <https://www.youtube.com/watch?v=xQwNS8bAx6M> (дата звернення: 29.11.2025).
56. Приблуда Л. М. Перифраза як об'єкт лінгвістичного дослідження. *Вітчизняна наука на зламі епох: проблеми та перспективи розвитку : матеріали Всеукр. наук.-практ. інтернет-конф. : зб. наук. праць.* Переяслав-Хмельницький, 2019. Вип. 50. С. 3.
57. Раєвська І. В., Коваленко О. В. Особливості та способи передачі під час перекладу фразеологізмів англійської мови українською (на матеріалі роману А. Майклідіса). *Слобожанський науковий вісник. Серія: Філологія.* 2023. Вип. 4. С. 40.
58. Риторичне звертання (апострофа).
<https://www.google.com/search?q=UkrClassic.com.ua>. URL:
<https://ukrclassic.com.ua/ritorichne-zvertannya> (Дата звернення: 01.11.2025).
59. Севастюк М. І. Стратегія нейтралізації в англійсько-українському перекладі конфронтаційних політичних текстів. *Закарпатські філологічні студії.* 2023. Вип. 29, т. 2. С. 216.
60. Серажим К. С. Інтерв'ю з політиком як типовий жанр актуалізації сучасного політичного дискурсу. *Електронна бібліотека Інституту журналістики.* 2004. URL:
<http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1606> (дата звернення: 29.10.2025).
61. Сизоненко Н. М., Дедушно А. В., Мокляк О. І. Стратегія самопрезентації і тактики її реалізації (на матеріалі інтерв'ю з Уповноваженим із захисту державної мови). *Вісник науки та освіти.* 2025. № 6 (36). С. 597.
62. Симоніна Н. Класифікація сучасного телевізійного інтерв'ю. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації.* 2012. Вип. 27. С. 182–183.
63. Синтаксис української мови : хрестоматія. Ч. 2 / упоряд. А. Мойсієнко, В. Чумак, С. Шевель. Київ : ВПЦ «Київський університет», 2019. С. 12.

64. Соціологія : навчальний посібник / О. Ю. Клименко [та ін.]. Київ : ДУІКТ, 2019. С. 15.
65. Спірідонова А. С., Панасюк Ю. В. Лексико-семантичні особливості колоквіалізмів у сучасній британській пресі. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. Т. 31 (70), № 1, ч. 2. С. 200.
66. Станіслав О. Проблема парцеляції у сучасній лінгвістичній науці. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*. 2012. Вип. 105 (1). С. 378.
67. «США – єдині, хто може дати відсіч Путіну» – конгресвумен Спарц про перспективу тривалого миру [Відео]. *YouTube*. Канал: Голос Америки Українською. 2025. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=qLAmZtP2ehQ> (дата звернення: 29.11.2025).
68. Тарасюк А. М., Пилипенко І. О. Перестановка та заміна як основні граматико-синтаксичні трансформації при перекладі художніх прозових творів з англійської на українську мову. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2022. Т. 33 (72), № 6, ч. 1. С. 267.
69. Терехова Д. І. Епітети в англomовному політичному інтерв'ю: структурний та функціональний аспекти. *Молодий вчений*. 2014. № 1 (03). С. 491.
70. «У наступні 3-6 місяців буде великий тиск на Україну» – конгресмен Віндман про перемовини [Відео]. *YouTube*. Канал: Голос Америки Українською. 2025. URL: https://www.youtube.com/watch?v=62V0vTmbqGE&list=PLzizqOCZj_Wou9d7l05asYAFZX6b7Su-ij&index=8 (дата звернення: 29.11.2025).
71. Функціонувати. *Горox* — українські словники. URL: <https://goroh.pp.ua/Етимологія/функціонувати> (дата звернення: 26.10.2025).
72. Черевко І. В., Корнет А. А. Граматичні трансформації при перекладі англomовних науково-технічних текстів українською мовою. *Закарпатські філологічні студії*. 2024. Вип. 35, т. 1. С. 198–199).

- 73.Чернищук Ю. І. Фразеологізм у сучасному мовленнєвому просторі. *Актуальні питання інтернаціоналізації вищої освіти в Україні: лінгвістичний, правовий та психолого-педагогічний аспекти : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. онлайн-конф. (23–24 берез. 2023 р.)*. Біла Церква : БНАУ, 2023. С. 33.
- 74.Чудаєва М. О. Прагмалінгвістичний аналіз сучасного американського політичного інтерв'ю : кваліфікаційна робота магістра. Запоріжжя : ЗНУ, 2020. С. 23.
- 75.Шишко А. В., Луканська Г. А. Граматичні трансформації в художньому перекладі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2019. Вип. 43, т. 4. С. 126.
- 76.Aarts B. *English Syntax and Argumentation*. 4th ed. Basingstoke : Palgrave Macmillan, 2013. P. 58–61.
- 77.Abrams M. H., Harpham G. G. *A Glossary of Literary Terms*. 10th ed. Boston : Wadsworth, 2012. P. 132, 166, 167.
- 78.Absalomov N. H. Usage of enumeration and parallel construction in English texts. *Zamonaviy tilshunoslik va tarjimashunoslikning dolzarb muammolari : xalqaro ilmiy-amaliy anjuman*. 2025. P. 93.
- 79.Ahmad R. S., Barzani S. H. H., Meena R. S., Ali H. F. Common Problems in Translation of Political Texts: The Case of English and Kurdish Languages. *Canadian Journal of Language and Literature Studies*. 2021. Vol. 1, no. 2. P. 14.
- 80.Al-Ameedi R. Aspects of Political Language and Parallelism. *Journal of Education and Practice*. 2018. Vol. 9, No. 11. P. 185.
- 81.Al-Sohbani Y. A., Muthanna A. Translation by Omission and Translation by Addition In English-Arabic Translation with Reference to Consumer-oriented Texts. *Journal of Al-Andalus University for Humanities and Social Sciences*. 2021. Vol. 8, no. 5. P.1-2.
- 82.Albakri A., Teimi C. Problematic of Translating Political Discourse in Media: Barack Obama's Speech as a Case Study. *Arabic Journal for Translation*

- Studies*. 2024. Vol. 3, no. 9. P. 132–149. URL: <https://www.democraticac.de/?p=100737> (дата звернення: 29.11.2025).
83. Andersen S. Sentence Types and Functions. San José : San José State University Writing Center, 2014. P. 2.
84. Ayalon E. On Historical Analogies. *Medium*. URL: <https://medium.com/@ella.ayalon/on-historical-analogies-3f253e52bfbcb> (дата звернення: 29.11.2025).
85. Baldick C. *The Oxford Dictionary of Literary Terms*. 4th ed. Oxford : Oxford University Press, 2015. P. 21, 40, 44, 77, 218, 237.
86. Battersby M. Appeals to Authority: Sources and Experts. *ResearchGate*. URL: https://www.researchgate.net/publication/353213337_Appeal_to_Authority_Sources_and_Experts_docx (дата звернення: 29.11.2025).
87. Baym G. Political Media as Discursive Modes: A Comparative Analysis of Interviews with Ron Paul from Meet the Press, Tonight, The Daily Show, and Hannity. *International Journal of Communication*. 2013. Vol. 7. P. 3.
88. Biber D., Conrad S., Leech G. *Longman Student Grammar of Spoken and Written English*. Harlow : Longman, 2002. P. 249–255, 440.
89. Boiko Ya. Pragmatics of expressive syntax of texts of English political discourse as a problem of translation. *Scientific Collection : with the Proc. of the 10th Int. Sci. and Pract. Conf. «Theory and Practice of Science: Key Aspects»*. Rome : Dana, 2024. No. 49 (217). P. 118.
90. Brehe S. *Brehe's Grammar Anatomy*. Dahlonega : University of North Georgia Press, 2015. P. 117–120.
91. Burton-Roberts N. *Analysing Sentences: An Introduction to English Syntax*. 4th ed. London : Routledge, 2016. P. 171.
92. Carnie A. *Syntax: A Generative Introduction*. 2nd ed. Oxford : Blackwell Publishing, 2007. P. 4–5.
93. Carter R., McCarthy M. *Cambridge Grammar of English: A Comprehensive Guide*. Cambridge : Cambridge University Press, 2006. P. 486- 489, 492, 556–558.

94. Chetaikina V. V. The Role of Euphemisms in Political Discourse. *Закарпатські філологічні студії*. 2023. Вип. 31. С. 92.
95. Clauses (Types of Clauses: Main & Subordinate Clauses) / M. Sihombing [et al.]. *Journal of English Language Teaching and Learning*. 2024. Vol. 13, No. 2. P. 118.
96. Coreference and lexical repetition: mechanisms of discourse integration / K. Ledoux [et al.]. *Memory & Cognition*. 2007. Vol. 35, No. 4. P. 801–815.
97. Cuddon J. A. *A Dictionary of Literary Terms and Literary Theory*. 5th ed. Chichester : Wiley-Blackwell, 2013. P. 248.
98. Dayton E., Rodier K. *Critical Thinking, Logic, and Argument: An Introduction*. Athabasca : Remix, 2024. P. 197–198.
99. Dziekan K. Neutralisation of Non-Standard Language in Literary Translation and Its Influence on the Character's Image: a Cognitive Perspective. *Academic Journal of Modern Philology*. 2024. Vol. 22. P. 89.
100. Eidenmuller M. E. Rhetorical Figures in Sound: Climax. *American Rhetoric*. URL: <https://www.americanrhetoric.com/figures/climax.htm> (дата звернення: 29.11.2025).
101. Ekström M. Politicians Interviewed on Television News. *Discourse & Society*. 2001. Vol. 12, No. 5. P. 563.
102. Fahnestock J. *Rhetorical Style: The Uses of Language in Persuasion*. New York : Oxford University Press, 2011. P. 102.
103. Fahnestock J. *Rhetorical Style: The Uses of Language in Persuasion*. Oxford : Oxford University Press, 2011. P. 139, 247.
104. Farnsworth W. *Farnsworth's Classical English Rhetoric*. Boston : David R. Godine, 2011. P. 141, 161, 170.
105. Four Types Of Sentences In English. *College of English Language*. 2025. URL: <https://www.englishcollege.com/post/what-are-4-types-sentences> (дата звернення: 9.10.2025).

106. Ghilani D., Luminet O., Erb H.-P. et al. Looking forward to the past: An interdisciplinary discussion on the use of historical analogies and their effects. *Memory Studies*. 2017. Vol. 10, no. 3. P. 278.
107. Griffiths P. *An Introduction to English Semantics and Pragmatics*. Edinburgh : Edinburgh University Press, 2006. P. 126–127.
108. Halliday M. A. K., Matthiessen C. M. I. M. *Halliday's Introduction to Functional Grammar*. 4th ed. London : Routledge, 2014. P. 24.
109. Huddleston R., Pullum G. K. *The Cambridge Grammar of the English Language*. Cambridge : Cambridge University Press , 2002. P. 4.
110. Hui A. *A Theory of the Aphorism: From Confucius to Twitter*. Princeton : Princeton University Press, 2019. P. 4.
111. Hyland K. Stance and engagement: A model of interaction in academic discourse. *Discourse Studies*. 2005. Vol. 7, No. 2. P. 174–179.
112. Iacovoni A. Translation by omission. *Alessio Iacovoni on Interpreting and Translating* : [blog]. 01.02.2009. URL: <https://iacovoni.wordpress.com/2009/02/01/translation-by-omission/> (дата звернення: 9.11.2025).
113. Ilie C. Questioning the questionable: Arguments and counter-arguments in political accountability interviews. *Argumentation across Communities of Practice: Multi-disciplinary perspectives* / ed. by C. Ilie, G. Garzone. Amsterdam : John Benjamins, 2017. P. 81.
114. Irizar Santander A. A. Turn-taking markers in political television interviews : thesis for the degree of Licenciada en Lengua y Literatura Inglesa. Santiago : Universidad de Chile, 2014. P. 25.
115. Jong Y. O., Jung C. K. The Development of Interview Techniques in Language Studies: Facilitating the Researchers' Views on Interactive Encounters. *English Language Teaching*. 2015. Vol. 8, No. 7. P. 30.
116. Kar S. Anaphora Vs Epiphora (Literary Devices): Significance and Differences. *Medium*. 2022. URL:

- <https://medium.com/@swagatikakar3110/anaphora-vs-epiphora-literary-devices-significance-and-differences-c7540f9dbdf9> (дата звернення: 14.11.2025).
117. Karp M. Extension of the sentence model in A Farewell to Arms by Ernest Hemingway: lexical and semantic aspects. *Philological Sciences*. Riga : Baltija Publishing, 2022. P. 624.
118. Kaufmann M. Who controls who (or what). *Proceedings of the Linguistic Society of America*. 2019. Vol. 4, No. 1. P. 636.
119. Kemertelidze N., Manjavidze T. Stylistic Repetition, Its Peculiarities and Types in Modern English. *European Scientific Journal*. 2013. Vol. 9, No. 19. P. 2–3.
120. Koçak A. An Analysis of Recognition of Compound Complex Sentences for Fossilized Errors in Teaching Writing. *International Journal of Curriculum and Instruction*. 2019. Vol. 11, No. 1. P. 258–259.
121. Korotun A. Compression as a translation technique. *Перший крок у науку : матеріали VIII студент. конф.* (Суми, 11 груд. 2016 р.). Суми : СумДУ, 2016. С. 309-310.
122. Korta K., Perry J. Pragmatics. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* / ed. by E. N. Zalta. Winter 2019 Edition. URL: <https://plato.stanford.edu/entries/pragmatics/> (дата звернення: 9.10.2025).
123. Kövecses Z. *Metaphor: A Practical Introduction*. 2nd ed. Oxford : Oxford University Press, 2010. P. 143–144.
124. Kövecses Z. *Metaphor: A Practical Introduction*. 2nd ed. Oxford : Oxford University Press, 2010. P. 4–6.
125. Kundu S., Paul S., Pal S. A Deep Learning Based Approach to Transliteration. *Proceedings of the Seventh Named Entities Workshop* (Melbourne, July 20, 2018). Melbourne : Association for Computational Linguistics, 2018. P. 79.
126. Language In Political Discourse: A Pragmatic Study Of Presupposition And Politeness In The Inaugural Speech Of President Donald Trump / S. Balogun [et al.]. *Bulletin of Advanced English Studies*. 2018. Vol. 1, No. 1. P. 65.

127. Lljunji V. Antithesis as a Powerful Linguistic Tool of Persuasion in Political Speeches in Kosovo. *On-line Journal Modelling the New Europe*. 2023. No. 43. P. 123, 131.
128. Luo Y. “Facing the virus” anaphora in political speech: a faircloughian analysis of president Xi Jinping’s address to United Nations general assembly. *Linguistics and Culture Review*. 2021. Vol. 5, S1. P. 1043.
129. Molina L., Hurtado Albir A. Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*. 2002. Vol. 47, no. 4. P. 498–512.
130. Muslah A. F., Abbas N. F. Negation in American Discourse: A Socio-Cognitive Study. *Res Militaris*. 2022. Vol. 12, No. 2. P. 16–19.
131. Nordquist R. Definition and Examples of Epiphora in Rhetoric. *ThoughtCo*. 2025. URL: <https://www.thoughtco.com/epiphora-rhetoric-term-1690663> (дата звернення: 15.11.2025).
132. Nordquist R. Ellipsis: Definition and Examples in Grammar. *ThoughtCo*. 2019. URL: <https://www.thoughtco.com/ellipsis-grammar-and-rhetoric-1690640> (дата звернення: 29.11.2025).
133. Nordquist R. Enumeratio (Enumeration). *ThoughtCo*. 2021. URL: <https://www.thoughtco.com/what-is-enumeratio-or-enumeration-1690603> (дата звернення: 25.11.2025).
134. Nordquist R. Tricolon Definition and Examples. *ThoughtCo*. 2025. URL: <https://www.thoughtco.com/tricolon-rhetoric-1692565> (дата звернення: 15.11.2025).
135. Nordquist R. What Is a Rhetorical Climax? *ThoughtCo*. 2019. URL: <https://www.thoughtco.com/what-is-climax-rhetoric-1689853> (дата звернення: 29.11.2025).
136. Onyshchak H., Nykytchenko K., Popovych Ye. The linguo-pragmatic aspect of translating political media discourse. *Сучасні дослідження з іноземної філології*. Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2024. Вип. 2. С. 99–101.

137. Pankaew N., Buakaw S. Conversation Closing Dynamics in Thai News Interviews: Strategies and Challenges. *Journal of Mekong Societies*. 2025. Vol. 21, No. 1. P. 101, 116.
138. Pieniążek-Niemczuk E. On the linguistic features of American political discourse. *Studia Anglica Resoviensia*. 2016. Vol. 13. P. 69.
139. Polishchuk L. P., Dub D. R. Challenges and strategies in political translation – navigating cultural differences and linguistic complexity. *Science and Society: Modern trends in a changing world : proceedings of V International Scientific and Practical Conference* (Vienna, Austria, 15 April 2024). Vienna, 2024. P. 376–377.
140. Portner P. Imperatives. *The Cambridge Handbook of Formal Semantics* / ed. by M. Aloni, P. Dekker. Cambridge : Cambridge University Press, 2016. P. 1.
141. Prime Time – Interview with U.S. Ambassador to Ukraine – Geoffrey Pyatt (ENG) [Video]. *YouTube*. Channel: Myroslava Gongadze. 10.12.2015. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=NNH0ZRZeGGw> (дата звернення: 29.11.2025).
142. Rett J. Exclamatives, degrees and speech acts. *Linguistics and Philosophy*. 2011. Vol. 34, No. 5. P. 1.
143. Riecher V. Literal translation: a study with several translation techniques to get a good translation result // *Applied Translation*. – 2019. – Vol. 13, No. 2. – P. 33.
144. Sentence Types. *Del Mar College*. URL: <https://www.delmar.edu/offices/swc/grammar-and-punctuation/sentence-types.html> (дата звернення: 29.11.2025).
145. Shovel M. Litotes: the most common rhetorical device you've never heard of. *The Guardian*. 2015. URL: <https://www.theguardian.com/media/mind-your-language/2015/mar/26/litotes-the-most-common-rhetorical-device-youve-never-heard-of> (дата звернення: 15.11.2025).

146. Simpson P. *Stylistics: A Resource Book for Students*. London : Routledge, 2004. P. 41–43.
147. The Power Of Imperative Sentences In Writing: A Complete Guide. *Beyond Dictionary*. URL: <https://www.beyonddictionary.com/blogdetails/the-power-of-imperative-sentences-in-writing-a-complete-guide> (дата звернення: 29.10.2025).
148. Tiedemann J., Nabende P. Translating Transliterations. *International Journal of Computing and ICT Research*. 2009. Vol. 3, no. 1. P. 1.
149. Tkachyk O. V., Sodel A. S. Language compression: types and levels of its implementation. Role in the formation of neologisms. Problems of translation. *Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»*. Серія: Філологія. Педагогіка. 2015. Вип. 5. С. 81.
150. Villers D. Introduction: the birth and propagation of phraseological units. *Lexis*. 2024. № 24. URL: <https://journals.openedition.org/lexis/8688> (дата звернення: 9.11.2025).
151. VOA Interview: US Ambassador to Ukraine Brink [Video]. *YouTube*. Channel: Voice of America. 2022. URL: https://www.youtube.com/watch?v=_2iKcRKLPKc (дата звернення: 29.11.2025).
152. Volchenko O. M. Translation transformation classification from the perspective of teaching future translators. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Філологія. 2024. № 65. С. 236.
153. Vuković M. The Rhetorical Structure of Political Interview Openings. *Journal of Linguistic Studies*. 2010. Vol. 3, No. 2. P. 71–75.
154. Wales K. *A Dictionary of Stylistics*. 3rd ed. London : Routledge, 2011. P. 20, 141, 203, 301–302.
155. White House Q&A: US policy evolves with threats against Ukraine [Video]. *YouTube*. Channel: Voice of America. 2024. URL: https://www.youtube.com/watch?v=dVZUP_6jSVc (дата звернення: 29.11.2025).

156. Yousefinejad E. Municipal Climate Change Governance: A Pathway to Resilience-Building and Vulnerability-Reduction a Case Study of Kingston, Ontario : PhD thesis. Kingston : Queen's University, 2023. P. 43.
157. Zhang J., Spirling A., Danescu-Niculescu-Mizil C. Asking too much? The rhetorical role of questions in political discourse. *Proceedings of the 2017 Conference on Empirical Methods in Natural Language Processing*. Copenhagen : Association for Computational Linguistics, 2017. P. 1558.
158. Zimmer J. Tricolon: One of the most powerful rhetorical devices. *Manner of Speaking*. 2015. URL: <https://mannerofspeaking.org/2015/03/16/rhetorical-devices-tricolon/> (дата звернення: 12.11.2025).

ДОДАТКИ

ДОДАТОК А

**ПЕРЕЛІК РЕПЛІК З АНГЛОМОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ІНТЕРВ'Ю ТА
АНАЛІЗ ВЖИТИХ В НИХ СИНТАКТИКО СТИЛІСТИЧНИХ
ЗАСОБІВ ТА СПОСОБІВ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ**

№	Текст оригіналу	Текст перекладу	Стилістичні засоби в тексті оригіналу	Тип речень в тексті оригіналу	Перекладацькі трансформації
1.	We are looking for peace. We are not looking for someone who will take a position of strength and then will not make peace because he will feel bold, and that is what we saw today. I'm looking for peace. We do not want to enter a ten-year war. We want peace [55].	Ми шукаємо миру. Ми не шукаємо когось, хто буде діяти з позиції сили, а потім не укладатиме мир, тому що почуватиметься сміливо і все те, що ми сьогодні бачили, я шукаю миру, ми не хочемо вступати в десятирічну війну, ми хочемо миру [55].	Лексичний повтор, синтаксичний паралелізм, оцінний епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 3, Declarative (negative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 4, Compound-Complex – 1.	Модуляція (<i>to take a position of strength ma to make peace – діяти з позиції сили та укладатиме мир</i>), Додавання (<i>все те</i>)
2.	He has no cards. If we sign a deal, he gets all the cards [55].	В нього немає карт. Якщо ми підпишемо угоду, він отримує всі карти [55].	Лексичний повтор, метафора, епіфора	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1, Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Дослівний переклад

3.	He wants what I do not want. He wants to fight fight fight [55].	Він хоче того, чого не хочу я. Він хоче боротись, боротись, боротись.	Лексичний повтор, Анафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.	Грамматична трансформація (<i>what I do not want – того, чого не хочу я</i>)
4.	If we do nothing, he will have to make peace, but he has a very weak set of cards. If we signed this deal, he would be dealing with a very strong set of cards [55].	Якщо ми нічого не зробимо, йому доведеться укласти мир, але в нього є дуже слабкий набір карт. Якби ми підписали цю угоду, він мав би справу з дуже сильним набором карт [55].	Синтаксичний паралелізм, епіфора, антитеза, оцінний позитивний та негативний епітети	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1, Complex – 1.	Грамматична трансформація (<i>he would be dealing with – він мав би справу з</i>)
5.	Some people say, “What business do you have with Ukrainian Russian soldiers?” I have business with everyone [55].	Хтось каже, яке вам діло до українських російських солдатів? Мені є діло до всіх [55].	Риторичне питання, оцінні епітети	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. (Містить вбудовану пряму мову Interrogative – 1.) За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.	Фразеологічний аналог
6.	He wants to fight. We want	Він хоче боротись. Ми шукаємо миру	Антитеза, синтаксичний	За метою висловлювання: Declarative	Модуляція (<i>want –</i>

	peace [55].	[55].	паралелізм	(affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	шукаємо)
7.	He suddenly became a big player [55].	Він раптом став великим гравцем [55].	Метафора, оцінний епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Дослівний переклад
8.	He is currently losing hundreds of thousands of soldiers [55].	Він зараз втрачає сотні тисяч солдатів [55].	Гіпербола	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Дослівний переклад
9.	He played beyond his strength [55].	Він зіграв вище своїх сил [55].	Метафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Фразеологічний еквівалент
10.	I don't trust or distrust anyone [55].	Я не довіряю і не не довіряю нікому [55].	Антитеза	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Грамматична трансформація Калькування (<i>distrust – не не довіряю</i>)
11.	President Trump usually strikes back [67].	Президент Трамп зазвичай завдає удару у відповідь [67].	Метафора (словесний конфлікт як фізична дія)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Конкретизація Додавання (<i>strikes back – завдає удару у відповідь</i>) Транслітерація (Трамп)

12.	If you want to go in a straight hand-to-hand combat with him, you better be ready [67].	Якщо ви хочете вступити з ним у прямий бій, вам краще бути готовим [67].	Метафора (політика як фізичний бій), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>hand-to-hand</i>)
13.	But you're going to be paying the price because he will start telling the truth [67].	За це рішення доведеться заплатити, бо він буде говорити правду [67].	Метафора (наслідки як фінансові витрати)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>За це рішення</i>), Грамматична трансформація (<i>доведеться заплатити – you're going to be paying</i>), Компресія (<i>will start telling – буде говорити</i>)
14.	And then it remains to be seen who will eventually win the war. But you know, you don't win every battle [67].	Невідомо, хто зрештою переможе у цій війні. Неможливо виграти кожну битву [67].	Фразеологізм, лексичний повтор, антитеза, вставні конструкції	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.	Антонімічний переклад (<i>remains to be seen – невідомо</i>) Опущення (<i>And then, But you know</i>) Додавання (<i>цій</i>) Грамматична трансформація (<i>you don't win – неможливо виграти</i>)

15.	But Trump is not Biden [67].	Але Трамп не Байден [67].	Антитеза	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Дослівний переклад Транслітерація (Трамп, Байден)
16.	Let's be realistic [67].	Давайте будемо реалістами [67].	Риторичне звернення, оцінний епітет	За метою висловлювання: Imperative – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Грамматична трансформація (<i>realistic – реалістами</i>)
17.	I don't think Putin would do something dumb like that [67].	Я не думаю, що Путін зробив би щось настільки нерозумне [67].	Колоквіалізм (розмовна лексика), оцінний епітет (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>настільки</i>), нейтралізація (<i>dumb – нерозумне</i>) Опущення (<i>like that</i>) Транслітерація (<i>Путін</i>)
18.	I mean, listen, no one cares about statements. You know, people care about weapons and what's done behind the scenes [67].	Нікого не цікавлять заяви [67].	Колоквіалізм, гіпербола, риторичне звернення, вставні конструкції Антитеза, синтаксичний	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1, Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Опущення (<i>I mean, listen ...people care about weapons and what's done behind the scenes.</i>) Грамматична трансформація (<i>no one cares – Нікого не цікавлять</i>)

			паралелізм		
19.	The United States is really the only country right now that can push back on Putin [67].	Зараз Сполучені Штати дійсно єдина країна, яка може дати відсіч Путіну [67].	Гіпербола, оцінний епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Перестановка (<i>right now – зараз</i>) Фразеологічний аналог (<i>push back – дати відсіч</i>) Транслітерація (Путін)
20.	What they've done without much help. I'll be honest with you. Without help from their own government [67].	Вони зробили це без особливої допомоги. Я буду чесною з вами, - без допомоги з боку власного уряду [67].	Колоквіалізм, лексичний повтор, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2, Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Subordinate Clauses standing alone) – 1, Simple – 1, Fragment (Missing Verbs) – 1.	Модуляція (<i>much help – особливої допомоги</i>) Додавання (з боку)
21.	Very weak leaders in United States, very weak leaders in Europe [67].	За часів дуже слабкого лідерства в Сполучених Штатах та в Європі [67].	Анафора, оцінний епітет (негативний), еліпсис, асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Додавання (за часів) Грамматична трансформація Генералізація (<i>leaders – лідерства</i>)

22.	And I think future generations of Ukrainians will appreciate that, even if the current government is not [67].	І я думаю, що майбутні покоління українців це оцінять, навіть якщо нинішня українська влада цього не оцінює належним чином [67].	Антитеза, описові епітети, еліпсис, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (українська, належним чином, цього)
23.	We're an important player in foreign politics, and I think we're more players around the world, you know [67].	Ми є важливим гравцем у зовнішній політиці та у світі [67].	Метафора, лексичний повтор, риторичне звернення, оцінний епітет (позитивний), описовий епітет, вставна конструкція.	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Опущення (<i>and I think we're more players</i>)
24.	I think they've been really passing the buck too much on the United States [67].	Я думаю, що вони справді занадто багато звалили на Сполучені Штати [67].	Фразеологізм, метафора, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Фразеологічний аналог (<i>passing the buck too much – занадто багато звалили</i>)
25.	And they have	Поки вони	Колоквіа	За метою	Граматична

	stupid policies, appeasing Russia on gas or oil [67].	будуть проводити дурну політику умиротворення Росії - у сфері газу чи нафти [67].	лізм, конкретизація, оцінний епітет (негативний)	висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	трансформація (And they have – Поки вони будуть проводити)
26.	But some of them are playing politics and doing a lot of messaging [67].	А інші грають у політику та лише надсилають повідомлення [67].	Метафора, колоквиалізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Калькування (<i>playing politics – грають у політику</i>) Додавання (<i>лише</i>)
27.	You know, no one cares about the U.N. resolutions [67].	Резолюції ООН нікого не цікавлять [67].	Гіпербола, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Граматична трансформація (<i>зміна порядку слів</i>), Опущення
28.	Give me a break [67].	Я вас благаю [67].	Колоквиалізм	За метою висловлювання: Imperative – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Фразеологічний аналог
29.	Russia understands the language of weapons and power. That's the only language they do [67].	Росіяни розуміють мову зброї і сили, це єдина мова, яку вони розуміють [67].	Метафора, гіпербола, еліпсис	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Граматична трансформація (<i>Russia – Росіяни</i>) Додавання (<i>яку вони розуміють</i>)
30.	So we have a	Він агітував,	Лексичний	За метою	Опущення

	mandate, and he was campaigning to stop that war. He was campaigning not to further escalate the situation [67].	щоб зупинити цю війну, він агітував, щоб не загострювати ситуацію [67].	й повтор, анафора, синтаксичний паралелізм	висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Compound – 1, Simple – 1.	(<i>So we have a mandate, and</i>)
31.	Like, is it really illegitimate? [67].	Мовляв, чи це взагалі легітимно? [67].	Риторичне запитання, оцінний епітет (негативний), вставне слово	За метою висловлювання: Interrogative – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Антонімічний переклад (<i>illegitimate</i> → <i>легітимно</i>) Модуляція (<i>really</i> – <i>взагалі</i>) Модуляція (<i>like</i> → <i>мовляв</i>)
32.	And Ukraine kind of, instead of creating some temporarily maybe, you know, war cabinet and temporarily government and empowering parliament, it's really by Ukrainian constitution should have powers during the war times, really try to concentrate even more	А Україна замість того, щоб створювати якийсь, тимчасовий воєнний кабінет міністрів та тимчасовий уряд і наділяти повноваженнями парламент, який за українською конституцією має мати повноваження під час війни, - натомість намагається зосередити іще більше влади в	Антитеза, описові епітети, вставні конструкції, полісиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex (ускладнене багатьма фразами, але має одну головну основу "Ukraine... try").	Калькування (<i>war cabinet</i> → <i>воєнний кабінет</i>) Додавання (<i>якийсь, в руках. натомість</i>) Опущення (<i>maybe, you know</i>)

	power in the presidential office [67].	руках офісу президента [67].			
33.	But we are where we are [67].	Але ми там, де ми є [67].	Фразеологізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Дослівний переклад
34.	That election will decide the future of the country [67].	Саме вибори будуть вирішувати майбутнє країни [67].	Персоніфікація	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>same</i>)
35.	President Trump will always act in the interests of United States. The same President Zelenskyy, who should fight for interests of his country. Putin will fight for his own interests [67].	Президент Трамп завжди діятиме в інтересах Сполучених Штатів. Те саме стосується президента Зеленського, який має боротися за інтереси своєї країни. А Путін боротиметься за власні інтереси [67].	Синтаксичний паралелізм, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 3. За граматичною будовою: Simple – 2, Fragment (Missing Verbs) – 1.	Додавання (<i>Te same стосується</i>) Транслітерація (<i>Трамп, Зеленський, Путін</i>)
36.	That's the reality of life,	Це реалії життя, політики та	Градація, асиндето	За метою висловлювання:	Грамматична трансформація

	politics and politicians [67].	політиків [67].	н	Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	я (однина reality – множина реалії)
37.	But President Trump tried to resolve the situation, and to resolve it, he has to talk to both of these leaders [67].	Але президент Трамп намагається вирішити цю ситуацію, і щоб вирішити її, він повинен поговорити з обома цими лідерами [67].	Лексичний повтор	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound – 1.	Грамматична трансформація (зміна часу) Транслітерація (Трамп)
38.	And I think these leaders need to be, you know, a little bit more professional from Ukrainian side and not make this public drama, which not helping Ukraine at all [67].	А українські лідери повинні бути трохи більш професійними і не створювати цю публічну драму яка зовсім не допомагає Україні [67].	Літота, евфемізм, оцінний епітет, описовий епітет, вставні конструкції,	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Конкретизація (<i>these leaders – українські лідери</i>) Опущення (<i>I think, you know</i>)
39.	And then, you know, under Trump, he kind of didn't move because Trump told him, "Not under my watch," and he started advancing [67].	Він зупинився за першої каденції Трампа, бо той сказав йому - “ні, поки я на варті” [67].	Фразеологізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. (Містить вбудовану пряму мову) За граматичною будовою: Compound-Complex – 1. .	Додавання (ні) Фразеологічний аналог (<i>поки я на варті</i>) Опущення (<i>and he started advancing, you know,</i>

					<i>kind of)</i> Конкретизація (за першої каденції) Антонімічний переклад (<i>didn't move - зупинився</i>) Транслітерація (<i>Трамн</i>)
40.	Russia is going to invade. He was talking about shish kebabs and how this is [67].	Росія готує вторгнення. А він говорив про якісь шашлики [67].	Антитеза, іронія, парцеляція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Модуляція (<i>is going to invade – готує вторгнення</i>) Додавання (<i>якісь</i>) Опущення (<i>and how this is.</i>)
41.	I'm like, "Are you kidding me?" [67].	Це було типу "Ти, що жартуєш?" [67].	Риторичне запитання, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. (Містить вбудовану пряму мову: Interrogative – 1). За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>що</i>) Граматична трансформація (<i>Це було – I'm</i>)
42.	When I came a few weeks before the war started, and we tried to	Я приїхала за кілька тижнів до початку повномасштабного вторгнення,	Колоквіалізм, лексичний повтор	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. (Містить	Конкретизація (<i>українського президента, повномасшта</i>)

	convince the president and say, "Hey, you need to get ready for this war." [67].	ми намагалися переконати українського президента і сказали: «Гей, тобі потрібно підготуватися до війни» [67].		вбудовану пряму мову: Imperative – 1). За граматичною будовою: Fragment (Subordinate Clauses standing alone) – 1.	<i>бного вторгнення)</i> Транслітерація (<i>hey</i> → <i>гей</i>) Опущення (<i>this</i>) Модуляція (<i>before the war started – до початку... вторгнення)</i>)
43.	And I mean, thank God he had the militaries that were thinking differently in spite what he was trying to do [67].	Хвала Богу, що у нього були військові, які думали інакше, незважаючи на те, що він намагався зробити [67].	Антитеза, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. З окличним маркером “thank God”. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>And I mean</i>)
44.	We need to think about it, how they can be strong, have strong military, strong weapon production, strong economy [67].	Україні потрібно замислитись, як стати сильними. Як мати сильну армію, сильне виробництво зброї, сильну економіку[67].	Анафора, синтаксичний паралелізм, оцінні епітети (позитивні), асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Конкретизація (<i>we</i> → <i>Україні</i>)
45.	So I think, you have to be very pragmatic, but you need to have smart leaders who are not corrupt to cure the country	Ви повинні бути дуже прагматичними і мати розумних лідерів, не корумпованих, а таких, які піклуються про	Метафора, оцінний епітет (позитивний), оцінний епітет (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Модуляція (<i>лікувати країну – піклуватися про країну</i>) Додавання (<i>a</i>)

	[67].	країну [67].	ий)		<i>таких)</i> Опущення (<i>So I think</i>)
46.	Europe needs to learn a lesson that Russia is fighting very multidimensional hybrid warfare [67].	Але і Європі потрібно засвоїти урок, що Росія веде дуже багатовимірну гібридну війну [67].	Метонімія, описовий епітети	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>Але і</i>) Калькування (<i>multidimensional – багатовимірну</i>)
47.	Soviet Union was not taken down by weapons. Russia is the same way [67].	Радянський Союз не розвалили зброєю. Те саме з Росією [67].	Історична аналогія, метафора	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1, Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 2.	Граматична трансформація (<i>пасив – актив</i>) Компресія (<i>is the same way – Те саме з</i>) Модуляція (<i>taken down – розвалили</i>)
48.	Russia cannot get away with their being getting away with stuff [67].	Росії не можна й надалі все спускати з рук [67].	Колоквіалізм	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Компресія Додавання (<i>й надалі</i>) Фразеологічний аналог (<i>to get away with – спускати з рук</i>) Генералізація (<i>stuff – все</i>)
49.	And they have been doing a lot	Поки що, вони багато говорять,	Антитеза	За метою висловлювання:	Додавання

	of talk, but not the work [67].	але мало роблять [67].		Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	(Поки що) Грамматична трансформація спрощення часової форми Антонімічна трансформація (<i>not the work – мало роблять</i>)
50.	Ultimately, all democracies, republics, and, you know, victories are done from bottom up, you know? [67].	Зрештою, рух до усіх демократій, республік та перемог, - відбувався знизу вгору [67].	Фразеологізм, вставні конструкції, триколон	За метою висловлювання: Interrogative – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>рух до</i>) Грамматична трансформація зміна часу Калькування (<i>from bottom up – знизу вгору</i>) Опущення (<i>you know</i>)
51.	They want to eradicate corruption. They want to have a good economy investment [67].	Лідерів, які хочуть викоринити корупцію, які хочуть мати хороші інвестиції в економіку [67].	Анафора, оцінний епітет (позитивний), синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Додавання (<i>Лідерів</i>) Грамматична трансформація (<i>окремі речення – підрядні конструкції</i>)
52.	It will be up to the Ukrainian people, what chapter, how they want to end the war	Тож усе залежить від того, яку главу хочуть написати українці та де	Розширення метафора (стадія війни - розділ	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою:	Додавання (<i>Тож</i>) Модуляція (<i>It will be up to – усе залежить</i>)

	[67].	вони хочуть бути [67].	книги), описовий епітет	Complex– 1.	від) Модуляція (<i>how they want to end the war – де вони хочуть бути</i>)
53.	Ukrainians need to elect leaders who want to have these democratic structures. You know, and not just trying to create oligarchs and oppression on top [67].	Українці мають обирати лідерів, які хочуть мати цю демократичну структуру. Які не будуть створювати чергових олігархів та пригнічувати народ [67].	Антитеза, описовий епітет, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1, Fragment (Missing Verbs) – 1.	Граматична трансформація (<i>democratic structures – демократичну структуру</i>) Додавання (<i>чергових</i>) Граматична трансформація часу (<i>trying to create – будуть створювати</i>) Модуляція (<i>oppression on top" – пригнічувати народ</i>) Граматична трансформація (<i>іменник oppression – дієслово пригнічувати</i>) Додавання (<i>другого які</i>) Опущення (<i>You know</i>)

54.	<p>We're not win every battle, but we're going to win the war.</p> <p>You know, some battles could have been lost much worse [67].</p>	<p>Ми не виграємо кожну битву, але ми виграємо війну.</p> <p>Водночас, деякі битви могли бути набагато гіршими [67].</p>	<p>Антитеза, лексичний повтор, оцінний епітет (негативний), синтаксичний паралелізм</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Declarative (negative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Compound – 1, Simple – 1.</p>	<p>Модуляція (<i>You know – Водночас</i>)</p> <p>Модуляція (<i>could have been lost much worse – могли бути набагато гіршими</i>)</p>
55.	<p>And we have therefore stepped up the contributions that we have made together with our allies and partners, and we continue to do so every day, every week, we're looking at how we can find more air defense systems in particular [155].</p>	<p>І тому ми збільшили внески, які ми зробили разом із нашими союзниками та партнерами.</p> <p>І ми продовжуємо це робити щодня, щотижня ми думаємо, як знайти більше систем протиповітряної оборони [155].</p>	<p>Анафора, асиндетон, градація часу</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.</p>	<p>Модуляція (<i>looking at – думаємо</i>)</p> <p>Опущення (<i>can</i>)</p> <p>Калькування терміну (<i>air defense systems – систем протиповітряної оборони</i>)</p> <p>Опущення (<i>in particular</i>)</p> <p>Розчленування речення</p>
56.	<p>This will be essentially a bridge to membership [155].</p>	<p>Це по суті буде місток до членства [155].</p>	<p>Метафора</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Simple – 1.</p>	<p>Граматична трансформація (<i>bridge – місток</i>)</p>
57.	<p>And it's just yet another manifestation of President</p>	<p>І це ще один прояв лідерства президента байдена в цьому</p>	<p>Перелік, оцінний епітет (негативний)</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p>	<p>Компресія</p> <p>Генералізація (<i>villages,</i></p>

	Biden's leadership on this issue, his determination to support Ukraine and to allow Ukrainians to defend their towns, their homes, their villages, their cities against what has been a brutal Russian aggression[155].	питанні його рішучості підтримати Україну та дозволити українцям захищати свої міста, свої домівки, свої поселення від жорстокої російської агресії омівки, свої поселення від жорстокої російської агресії [155].	и), описовий епітет, асиндетон, анафора (their)	За граматичною будовою: Complex – 1.	<i>cities – поселення</i> Грамматична трансформація (<i>what has been – опущено</i>) Опущення Транслітерація (<i>Байден</i>)
58.	Like Kharkiv, like Odessa, like Dnipro and like other cities in Ukraine [155].	Харків, Одеса, Дніпро та інші міста України [155].	Перелік, анафора, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Опущення (<i>повторюваного "like"</i>) Компресія Транслітерація
59.	President Biden has led a coalition of more than 50 countries to unlock as many defensive capabilities for Ukraine as possible [155].	Президент Байден очолив коаліцію з понад п'ятдесяти країн, щоб розблокувати якомога більше оборонних можливостей для України [155].	Апеляція до авторитету, метафора, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Калькування метафори (<i>unlock – розблокувати</i>) Грамматична трансформація часу (<i>Present Perfect "has led" – минулий час "очолив"</i>) Транслітерація

					я
60.	Ukraine has an Article 51 obligation and right under the UN Charter to defend itself against this aggression, and we have spared no effort to provide, if I'm not mistaken now, over 81 billion of support to Ukraine since the start of this war [155].	Відповідно до статті 51 статуту ООН, Україна має зобов'язання та право захищатися від цієї агресії. Ми не шкодували зусиль, надавши, якщо я не помиляюся, понад 81 мільярд доларів підтримки України з початку цієї війни [155].	Гіпербола, Фразеологізм, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Фразеологічний еквівалент (<i>spared no effort – не шкодували зусиль</i>) Опущення (<i>now</i>) Додавання (<i>доларів</i>) Розчленування речення
61.	I think there's going to be a lot of pressure on Ukraine. Ukraine has to remain strong and resilient, which I know it can [70].	Я думаю, буде великий тиск на Україну. Україна має залишатися сильною і стійкою, і я знаю, що їй це під силу [70].	Антитеза, оцінні епітети (позитивні), вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex – 2.	Грамматична трансформація (<i>which I know it can – і я знаю, що їй це під силу</i>) - відносне речення – сурядне Модуляція (<i>it can – їй це під силу</i>)
62.	A meeting for the sake of a meeting is just a photo op for the Russian dictator, and they'll present it	Зустріч заради зустрічі для російського диктатора - це просто фотосесія. Її	Лексичний повтор, іронія, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound – 1.	Перестановка Конкретизація (<i>photo op – фотосесія</i>) Грамматична

	as a win [70].	подадуть як перемогу [70].			трансформація (<i>they'll present – її подадуть</i>) - активний стан – пасивний
63.	How this war ends is, you know, it's still up in the air [70].	Чим закінчиться ця війна досі невідомо [70].	Фразеологізм, вставна конструкція, риторичне звертання	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>you know</i>) Модуляція (<i>up in the air – невідомо</i>) Грамматична трансформація - складна конструкція – просте речення
64.	But, you know, the path is dark and difficult ahead [70].	Але попереду темний і важкий шлях [70].	Метафора, оцінні епітети (негативні), вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Перестановка (<i>ahead</i>) Опущення (<i>you know</i>)
65.	They're not consistent with U.S. policy and U.S. national security interests more than anything [70].	Вони не відповідають політиці та інтересам нацбезпеки США[70].	Лексичний повтор, гіпербола, описові епітети	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Модуляція (<i>not consistent with – не відповідають</i>) Компресія (Абревіація): (<i>national security – нацбезпеки</i>) Опущення

					<i>(more than anything, U.S.)</i>
66.	They're parroting Russian talking points, Russian disinformation [70].	Вони повторюють російські наративи, російську дезінформацію [70].	Метафора, описові епітети, асиндетон, анафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Нейтралізація (<i>parroting – повторюють</i>) Модуляція (<i>talking points – наративи</i>) Калькування (<i>disinformation</i>)
67.	They're highly problematic as we enter negotiations or a period of apparent negotiations where all the pressure seems to be on the Ukrainian side and none of the pressure on the Russian side [70].	Вони є дуже проблематичними, оскільки ми вступаємо в період потенційних переговорів, де весь тиск здається, чиниться на українську сторону і жодного тиску на російську [70].	Антитеза, описові епітети, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>чиниться</i>) Модуляція (<i>apparent - потенційних</i>) Опущення
68.	So, a starting position, a starting negotiation position of weakness rather than strength [70].	Отже, початкова позиція на переговорах - слабкість, а не сила [70].	Антитеза, описові епітети, лексичний повтор	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Компресія Граматична трансформація (<i>negotiation position – позиція на переговорах</i>)

69.	So look, these comments were frankly disturbing [70].	Останні заяви відверто турбують [70].	Риторичне звернення, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Опущення (<i>So look</i>) Конкретизація (<i>these comments – Останні заяви</i>) Грамматична трансформація часу
70.	I can't think of any meaningful, logical, useful negotiating tactic if you're basically giving away, as we say, the farm [70].	Я не бачу тут жодної значущої, логічної, корисної тактики переговорів. Ви фактично віддаєте усі карти [70].	Триколон, фразеологізм, оцінні епітети (позитивні), описовий епітет, асиндетон, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>can't think of – не бачу</i>) Додавання (<i>тут</i>) Опущення (<i>as we say</i>) Фразеологічний аналог (<i>giving away the farm – віддаєте усі карти</i>)
71.	Ukraine has said all along they're ready for talks. It's been the Russian side that has not been ready for talks [70].	Україна увесь час казала, що готова до переговорів. Це російська сторона не готова [70].	Антитеза, описовий епітет, епіфора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex - 2.	Грамматична трансформація часу Компресія Опущення (<i>for talks</i>)
72.	And so the Republicans are going to be the ones that are	Тому саме їм належить знайти свій моральний	Фразеологізм, описовий	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.	Опущення (<i>Republicans, and, on the negotiations</i>)

	going to need to find their moral compass on the negotiations itself [70].	компас [70].	епітет	За граматичною будовою: Complex – 1.	<i>itself.</i>) Компресія Додавання (<i>same</i>) Модуляція (<i>need to find – належить знайти</i>) Калькування (<i>moral compass</i>)
73.	And so maybe by the president's logic, the North Koreans should be at the bargaining table. Doesn't make a great deal of sense [70].	Виходить, що за логікою президента, північнокорейці повинні теж бути за столом переговорів. Це безглуздо, чи не так? [70].	Іронія, описовий епітет, метафора, парцеляція, еліпсис, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 2.	Опущення (<i>maybe</i>) Грамматична трансформація (<i>by the president's logic – за логікою президента</i>) Додавання (<i>теж</i>) Калькування (<i>bargaining table</i>) Модуляція (<i>Doesn't make a great deal of sense – Це безглуздо</i>) Додавання (<i>чи не так?</i>)
74.	The relationship with the American	Відносини України із американським	Метафора, гіпербола	За метою висловлювання: Declarative	Додавання (<i>України</i>) Грамматична

	people and Congress is still ironclad [70].	народом і Конгресом все іще залізно міцні [70].	, описовий епітет, оцінний епітет (позитивний)	(affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	трансформація числа (<i>relationship – відносини</i>) Калькування (<i>ironclad – залізно міцні</i>)
75.	But this administration is a little bit confused. It's disjointed [70].	Але ця адміністрація трохи розгублена, вони трохи роз'єднані [70].	Літота, оцінні епітети (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Грамматична трансформація (<i>It's – вони</i>) Додавання (<i>трохи</i>)
76.	When 20% of the territory is occupied, when millions of Ukrainians are out of the country [70].	Коли 20% території окуповано, коли мільйони українців перебувають за межами країни [70].	Анафора, оцінний епітет (негативний), синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Subordinate Clauses standing alone) – 1.	Дослівний переклад
77.	And in Europe during World War 2, elections were suspended as well. Let's remember that [70].	Так само у Європі під час Другої світової вибори призупинили. Ми маємо про це не забувати [70].	Історична алюзія, риторичне звернення	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Imperative – 1. За граматичною будовою: Simple – 2.	Перестановка (<i>as well</i>) Грамматична трансформація (<i>were suspended – призупинили пасив – актив</i>) Модуляція (<i>Let's remember – Ми маємо про це не забувати</i>)

					Опущення (<i>War</i>)
78.	There should be meetings between Russian officials and American officials that set the stage for a potential meeting if there is going to be something achievable, something significantly achievable [70].	Переговори між російськими офіційними особами та американським и повинні бути. Вони створюють основу для потенційної зустрічі, але лише за умови, якщо буде шанс досягти чогось суттєвого [70].	Фразеологізм, лексичний повтор, оцінний епітет (позитивний), градація	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Фразеологічний аналог (<i>set the stage – створюють основу</i>) Додавання (<i>але лише</i>) Модуляція (<i>if there is going to be – якщо буде шанс</i>) Компресія Розчленування речення Перестановка (<i>There should be meetings</i>)
79.	A lot of it focused on Russia rather than American values, American interests, national security, and wishful thinking about what was achievable with Russia under Putin, an autocrat, a dictator [70].	Зокрема, зосередженість на Росії, а не на американських цінностях, наших інтересах та нашій національній безпеці. Також ми видали бажане за дійсне стосовно того, чого можна досягти з Росією за правління Путіна, - автократа і	Антитеза, градація, описові епітети, асиндетон, градація Фразеологізм Синтаксичний паралелізм, асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Додавання (<i>Зокрема</i>) Грамматична трансформація (<i>дієслово focused – іменник зосередженість</i>) Модуляція (<i>American – наших</i>) Модуляція (<i>under – за правління</i>) Калькування

		диктатора [70].			(autocrat) Розчленування речення Фразеологічний аналог (<i>wishful thinking</i>) Транслітерація (<i>Путіна</i>)
80.	11 years ago the response was fairly timid, was weak [70].	Коли ця війна почалась 11 років тому, відповідь була слабкою [70].	Синтаксичний паралелізм, оцінні епітети (негативні), асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Компресія Опущення (<i>fairly timid</i>) Додавання / Конкретизація (<i>війна</i>)
81.	There are lots of lessons I think for Western powers, for Europe, for the United States [70].	Тут є багато уроків для західних держав, для Європи і для США [70].	Метафора, перелік, описовий епітет, асиндетон, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>тут</i>) Опущення (<i>I think</i>) Модуляція (<i>Western powers – західних держав</i>)
82.	And so the real, real test of what the meaning of the Ukraine war is still yet to be written [70].	Але справжній тест щодо значення війни в Україні ще належить пройти [70].	Метафора, повтор, оцінний епітет (позитивний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Антонімічний переклад (<i>And so – Але</i>) Компресія (<i>real</i>) Модуляція (<i>yet to be written –</i>

					належить пройти) Грамматична трансформаці я (<i>of what the meaning... is – щодо значення</i>)
83.	It'll be written over the course of the next months and years, and ultimately it'll be finally written on whether China decides that the old rules based order is gone... [70].	Він буде написаний протягом наступних місяців і років. І врешті-решт ми остаточно зрозуміємо, як це вплинуло на світ, залежно від того, чи вирішить Китай [70].	Повтор, персоніфікація, описовий епітет, анафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Модуляція (<i>it'll be finally written on – ми остаточно зрозуміємо</i>) Додавання (<i>як це вплинуло на світ</i>) Грамматична трансформація (<i>on whether – залежно від того, чи</i>)
84.	We're probably in the middle or the beginning of the end of this war [70].	Я б сказав, що ми, ймовірно, посередині або на початку кінця цієї війни [70].	Антитеза, метафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>Я б сказав, що</i>) Калькування (<i>beginning of the end</i>)
85.	Russian forces have lost enormous amounts of manpower between killed and wounded	Зокрема, російські війська втратили величезну кількість живої сили - убитими	Гіпербола, оцінний епітет (негативний), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>Зокрема</i>)

	[70].	та пораненими [70].			
86.	I think how this war ends is, you know, it's still up in the air [70].	Чим закінчиться ця війна, досі невідомо [70].	Фразеологізм, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>I think that you know</i>) Модуляція ідіоми (<i>up in the air – невідомо</i>) Компресія
87.	We can still prevail. But you know, the path is dark and difficult ahead [70].	Ми все ще можемо вистояти. Але попереду темний і важкий шлях [70].	Антитеза, метафора, оцінні епітети (негативні), вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Модуляція (<i>prevail – вистояти</i>) Опущення (<i>you know</i>) Грамматична трансформація (зміна порядку слів)
88.	I can't tell you how proud I am to be here and to be back as a U.S. ambassador [151].	Навіть не можу передати, наскільки я пишаюся тим, що я тут, що я повернулася в якості посла США [19].	Гіпербола, оцінний епітет (позитивний), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>Навіть</i>) Модуляція (<i>can't tell you – не можу передати</i>) Грамматична трансформація (<i>proud I am – я пишаюся</i>)
89.	The challenges in front of Ukraine and us are enormous [151].	Завдання, які стоять перед Україною та нами, величезні [19].	Гіпербола, оцінний епітет (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple	Модуляція (<i>challenges – завдання</i>) Додавання

				- 1.	(які)
90.	<p>And the first is to help Ukraine defend itself. The second is to help ensure accountability and justice for war crimes and atrocities. The third is to help ensure that humanitarian assistance. The fourth is to oversee this massive amount of U.S. assistance. And the last is to bring our team back together [151].</p>	<p>І перша – допомогти Україні захистити себе. Друга – допомогти притягнути до відповідальності і винних у воєнних злочинах і звірствах. Третє – забезпечити, щоб гуманітарна допомога... Четверте – проконтролювати цей величезний обсяг американської допомоги. І остання – знову зібрати нашу команду [19].</p>	<p>Паралелізм, анафора, описові епітети, оцінний епітет (позитивний), градація</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 5. За граматичною будовою: Simple – 4, Complex – 1.</p>	<p>Опущення (<i>is</i>)</p> <p>Модуляція (<i>ensure accountability and justice – притягнути до відповідальності</i>)</p> <p>Додавання (<i>винних</i>)</p> <p>Компресія - два поняття (<i>accountability + justice</i>) об'єднані в одне</p> <p>Опущення (<i>help</i>)</p> <p>Модуляція (<i>oversee – проконтролювати</i>)</p> <p>Додавання (<i>знову</i>)</p> <p>Компресія (<i>bring... back together – зібрати</i>)</p>
91.	<p>I think it's really important for us. I think we understand this is incredibly important for</p>	<p>Я думаю, що це дуже важливо для нас. Думаю, ми розуміємо, що це неймовірно</p>	<p>Анафора, триколон, оцінний епітет (позитивний),</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою:</p>	<p>Опущення (<i>повтору I think</i>)</p> <p>Граматична трансформація</p>

	Ukraine and Ukraine's future and existence [151].	важливо для України, її майбутнього і її існування [19].	полісиндетон	Complex – 2.	я (<i>Ukraine's future and existence – її майбутнього і її існування</i>) Додавання (займенника її)
92.	Well, as Secretary Blinken has said, we are leaving it up to the Ukrainians [151].	Ентоні Блінкен сказав, що ми залишаємо на розсуд українців [19].	Апеляція до авторитету Фразеологізм, вставні конструкції	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>Well, Secretary</i>) Конкретизація (<i>Secretary Blinken – Ентоні Блінкен</i>) Модуляція ідіоми (<i>leaving it up to – залишаємо на розсуд</i>) Транслітерація (<i>Блінкен</i>)
93.	It's also really important to European security. It's really important to America [151].	Це і справді важливо для європейської безпеки. Це дійсно важливо і для Америки [19].	Анафора, описовий епітет, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Додавання (<i>сполучника і</i>)
94.	That is a future where Ukraine is free, independent, prosperous, sovereign, and	Це майбутнє де Україна є вільною, незалежною, процвітаючою, суверенною і	Перелік, оцінні епітети (позитивні), описовий епітет,	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою:	Модуляція (<i>gets to decide – сама вирішує</i>)

	gets to decide its own future [151].	сама вирішує своє майбутнє [19].	асиндето н	Complex– 1.	
95.	As President Biden has said, it's both morally outrageous but it also is in America's vital interest [151].	Це обурливо з моральної точки зору, але це також в інтересах Америки [19].	Зверненн я до авторитет у, оцінний епітет (негативн ий), оцінний епітет (позитивн ий), вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Опущення (<i>as President Biden has said</i>) Грамматична трансформація (<i>morally outrageous – обурливо з моральної точки зору</i>) Опущення (<i>vital</i>) Грамматична трансформація (<i>in America's vital interest – в інтересах Америки</i>) - однина – множина
96.	Ukraine is fighting for democracy. Ukraine is fighting for European values [151].	Україна бореться за демократію. Україна також бореться за європейські цінності [19].	Анафора, синтаксичний паралелізм, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Додавання (<i>також</i>)
97.	We all understand very much what's at stake, and that's why we're here	Ми всі чудово розуміємо, що поставлено на карту. Саме тому ми тут	Фразеологізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою:	Модуляція (<i>very much – чудово</i>) Фразеологічний аналог

	[151].	[19].		Compound-Complex – 1.	Додавання (<i>same</i>)
98.	This is something that has repercussions that go well beyond Ukraine [151].	Наслідки справді виходять далеко за межі України [19].	Метафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Компресія Грамматична трансформація (<i>складна конструкція з підрядними – просте речення</i>) Додавання (<i>справді</i>)
99.	This unprovoked, unjustified attack on a sovereign nation [151].	Це не спровокований, не виправданий напад на суверенну країну [19].	Синтаксичний паралелізм, анафора, оцінні епітети (негативні), еліпсис	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Грамматична трансформація прикметників (<i>unprovoked – не спровокований</i>) - префікс <i>in-</i> – заперечна частка <i>ne</i> Модуляція (<i>nation – країну</i>)
100.	I know that President Biden has pointed out how President Zelensky has said all wars end in negotiation [151].	Я знаю, що президент Байден вказував на те, що говорив президент Зеленський, що всі війни закінчуються переговорами [19].	Звернення до авторитету	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>me</i>) Грамматична трансформація (<i>how President Zelensky has said – що говорив президент Зеленський</i>) -

					<p>непряме питання – підрядне речення</p> <p>Граматична трансформація (<i>end in negotiation – закінчуються переговорами</i>)</p> <p>Транслітерація (<i>Байден</i>)</p>
101.	I don't think anybody could have imagined the changes and the drama that Ukraine has been through [141].	Думаю, мало хто був готовий до того, що сталося до трагічних подій, які тут відбуваються [54].	Гіпербола, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	<p>Антонімічний переклад (<i>I don't think – Думаю</i>)</p> <p>Модуляція (<i>anybody could have imagined – мало хто був готовий</i>)</p> <p>Додавання (<i>тут</i>)</p> <p>Модуляція (<i>the drama – трагічних подій</i>)</p>
102.	I think there were periods of enormous sadness, but also inspiring courage [141].	Були періоди неймовірного суму, але водночас великої надії і натхнення від відваги українців [54].	Антитеза, оцінний епітет (негативний), оцінний епітет (позитивний),	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	<p>Опущення (<i>I think</i>)</p> <p>Граматична трансформація (<i>inspiring courage – натхнення від відваги</i>)</p>

			вставна конструкція		Додавання (українців)
103.	I remember the first time I heard it before it was public that Yanukovich was not going to sign the association agreement. And I remember a conversation at that point with Serhiy Lyovochkin [141].	Я пам'ятаю, коли я почув про те що Янукович не підпише угоду про асоціацію з ЄС ще до того, як це стало відомо публічно, я пам'ятаю розмову Сергієм Львовичкіном [54].	Анафора, описовий епітет, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.	Грамматична трансформація (<i>the first time I heard – коли я почув</i>) Додавання (<i>before it was public – ще до того, як це стало відомо публічно</i>) Опущення (<i>And</i>) Перестановка Конкретизація (<i>угоду про асоціацію з ЄС</i>)
104.	I said, “How are you going to explain this to the people of Ukraine?” [141].	Я спитав його, як ви будете пояснювати це українцям? [54].	Риторичне запитання	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. (Містить вбудовану пряму мову: Interrogative – 1). За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція дієслова (<i>said – спитав</i>) Додавання (<i>його</i>) Компресія
105.	He was all talking about the intention to take Ukraine towards Europe,	Віктор Янукович говорив мені про європейський	Синтаксичний паралелізм, описовий	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною	Додавання імені Віктор Янукович Опущення

	towards European values [141].	напрямок розвитку України [54].	епітет, анафора	будовою: Simple – 1.	(all) Компресія
106.	I think that's what was the spark for the Maidan. Everybody in this country, 46 million people, thought we're going to Europe [141].	Саме це на мою думку і запалило Майдан усі 46 мільйонів думали, ми рухаємося до Європи [54].	Метафора, гіпербола, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex – 2.	Перестановка (<i>I think – на мою думку</i>) Додавання (<i>same i</i>) Транслітерація (<i>Maidan</i>) Компресія (<i>Everybody in this country, 46 million people – усі 46 мільйонів</i>) Грамматична трансформація (<i>we're going to Europe – ми рухаємося до Європи</i>) (<i>the spark - запалило</i>)
107.	Yeah, boy, you realized that this is, like, serious [141].	Було зрозуміло, що насувається щось грандіозне... [54].	Колоквіалізм, оцінний епітет (негативний), вставні конструкції	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення розмовних маркерів (<i>Yeah, boy, like</i>) Грамматична трансформація (<i>you realized – було зрозуміло</i>) Модуляція (<i>this is serious –</i>

					<i>насувається щось грандіозне)</i>
108.	People around the government telling me this is bigger than the Orange Revolution [141].	Люди навколо уряду казали мені це навіть більше, ніж Помаранчева революція [54].	Порівняння, гіпербола, описовий епітет, еліпсис (were)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Грамматична трансформація (<i>telling – казали</i>) - <i>Present Continuous – минулий час</i> Додавання (<i>навіть</i>) Калькування (<i>Orange Revolution</i>)
109.	Remember that was during the OSCE. The OSCE ministerial you had the all of Europe was here, all of these foreign ministers [141].	Згадайте засідання міністрів країн ОБСЄ тут була уся Європа, усі міністри [54].	Лексичний повтор, гіпербола, описовий епітет, риторичне звернення, асидентон	За метою висловлювання: Imperative – 1, Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.	Компресія Додавання (<i>країн</i>) Опущення (<i>you had</i>) Генералізація (<i>foreign ministers – міністри</i>)
110.	Yanukovych and Bankova chose first to send the Berkut against the demonstrators to try to clear Maidan and all the violence there [141].	І у цей час Янукович, Банкова вирішили направити беркут проти людей, зачистити майдан, проти людей застосували	Метонімія, евфемізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>І у цей час</i>) Транслітерація власних назв (<i>Yanukovych – Янукович, Bankova – Банкова</i>) Модуляція

		силу [54].			дієслова (<i>chose – вирішили</i>) Опущення (<i>first</i>) Генералізація (<i>demonstrators – людей</i>) Модуляція (<i>all the violence there – проти людей застосували силу</i>)
111.	And yet people came back [141].	–	Протиставлення	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Опущення
112.	I won't say who it was from, but let's just say it was from somebody who's now very prominent in the government [141].	Я не буду казати від кого, але скажу лише, що це від людини, яка займає зараз високу посаду [54].	Перифраз, оцінний епітет (позитивний), вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Описовий переклад (<i>somebody who's now very prominent in the government – людини, яка займає зараз високу посаду</i>) Грамматична трансформація (<i>let's just say – але</i>)

					<i>скажу лише)</i>
113.	I could hear the church bells ringing. I could hear the bells of Saint Sophia and Saint Michael's being rung [141].	Я чув дзвони Михайлівського і Святої Софії [54].	Анафора, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Компресія Опущення Перестановка порядку назв (<i>Saint Sophia and Saint Michael's – Михайлівського і Святої Софії</i>) Транслітерація
114.	This bizarre experience of watching it on the live stream, watching it on TV, and then hearing [141].	Це було абсолютно сюрреалістичне відчуття. Ми дивилися, що відбувається по телевізору, живому ефірі, а з вулиці чули дзвони [54].	Антитеза, перелік, оцінний епітет (негативний), асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Модуляція (<i>bizarre – сюрреалістичне</i>) Додавання (<i>абсолютно</i>) Грамматична трансформація (<i>experience of watching – відчуття</i>) Додавання Перестановка елементів (<i>On the live stream, watching it on TV – по телевізору, живому ефірі</i>) Опущення (<i>повтору</i>

					<i>watching it)</i>
115.	And I think that's, you know, that's the essence of the sort of courage that was demonstrated throughout the Maidan. I think, you know, the courage that Ukrainians have demonstrated over these extraordinary 20 months [141].	Це якраз надзвичайний прояв відваги, який продемонстрували українці протягом усього протистояння на майдані [54].	лексичний повтор ("courage", "demonstrated"), синтаксичний паралелізм, оцінний епітет (негативний), вставні конструкції	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Complex – 1, Fragment – 1.	Модуляція (<i>essence of the sort – якраз надзвичайний прояв</i>) Додавання (<i>якраз</i>) Компресія Опущення (<i>другої частини про 20 місяців, вставних конструкцій</i>) Додавання (<i>протистояння</i>) Транслітерація
116.	He expressed, I think he used the word disgust, disgusted by what was happening, which is a strong word for a statement from the Secretary of State [141].	Він ужив слово обурений. Він сказав, що обурений тим, що влада застосувала силу [54].	Апеляція до авторитету, оцінний епітет (позитивний), вставна конструкція, лексичний повтор	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex (ускладнене вставними конструкціями та прикладками).	Опущення (<i>I think, which is a strong word for a statement from the Secretary of State</i>) Компресія Граматична трансформація (<i>disgust – обурений</i>) - іменник – прикметник

					Додавання/Конкретизація (<i>влада застосувала силу</i>)
117.	Support democracy. Support the values that you say you stand for [141].	–	Анафора, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Imperative – 2. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Опущення
118.	That was our one weekend of happiness before the war after Yanukovich had left [141].	Тиждень після Януковича був нашим одним тижнем щастя [54].	Антитеза	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>weekend – тиждень</i>) Транслітерація Компресія (<i>Before the war after Yanukovich had left – після Януковича</i>) Опущення згадки про війну
119.	He had failed to discharge his responsibilities as president [141].	–	Евфемізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Опущення
120.	And again, it was full of, you know, grandmothers,	Люди з дітьми у візках, старі, молоді, і з квітами, йшли	Лексичний повтор, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.	Опущення вставних конструкцій (<i>And again,</i>

	families, people with strollers, coming with flowers, coming with candles [141].	до ради... [54].	ція, асидентон, анафора, синтаксичний паралелізм	За граматичною будовою: Simple – 1.	<i>you know</i> Компресія переліку Генералізація (<i>grandmothers – стари</i>) Додавання (<i>категорії молоді, напрямку руху йшли до ради</i>) Опущення свічок
121.	Now we're going to hold these people responsible. Now we have to build a new country [141].	Тепер ми маємо заставити цю владу відповідати за свої дії. Тепер ми маємо будувати нову країну [54].	Анафора, оцінний епітет (позитивний), синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 2.	Модуляція (<i>hold responsible – заставити відповідати за свої дії</i>) Конкретизація (<i>these people – цю владу</i>) Додавання (<i>за свої дії</i>)
122.	He tells the story now. He arrived in office and he discovered that Ukraine had a few \$1000 left in the treasury. The cupboard was bare, as he	Як він розповідає зараз, він прибув в офіс і з'ясував, що казна практично порожня [54].	Фразеологізм, літота, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 3. За граматичною будовою: Simple – 1, Compound-Complex – 1, Complex – 1.	Модуляція (<i>discovered.. few \$1000 left – з'ясував казна порожня</i>) Компресія Опущення

	used to say [141].				<p>конкретної суми (<i>a few \$1000</i>), (<i>as he used to say</i>)</p> <p>Додавання (практично)</p> <p>Опущення фразеологізм у</p> <p>Калькування Англійська політична ідіома <i>arrived in office</i>(що означає "вступив на посаду") була перекладена дослівною калькою прибув в офіс</p>
123.	An army that couldn't fight, an Air Force that wouldn't fly, a Navy that didn't float [141].	Отже, нове керівництво держави отримало у спадок військо, яке не могло воювати [54].	Синтаксичний паралелізм, перелік, асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	<p>Додавання (Отже, нове керівництво держави отримало у спадок)</p> <p>Компресія – три паралельні конструкції скорочені до однієї</p> <p>Опущення двох гілок військ (<i>Air Force, Navy</i>)</p>
124.	I will always	Я завжди буду	Евфемізм	За метою	Грамматична

	remember, you know, those first few days after the little green men showed [141].	пам'ятати ті декілька днів коли з'явилися маленькі зелені чоловічки [54].	, описовий епітет Вставна конструкція	висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	трансформація (<i>after</i> – коли) Калькування політичного евфемізму Опущення
125.	It was so inconceivable that Putin would blow up international norms [141].	Неможливо було повірити, що Путін перекреслить усі міжнародні закони настільки нахабно [54].	Гіпербола, метафора, оцінний епітет (негативний), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>inconceivable</i> – неможливо було повірити) Модуляція метафори (<i>blow up</i> – перекреслить) Додавання (<i>настільки нахабно</i>) Транслітерація (<i>Putin</i> – Путін)
126.	That's when Putin moved into Crimea [141].	І це тоді Путін захопив Крим [54].	Евфемізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Додавання (<i>I</i>) Модуляція (<i>moved into</i> – захопив) Транслітерація (<i>Crimea</i> – Крим, <i>Putin</i>)
127.	And even before the Kremlin ceremony	Навіть перед церемонією у кремлі... [54].	Метонімія	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною	Опущення (<i>And</i>) Транслітерація

	[141].			будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	
128.	It was also very clear to us that Russia's aggression would have to be met through non military instruments, that our strongest levers were going to be economic pressure and most importantly the solidarity of the international community and with our European partners [141].	Стало зрозуміло, що з агресією Росії ми будемо боротися не військовими методами, ми будемо здійснювати економічний тиск, будемо підтримувати солідарність у цьому питанні з нашими Європейськими партнерами [54].	Метафора (levers), оцінний епітет (позитивний), описовий епітет, Градація, Синтаксичний паралелізм / Анафора (that)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>strongest levers – будемо здійснювати</i>) Грамматична трансформація (<i>часу, пасивний – активний час aggression</i>) Опущення Додавання (<i>у цьому питанні</i>)
129.	Lots of time on the phone with Chancellor Merkel, with Hollande, with Renzi [141].	Розмова з канцлером Німеччини Меркель, з Олландом, з іншими [54].	Перелік, асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Грамматична трансформація (<i>прийменникова фраза – іменник у називному відмінку</i>) Додавання (<i>Німеччини</i>) Генералізація (<i>with Renzi – з іншими</i>) Транслітерація

					я імен Опущення
130.	We did not have a lot of immediate economic interests here in Ukraine, but the principles are very important to us, and the president, the White House, the administration [141].	США не мають великих економічних інтересів в Україні, але принципи для нас надзвичайно важливі [54].	Антитеза, перелік, описовий епітет, оцінний епітет (позитивний), асиндетон	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Compound – 1.	Конкретизація підмета (<i>we – США</i>) Компресія - опущення переліку інституцій (<i>the president, the White House, the administration</i>)
131.	I can't put it any better than President Obama did in his UN General Assembly speech a few weeks ago [141].	Я не можу сказати краще, ніж президент Обама сказав під час Генеральної Асамблеї ООН [54].	Апеляція до авторитету	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>put it – сказати</i>) Опущення Транслітерація імені
132.	A lot. A lot depends on the calendar and who's happening, who's meeting with who [141].	Багато залежить від того коли і які дипломати та високопосадовці мають час. [54].	Лексичний повтор, парцеляція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1, Complex – 1.	Компресія (<i>повтор A lot</i>) Модуляція (<i>depends on the calendar – залежить від того коли</i>) Конкретизація Додавання (<i>who's happening, who's meeting with who – які</i>)

					<i>дипломати та високопосадовці мають час)</i>
133.	We need unity among the democratic forces, unity between the Prime Minister and the president [141].	Ми постійно наголошуємо, що нам потрібна єдність демократичних сил, спільна робота прем'єр міністра і президента [54].	Лексичний повтор, перелік, описовий епітет, анафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Додавання (<i>постійно наголошуємо</i>) Модуляція (<i>unity between – спільна робота</i>) Опущення повтору слова <i>unity</i>
134.	Through its invasion and annexation of Crimea, and then its move into Donbas, Russia has done enormous damage [141].	Вторгненням та анексією Криму та участю у війні на Донбасі Росія завдала велетенського удару [54].	Евфемізм, оцінний епітет (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Грамматична трансформація (<i>Through its invasion – Вторгненням</i>) Грамматична трансформація (<i>Through its invasion – Вторгненням</i>) Транслітерація географічних назв Модуляція (<i>done enormous damage – завдала велетенськог</i>)

					<i>о удару)</i>
135.	It's the glass half full or half empty, and I'm a glass half full person [141].	Це класичний приклад, як люди бачать чи склянка, напівповна чи напівпорожня. І я людина, яка бачить, що склянка напівповна [54].	Фразеологізм, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound – 1.	Додавання (класичний приклад, як люди бачать..) Грамматична трансформація (<i>I'm a glass half full person</i> – я людина, яка бачить, що склянка напівповна) метафора розгорнута у повне речення Калькування фразеологізм у
136.	It's had good elections, especially the election for president, the election for the new RADA conducted under difficult circumstances, meeting the highest democratic standards [141].	Україна у надзвичайно складних умовах провела успішні демократичні вибори президента, вибори нової Верховної Ради [54].	Лексичний повтор, оцінний епітет (позитивний), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Конкретизація підмета (<i>It – Україна</i>) Модуляція (<i>good elections</i> – успішні демократичні вибори) Грамматична трансформація (<i>election for president</i> – вибори президента) - прийменник – родовий

					<p><i>відмінок</i></p> <p>Транслітерація з розшифровкою (<i>RADA – Верховної Ради</i>)</p> <p>Опущення (<i>especially, meeting the highest democratic standards</i>)</p> <p>Перестановка</p>
137.	I am a huge fan of Governor Hontoreva and what the NBU, the central bank, has done to clean up the banking sector [141].	Я вважаю, що голова національного банку зробила добру роботу почистивши банківський сектор [54].	Колоквіалізм, метафора, оцінний епітет (позитивний), описові епітети	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	<p>Модуляція (<i>I am a huge fan – Я вважаю</i>)</p> <p>Опущення (<i>Hontoreva</i>)</p> <p>Модуляція (<i>has done – зробила добру роботу</i>)</p> <p>Грамматична трансформація (<i>to clean up – почистивши</i>)</p>
138.	About 1/3 of Ukraine's banks have been shut down because they were non-performing [141].	Третина українських банків була закрита через те, що вони не виконували свої функції [54].	Евфемізм, оцінний епітет (негативний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	<p>Грамматична трансформація (<i>About 1/3 – Третина</i>)</p> <p>Додавання (<i>свої функції</i>)</p>

139.	Giving Ukrainians and Ukrainian business confidence in the financial sector, real progress in the energy sector, cutting out the middle men, getting out people like Firtash, creating a more transparent energy market, reducing Ukraine's dependence on Russia [141].	Це дало українцям і банківській системі впевненості у фінансовому секторі, реальний поступ, здійснений у енергетичному секторі, також відмову від монополії газових поставок [54].	Перелік, оцінні епітети (позитивні), описові епітети, асиндетони	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Додавання підмета та дієслова (<i>Це дало</i>) Конкретизація (<i>Ukrainian business – банківській системі</i>) Компресія Опущення Модуляція (<i>reducing Ukraine's dependence on Russia – відмову від монополії газових поставок</i>)
140.	You have defused the gas weapon that Russia has used for two decades [141].	З Росії таким чином вдалося зробити недієдатною газову зброю, яку Росія використовувала десятиліттями [54].	Метафора, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Граматична трансформація (<i>You have defused – вдалося зробити недієдатною</i>) Додавання (<i>таким чином, З Росії</i>) Калькування метафори Модуляція (<i>for two decades – десятиліття</i>)

					ми)
141.	And then all the incredible work that's been done by Ukrainian civil society in the Rada to change the rules of the game [141].	Також треба відмітити усю роботу, яка була зроблена у Верховній Раді, щоби змінити правила гри [54].	Метафора, оцінний епітет (позитивний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Грамматична трансформація (<i>and then – Також</i>) Додавання (<i>треба відмітити</i>) Модуляція (<i>incredible – усю</i>)
142.	Building confidence in the courts, building confidence in the prosecutor's office, and in the legal system [141].	Треба збудувати довіру людей до судової системи до системи прокуратури і взагалі довіру до правової системи [54].	Анафора, описовий епітет, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Додавання (<i>Треба, людей, і взагалі</i>) Грамматична трансформація (<i>Building – збудувати</i>) Грамматична трансформація (<i>in the courts – до судової системи</i>)
143.	He said, you know, “Rome wasn't built in a day, but Ukraine is making progress” [141].	Рим не збудували за один день і Україна домагається поступу [54].	Афоризм, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. (Містить вбудовану пряму мову: Compound – 1). За граматичною будовою: Complex – 1.	Грамматична трансформація (<i>wasn't built – не збудували</i>) Антонімічний переклад (<i>but – і</i>) Калькування

					<p>Модуляція (<i>is making progress – домагається поступу</i>)</p> <p>Транслітерація</p> <p>я</p> <p>Опущення</p>
144.	<p>When this whole crisis began, when the troops first came into Donbas in March and April of 2014, the Kremlin wanted most of Ukraine.</p> <p>It wanted Novorossia, wanted Odessa, it wanted Kharkiv [141].</p>	<p>Коли війська прийшли на Донбас, Кремль хотів захопити Україну.</p> <p>Він хотів створення новоросії.</p> <p>Він хотів захопити Одесу вони хотіли Харків [54].</p>	<p>Евфемізм, перелік, описовий епітет, анафора, еліпсис, синтаксичний паралелізм</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2.</p> <p>За граматичною будовою: Complex – 1, Simple – 1.</p>	<p>Опущення (<i>When this whole crisis began, first, in March and April of 2014</i>)</p> <p>Модуляція (<i>came into – прийшли на</i>)</p> <p>Додавання (<i>захопити, створення</i>)</p> <p>Модуляція (<i>wanted most of Ukraine – хотів захопити Україну</i>)</p> <p>Транслітерація</p> <p>я</p> <p>Розчленування речення</p>
145.	<p>What the Kremlin is left with right now, Russia and its proxies have this tiny little corner of</p>	<p>З чим Росія та підтримувани нею бойовики залишилися? Це маленький шматочок Донбасу[54].</p>	<p>Літота, евфемізм, оцінний епітет (негативний)</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Complex – 1.</p>	<p>Додавання (<i>З чим</i>)</p> <p>Модуляція (<i>proxies – підтримувани нею</i>)</p>

	Donbas [141].				<p><i>бойовики</i>)</p> <p>Граматична трансформація (<i>Зміна типу речення</i>)</p> <p>Граматична трансформація часу</p> <p>Транслітерація</p> <p>Опущення (<i>right now</i>)</p>
146.	But the rest of Ukraine has made its choice and I don't see it ever going back [141].	–	Метонімія, антитеза	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound – 1.	Опущення
147.	I think Putin holds the switch [141].	Я вважаю, що Путін тримає руку на спусковому гачку [54].	Метафора, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція метафори Транслітерація
148.	It's very clear that the Kremlin has complete control over these military operations [141].	Росія має повний контроль над усіма військовими маневрами Україні з боку бойовиків [54].	Метонімія, евфемізм, оцінний епітет (негативний), описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>operations – маневрами</i>) Додавання (<i>Україні з боку бойовиків</i>) Генералізація (<i>the Kremlin – Росія</i>)

					Опущення
149.	That's why the ceasefire which remember was signed in September 2014, finally came into effect in September 2015 because the Kremlin made a decision to shift the focus to busy itself in Syria but the military force remains [141].	Саме тому перемир'я яке було підписане у 2014 році почало діяти у вересні 2015. Бо Кремль ухвалив рішення перекинути свій фокус на Сирію.	Метонімія, метафора, евфемізм, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Транслітерація Компресія Калькування (<i>to shift the focus to busy itself – перекинути свій фокус</i>) Опущення Модуляція (<i>came into effect (набуло чинності) - почало діяти</i>)
150.	Tens of thousands of soldiers trained and equipped by the Russian Federation, with more tanks, and artillery, and rockets, and armor than many NATO countries [141].	Але Росія досі тримає армію десятки тисяч тренуваних бойовиків озброєних до зубів, ракети, артилерію [54].	Перелік, гіпербола, описовий епітет, полісинде тон	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Fragment (Missing Verbs) – 1.	Перестановка Додавання (<i>але</i>) Конкретизація + Додавання (<i>soldiers trained and equipped – тренуваних бойовиків озброєних до зубів</i>) Компресія + Опущення довгий перелік скорочено

151.	And that's where the Minsk agreement comes in [141].	Тому Мінські угоди дуже важливі [54].	Метафора	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>And – тому</i>) Модуляція (<i>that's where... comes in – дуже важливі</i>) Грамматична трансформація числа (<i>agreement – угоди</i>) Транслітерація
152.	And we've been very clear about that. And fortunately, Chancellor Merkel has been very clear as well that the Minsk agreement, you know, it's not a smorgasbord that you can choose certain things from [141].	І ми про це говоримо. На жаль, про це і канцлер Меркель говорить, що Мінські угоди не є підносом, з якого ви вибираєте те, що вам більше подобається [54].	Лексичний повтор, метафора, посилення на авторитет, оцінний епітет (позитивний), вставні конструкції	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 1, Complex – 1.	Модуляція (<i>have been very clear – говоримо</i>) Опущення (<i>very clear</i>) Антонімічний переклад (<i>fortunately – На жаль</i>) Перестановка Грамматична трансформація числа (<i>agreement</i>) Калькування з адаптацією (<i>smorgasbord – підніс</i>) Додавання (<i>що вам більше</i>)

					<p><i>подобається</i>)</p> <p>Транслітерація (<i>Меркель</i>)</p>
153.	<p>It's a set of obligations.</p> <p>Obligations which President Putin himself signed on to in February of 2015 [141].</p>	<p>Це список зобов'язань, під яким підписався президент Путін у лютому 2015 [54].</p>	<p>Лексичний повтор</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 2.</p> <p>За граматичною будовою: Simple – 1, Fragment (Missing Verbs) – 1.</p>	<p>Опущення (<i>obligations</i>)</p> <p>Перестановка</p> <p>Грамматична трансформація: (<i>Putin signed – підписався Путін</i>)</p> <p>Транслітерація (<i>Путін</i>)</p>
154.	<p>You know, I think there's a lot of hard work that lies ahead [141].</p>	<p>Попереду дуже багато важкої роботи [54].</p>	<p>Метафора, оцінний епітет (негативний), вставні конструкції</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Complex – 1.</p>	<p>Перестановка,</p> <p>опущення</p>
155.	<p>These are people who have a sense of vision and they recognize that this is about changing the system, changing the patterns, and moving towards European standards [141].</p>	<p>Це люди які мають бачення. Вони розуміють, що суть реформи у зміні системи, зміні звичок і рухові вперед до європейських стандартів [54].</p>	<p>Метафора, синтаксичний паралелізм, описовий епітет, градація</p>	<p>За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1.</p> <p>За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.</p>	<p>Додавання + конкретизація (<i>this is about – суть реформи у</i>)</p> <p>Додавання (<i>вперед</i>)</p> <p>Розчленування речення</p> <p>Модуляція (<i>changing the patterns – зміні звичок</i>)</p>

					Компресія
156.	That's what the United States is going to support, and I know that's what our European partners are going to support [141].	Це те, що будуть підтримувати США та наші європейські партнери [54].	Синтаксичний паралелізм, описовий епітет, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1.	Компресія Опущення (<i>I know, повтори</i>)
157.	Ultimately, as I've said in some of my speeches, you can't just improve the police, you can't just improve the National Guard, you can't just improve the army [141].	Як я, це неодноразово казав, недостатньо покращити поліцію, ви не можете покращити армію [54].	Анафора, градація, синтаксичний паралелізм, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Генералізація (<i>in some of my speeches</i> → <i>неодноразово казав</i>) Грамматична трансформація (<i>can't just improve</i> – <i>недостатньо покращити</i>) Опущення (<i>втрачено National Guard, ultimately</i>)
158.	You've also got to build the other pillar of rule of law, which is the courts and the justice system [141].	Мусите збудувати іншу частину фундаменту верховенства права – це суди і система правосуддя [54].	Метафора, описовий епітет	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>pillar – частину фундаменту</i>) Компресія та Грамматична трансформація (<i>have got to – мусите</i>)

159.	It's a fundamental building block [141].	Це частина фундаменту [54].	Метафора, оцінний епітет (позитивний)	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Simple – 1.	Модуляція (<i>building block – частина фундаменту</i>)
160.	This is the best chance Ukraine is ever going to have to build the kind of democratic European future that the Ukrainian people deserve, and which Ukrainians thought they were going to get after independence but were thwarted from for two decades [141].	Сьогодні Україна має найкращий шанс в історії збудувати таке демократичне європейське майбутнє якого українці заслуговують, і таке майбутнє яке українці думали, що отримають після незалежності [54].	Антитеза, описовий епітет, синтаксичний паралелізм, повтор	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Опущення (<i>To build... but were thwarted from for two decades</i>) Модуляція Додавання (<i>в історії</i>) Опущення (<i>people</i>)
161.	Ohh gosh, I don't even you know. I do my job one week at a time and I have given no thought at all to the long term future [141].	Я навіть не знаю. Я роблю свою роботу тиждень за тижнем і я про це ще зовсім не думав про майбутнє у цьому сенсі [54].	Колоквіалізм, фразеологізм, гіпербола, описовий епітет, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (negative) – 2. За граматичною будовою: Simple – 1, Compound – 1.	Опущення (<i>Ohh gosh</i>) Додавання (<i>у цьому сенсі</i>)
162.	I think that reflects, first of all, you know,	Це ще раз демонструє, наскільки	Метафора, оцінний епітет	За метою висловлювання: Declarative	Опущення (<i>I think, first of</i>)

	just how compelling this country's story is [141].	заворожуючу є історія цієї країни [54].	(позитивн ий), вставні конструкції	(affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	<i>all, you know</i> Модуляція (<i>reflects – демонструє</i>) Додавання (<i>ще раз</i>)
163.	First of all, I met with every single one of them before I came out here, and none of them told me. None of them predicted what was going to happen [141].	Всі мої попередники, з кожним з яких я зустрічався перед тим, як приїхати сюди, жоден з них не передбачав, що може трапитися [54].	Лексичний повтор, описовий епітет, синтаксичний паралелізм	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1, Declarative (negative) – 2. За граматичною будовою: Compound-Complex – 1, Complex – 1.	Додавання (<i>мої попередники, перед тим, як приїхати сюди</i>) Опущення (<i>and none of them told me</i>)
164.	But they've all said as well that, you know, this is a country which has such a compelling history, which is a strong sense of cultural identity, and which deserves much better than it's gotten in the past [141].	Так, вони усі мені казали, це країна з надзвичайною історією, особливим розумінням культурної ідентичності, яка заслуговує набагато кращого, ніж країна мала у минулому [54].	Синтаксичний паралелізм, анафора, оцінні епітети (позитивні), описовий епітет, вставна конструкція	За метою висловлювання: Declarative (affirmative) – 1. За граматичною будовою: Complex – 1.	Модуляція (<i>strong sense – особливим розумінням</i>) Опущення (<i>you know</i>) Додавання (<i>мені</i>) Конкретизація (<i>країна мала</i>)

ДОДАТОК Б

КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ВИКОРИСТАННЯ ТИПІВ РЕЧЕНЬ ЗА
КОМУНІКАТИВНОЮ МЕТОЮ

Таблиця 2.1. Частотність типів речень за комунікативною метою.

Тип речення (за метою висловлювання)	Кількість (одиниць)	Відсоток (%)
Розповідні (Declarative) — Загалом	211	96.35%
— з них <i>Стверджувальні (Affirmative)</i>	182	83.11%
— з них <i>Заперечні (Negative)</i>	29	13.24%
Спонукальні (Imperative)	5	2.28%
Питальні (Interrogative)	2	0.91%
Окличні (Exclamatory)	1	0.46%
Всього	219	100%

ДОДАТОК В

КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ВИКОРИСТАННЯ ТИПІВ РЕЧЕНЬ ЗА
ГРАМАТИЧНОЮ БУДОВОЮ

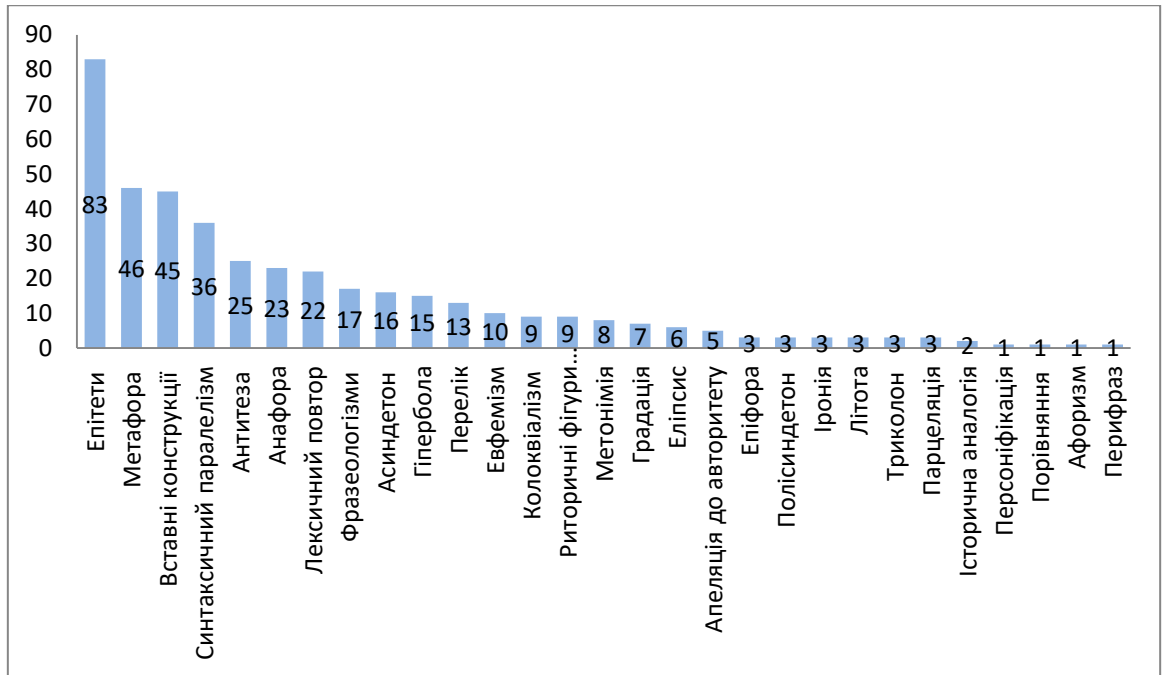
Таблиця 2.2. Частотність типів речень за граматичною будовою.

Тип речення (за граматичною будовою)	Кількість (одиниць)	Відсоток (%)
Complex Sentence (Складнопідрядне)	87	39.73%
Simple Sentence (Просте)	78	35.62%
Fragment (Фрагментарне речення)	25	11.42%
Compound-Complex (Складносурядне- підрядне)	18	8.22%
Compound Sentence (Складносурядне)	11	5.02%
Всього	219	100%

ДОДАТОК Г

КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ВИКОРИСТАННЯ СТИЛІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ
ВПЛИВУ

Рис. 2.1 Частотність використання стилістичних засобів впливу

ДОДАТОК Г

КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ВИКОРИСТАННЯ ПЕРЕКЛАДАЦЬКИХ
ТРАНСФОРМАЦІЙ

Таблиця 3.1. Кількісний розподіл вживання перекладацьких трансформацій

	Вид перекладацької трансформації	Кількість випадків	Відсоток від загальної кількості
1	Додавання	93	18,8%
2	Модуляція	82	16,6%
3	Опущення	77	15,6%
4	Граматична трансформація	75	15,2%
5	Компресія	35	7,1%
6	Транслітерація	34	6,9%
7	Калькування	21	4,3%
8	Конкретизація	21	4,3%
9	Перестановка	14	2,8%
10	Фразеологічний аналог	10	2,0%
11	Генералізація	9	1,8%
12	Дослівний переклад	6	1,2%
13	Антонімічний переклад	6	1,2%
14	Розчленування речення	6	1,2%
15	Фразеологічний еквівалент	2	0,4%
16	Нейтралізація	2	0,4%
17	Описовий переклад	1	0,2%
	Всього	494	100,0%

ДОДАТОК Д

КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ВИКОРИСТАННЯ ПЕРЕКЛАДАЦЬКИХ
ТРАНСФОРМАЦІЙ

Рис. 3.1 Частотність використання перекладацьких трансформацій

